

KÉMSÖKEFE
1974

A

Veszprémi Vegyipari Egyetem
sokévenként megjelenő
humoros kiadványa

A Veszprémi Vegyipari Egyetem
sokévenként megjelenő humoros kiadványa

Szerkesztette a Bumeráng együttes. Úgymint:

Karcagi László

főszerkesztő

Farkas József

Ferencz Béla

Fröhlich János

Marton Gyula

BEVEZETŐ

Most ugye leesett az állad, Kedves Olvasó. Mert amit sohase gondoltál volna, az megvalósult, elkészült a harmadik *Kémcsőkefe*.

Harmadik *Kémcsőkefe*. Istenem. Az első megjelenése óta már majdnem húsz év telt el. És húsz év nagy idő, pláne ma, a rohanó élet, a reformok világában. Ezalatt szinte minden megváltozott, átfarmálódott egyetemünkön, csak a *Kémcsőkefe* maradt *Kémcsőkefe*.

Meg kell vallanunk őszintén, szerkesztőségünk komolyan foglalkozott azzal a gondolattal, hogy megváltoztatja a kiadvány címét. Töprengésünk során rengeteg új ötlet vetődött fel, különösen a „*Többfokozatunk*” címjavaslatnak volt nagy tábor. De mint a mostani címlap is mutatja, ezt az ötletet végülis *mi* elvetettük.

Hagyománytiszteltetésünkben odáig mentünk el, hogy szinte egy az egyben meg-hagytuk az előző *Kémcsőkefe* szerkesztő bizottságát is. Talán az első pillanatban megtévesztő lehet a Kedves Olvasó számára, hogy annak idején a szerkesztőket „*Bumeráng együttes*”-nek hívták, ma pedig adjunktus úrnak, osztályvezető úrnak, vagy mérnök úrnak szólítják. Hiába, ilyen furcsán változnak az idők. A FENE se gondolta volna, hogy valaha a *Bumeráng együttes*ből úri társaság lesz...

Itt szeretnénk még megemlíteni egy apró, egészen lényegtelen kis változást az előző kiadványhoz képest. Ez a *Kémcsőkefe* ugyanis nem humoros. No de hát ezt a Kedves Olvasó is megértheti. Ma már komoly világban élünk, nem engedhetjük meg magunknak a viccelődést, idétlenkedést.

Valljuk be őszintén, nem nagyon értjük már a régieket. Lapozgatva az előző *Kémcsőkefét*ek megdöbbenéssel vegyes csodálkozással olvashatjuk, hogy azok

mindenen röhögtek. Ha kirúgták a vizsgán a hallgatót csak röhögött, ha véletlenül átment, még jobban röhögött, s ha jött egy újabb reform, az egész egyetem évekig gurult a röhögéstől. De kérdezzük mi: lehet egyáltalán még csak mosolyogni is a kísérleti jelleggel bevezetett többfokozatú oktatáson? Ugye nem. Vagy mutasson a Kedves Olvasó egyetlen hallgatót is, aki az elégtelen vizsga után nevetne. Ma már a kettes is nagy tragédiának számít, jobb az ilyen ballépést eltitkolni a többiek előtt.

Mi természetesen örülünk ennek a változásnak. Egyetemünk néhány évvel ezelőtt még éretlen süvölvény volt, mára már komoly felnőtt lett. Fejlődését talán így foglalhatnánk össze egy mondatban: 1949-ben lett meg, és 25 év alatt máris meglett...

No ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy már rózsaszínben látjuk a világot. Vannak még hibák, nem is kis számban. Ezek felderítéséhez szerkesztőségünk cselhez folyamodott. Szétküldtünk egy kérdőívet, amelyben időtlen kérdéseket tettünk fel mélyen tisztelt oktatóinknak. Mindegyik kapott belőle.

Balsejtelmünk sajnos beigazolódtott. A csaknem 150 oktató közül akadt nem is egy, aki nemcsak hogy válaszra méltatta ezt a marhaságot, hanem még hasonló szellemben is próbált választolni rá.

Érett, felnőtt emberek, családapák (anyák), némelyikük még tudományos fokozattal is rendelkezik, és akkor még nekiáll ilyen hülyeségekkel vacakolni. Nem értjük, mi lehetett cselekedetük indítórugója. Mi húzódnak meg emögött? Tudnak erről a jelenségről a társadalmi, és tömegszervezetek? És vajon miért tétlenkedik az állami vezetés? Ezek az elemek szabadon járhatják le intézményünk szaktekintélyét?

Mindezek a kérdések ott motoszkáltak bennünk, amikor a válaszokat olvastuk. Végül arra a megállapításra jutottunk, hogy itt egy nagyon veszélyes, nagyon kártékony klikk ütötte fel a fejét. A legmegdöbbentőbb az egészben az, hogy olyanok is válaszoltak, akikről ezt még a legmerészebb álmainkban sem mertük volna feltételezni.

Szerencsére azonban akadtak — és feltétlenül ők voltak többségben —, akik nem válaszoltak, pedig azt gondoltuk róluk, hogy titokban szeretnek humorizálni. Persze előfordulhat, hogy ők a klikk igazi vezetői, csak nagyon jól álcázzák magukat...

Végezetül szeretnénk még egy apró változást bejelenteni az előző Kémcsőkeféhez képest. Ott olyan első mondatokkal kezdtük a könyvet, amely utal az egész tartalomra. Szerkesztőségünk ezúttal is sokat törte a fejét, hogy mi legyen az első mondat. Annyit kisütöttünk, hogy kritikuskak kell lennie. Végül az egész anyag áttanulmányozása után rájöttünk, hogy művünkben minden mondat kritikus, így teljesen lényegtelen, hogy mivel kezdődik ez a Kémcsőkefe.

*Aki tanul az hülye,
aki nem, az is marad.*

A föl-földobott kő

Újsághír (az MTI jelenti): Az UNESCO a gyengén fejlett egyetemek megsegítésére irányuló akciójának keretében a Veszprémi Vegyipari Egyetemet bízta meg azzal, hogy dolgozza ki a vegyészmérnökképzés modelljét. Az UNESCO választása azért esett országunknak ezen eldugott kis zúgegyetemére, mert az már több ízben volt szíves felhívni a világ közvéleményének figyelmét magára meglepő próbálkozásaival. Rövid és hánytatott élete során eddig megalkotta az Agrárjogász-, az Orvosság- és a Villamosfővezető-képzés modelljeit.

A hír hallatára az egyetem tanács mélyen eltűnődött, mert az MTI jelentésével kapcsolatban kósza híresztelések *nem* láttak napvilágot. Tanácsstalanságában legott összehívatta az egyetemi *miarossebet*, amely olyan bizottság-féle. Az majd állásfoglal, vagy mi a rosseb!?

Az idő roppantul sürgetett, mert az UNESCO képviselője — *Alexander Gulaschki* — már az aulában őgylgett. 1956-ban kétszer külön csak azért disszidált az egyetemről, hogy egykor majd emelt fővel képviselhesse hazánkat nálunk.

Az aula látványa mélységesen felkavarta, szinte a velejéig hatolt, de nem esett pánikba. Azonnal feltalálta magát és rögtön belépett az egyetem orvosi rendelőjébe. Rájött ugyanis arra, hogy 18 évi hiányzását mindenféleképpen igazolnia kell, mert különben nem tudja teljesíteni a félévvégi útlevelalírás feltételeit. Ez pedig ezen az egyetemen végleges megbocsátást vonhat maga után. *Mr. Szakál* az igazolást szemrebbenés nélkül kiadta, a tanulmányi osztály pedig gondolkodás nélkül „bevette”.

Kisdolga végeztével így most már nyugodtan beülhetett a T/1-be, ahol — mit tesz a sors — éppen ásványtan előadás folyt. Elérzékenyülten és szórakozottan hallgatta az előadást és közben gondosan jegyzetelt. Az óra alatt elkészítette az UNESCO számára helyzetfelmérő jelentését.

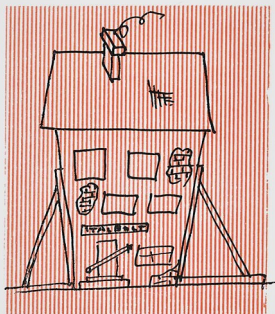
Ebből a jelentésből ragadtuk ki azt az egynéhány szemelvényt, amelyet van bátorságunk ezúton átnyújtani nyájas olvasóinknak, mindnyájunk okulására.

I. A VÁROS

Kelt: a T/1-ben, nem túl korán

A városba ejtőernyővel érkezni meglehetősen kockázatos dolog, mert Veszprém-külsőnek nagy a *jutasforgalma*. A város klímája különben jó. Az egyetem és a város kapcsolata megfelelő, de ez érthető is, mert mind a kettő Dunántúlra esik. Az egy főre eső eső meglehetősen sok, év végére a milliméterek százait is elérheti.

Veszprém szellemi nevezetessége a Benedek-hegy, amelyből sajnos ma már csak a hegy látható, mert a többit vagy elhordták, vagy elfelejtették. Maga a város egyébként egy kétlyukú hídra épült, ezért a délibáb csak estére ér ide. A hídról az a monda járja, hogy könnyű róla leszédülni, de ez szerencsére nem zavarja a híd lábainál tanyázó majmok szaporodását. A völgy egyetlen építészeti remekműve a parittyások háza. Egykoron innen indultak harcba a hallgatók a Góliáthok ellen.

A város hajdan fejlett kocsmakultúrájáról volt nagyon híres. Ma egymás után zárnak be ezek a kedves kis evőeszköznélküli italozóhelyek. Még szerencse, hogy az egyetem mindent elkövet a neves hagyományok ápolása érdekében. A jobbélre szenderült kocsmák az egyetem tanulókörében és egyéb helyiségeiben üzemelnek tovább.

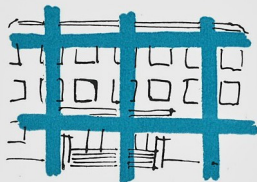
Szomorúan állapítottam meg, hogy eltűnt a veszprémi piacokról a szendvics is. Ez a zöldség-különlegesség egykor olyan közkedvelt volt, hogy még módszerként is fogyasztották.

Megnyugvással és boldogsággal tölt el az a tudat, hogy a lényegtelen változások ellenére a város meg tudta őrizni régi arculatát. Ma is érvényes tehát az a szólásmondás: Veszprémben vagy harangoznak, vagy söprik a pápai utcát.

II. AZ EGYETEM

Kelt: mint fent

Az egyetemet 1274 táján alapították meg először, de nemsokára fegyelmi határozattal kizárták az ország összes egyetemei közül. A határozatot a felsőbb körök csak 1949-ben helyezték hatályon kívül. A büntetett előéletű egyetem épületeinek újbóli kiadásához még ugyanebben az esztendőben nekiláttak.

Az ásásban stílszerűen rabok is részt vettek, de ázott itt boldog — boldogtalan. Gyorsan kellett dolgozni, hogy 1974-ben az egyetem legalább a 25. születésnapját megünnepelhesse, ha már a 700-at úgy sem tudja. Sikertől! És mennyire más ez a mai egyetem, mint a régi! A régiben inkább csak hitoktatás volt, ma elsősorban *fitogtatás* folyik.

Az egyetem nagyon szép, festői helyen terül el, a városból szinte nem is látszik. A lakosság jó része még soha nem is látta. Annál szebb viszont az egyetem panorámája a minisztériumból. De ezen nem is lehet csodálkozni. Hiszen egy tízemeletes épület tövében húzódik meg félszege, mint egy mély gödör. Nagyon megkapó látvány így naplemente előtt.

Az egyetem jelenlegi rektora régi „Pál utcai” fiú; *Nemeczek Ernő*. Nemrég igazolták át másodszor a Schönherz utcába. Frontot járt ember, *Hazafias Népfrontot!* Mindenki szereti, mert ad a nép szavára, még a vonaton is azt olvassa. Hibája talán az, hogy nehéz vele egy követ fűjni.

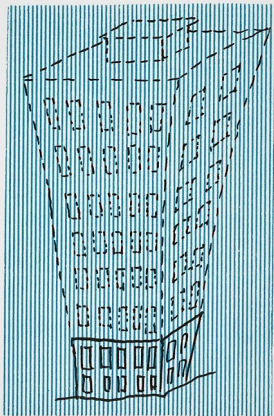
A rektort rektorhelyettesek övezik. Ők többen vannak. A rektor irányításával irányítják az egyetemet, és ez így van rendjén. Beszélhetnénk még az oktatókról is, de ez most nem fontos. Róluk csak annyit, hogy három alapvető kategóriába lehet őket besorolni: a kerékpározni tudók, a kerékpározni nem tudók és az exportból visszamaradtak csoportjába.

Az egyetemnek kutatási profilját az újr alapítás óta sikerült fokozatosan kialakítani, de az oktatásban a helyét még mindig keresi. Ez tulajdonképpen nem is olyan nagy baj, mert az ipar csak lassú *korcsogban* hajlandó fogyasztani a végzett mérnököket.

Az egyetemnek a kutatás területén elért leglátványosabb eredménye kétségkívül a többfokozatú sebességváltó. Ennek lényege: két fokozat előre, a többi meg *rükverc*.

Az oktatás területén az egyetem ilyen nagy horderejű találmányt felmutatni nem tud, mert rossz és állandóan romlik a műszerhelyzete. Műszerek hiányában egy-két laboros tanszéken a hallgatókkal ma már csak *gondolat kíséreteket* tudnak végeztetni. Ezzel magyarázható, hogy a hallgatók által befizetett *lelki töréskár* összege évről évre állandóan növekszik.

Az egyetem épületei is komoly tatarozásra szorulnak, mert 25 évvel ezelőtt a falazáshoz csak *alma malt*ert használtak. Ez alól kivételt képez a „C” épület teteje, mert egyesek szerint az még eredeti AGIP F/1 BUM Super Maggiore gyártmány. Az elkeseredésre — véleményem szerint — azért még nincsen ok! Az egyetem nagy jövő előtt áll. Építkeznek! Készül az I. épület (A rosszmájúak szerint „Jé! Épület?”). Igaz, hogy innen a T/1-ből nézve az épületen semmi mozgás nem látható. De már súgja is a padszomszédom: „*az építkezés csak a munkás betegsége miatt szünetel*”. Csongetnek. Dél van. A gyomrom korgása elnyomja az egyetem jövőjét.

III. AZ EGYETEMI MIAROSSEB

Kelt: a fene tudja, mikor

A *Miarossebet* az egyetem épületeivel egyidőben egy ekevas fordította ki a földből, tehát nem egy újkéletű bizottságról van szó! Összetétele és elnevezése az idők folyamán többször változott. 12 évvel ezelőtt például a *Tudja a Fene* névre hallgatott. Régi rossz szellemét azonban mindmáig megtartotta. Ezért nem éreztem nagy szükségét annak, hogy az ülésen személyesen is megjelenjek. Elegendőnek tartottam, ha pusztán csak képzeletem szárnyai vesznek részt a nemes értekezleten.

Tömör és irodalmi igényű összefoglalásomat ennél fogva egy lenin-ligeti padon ülve is halál biztosan elkészíthettem. (Egy pillanatra ugyan kételyek merültek fel bennem. Előttem a Miarosseb, hátam mögött a temető! Most melyikről írjak? Nem kellett sokáig töprengenem, mert eszembe jutott, hogy a halotti beszédet az UNESCO már betéve tudja. Maradt tehát nekem a Miarosseb.)

Az ülés a rektor rövid, élményszámba menő beszédével kezdődött. Méltatta az UNESCO megbízatás tihanyi visszhangját. A teljes bevezető szöveget betű szerint idézem: „Ö...ö...ö...” Ezt mondta a rektor, majd leült.

Az első hozzászóló Gyalász professzor volt. Kifejtette, hogy a rektor tájékoztatása rá mély hatást gyakorolt. Most is minden kavarg benne. Nem mondhat mást csak annyit, hogy ezt egyszerűen gép ésszel nem lehet felfogni.

A légkör egy szempillantás alatt feszültté vált. Páfrányi docens a kitörő elleneskedést egy Ratkó-vecsel próbálta elfojtani. (A viccet egyedül Ratkó-vecs nem értette.)

Ezután Komlói professzor hosszadalmas és mégis unalmas hozzászólása következett. Ennek lényegét így lehet összefoglalni. Nyakkendő és sötét ruha, az igen, más marhaság az nem! Bármilyen állást foglal, de leszögezni nem hajlandó semmit.

Schuszer docens azt nem hagyhatta annyiban. Kifejtette, a modell igen is kell, de az hallgatók nélküli legyen. Pedagógiai elveinek érvényesülését ugyanis ropantul zavarja a hallgatók jelenléte.

— Helyes, — vetette közbe S. F. Brunó professzor! — Én már régóta hangoztatom: az egyetem egy nagyon jó nyugalmas hely, csak hallgatók ne lennének. Különbösen — tette hozzá — utálom az életemet; ennél jobban már csak a tiéteket utálom. (OPIUS I. monddás).

— Mielőtt bármiről is beszélénk — tért el a tárgytól Zúzmara professzornő — tisztáznunk kellene, hogy milyen oklevelet kapnak a hallgatók a III. fokozat végén?

— Egyszerű ez a jogosnak látszó kérdés — próbált élcelődni Páfrányi —. Minden hallgató „*summa cum naugye*” minősítéssel védi meg disszertációját, meg bennünket.

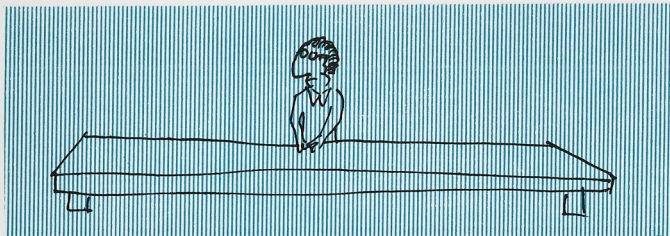
Az újból fellángoló vita hevében Hévai professzor elaludt és egy komótos fizikém szigorlatról álmodott.

Lányka docent a horkolás felébresztette, ezért úgy látta jónak, ha az UNESCO megbízatás politikai hátterét azonnal felvázolja. Vázlatát érdemes szó szerint idézni: „A szocializmus folyamata immáron széles fává terebélyesedett, amelynek árnyékában méltán sütkérezhetünk.”

Ezen Lujza professzor mélyen eltűnődött. Eszébe jutott, hogy amikor kinevezték tanszékvezetőnek, nem gondolt semmire. Később sem, soha. Lehet, hogy talán ezért tanszékvezető még ma is?

Utolsó hozzászólóként egy névtelen senki oktató ereszkedett a székre. Véleményét tömören így foglalta össze: „A suszter maradjon a kaptafánál, a varga a Polinszknálnál, az egyetem meg veszteg!”

A rektor ekkor úgy vélte, hogy célszerű a vitát berekeszteni, mert hajnalodik, és szép apránként már mindenki elment haza, még az utolsó hozzászóló is. Mi mást tehetett volna? Távozóban közölte az éjszakai portással az Egyetemi Miarosseb visszavonhatatlan határozatát.

A megbízatás az UNESCO számára kétségtelenül hízelgő és megtisztelő. Az egyetem vezetőiben sikerült elaltatnia a szunnyadó oroszlánt. Ennélfogva határozott véleményünk a kérdéssel kapcsolatban az, hogy most „mit tegyünk?”. A portás semmit sem értett, mindenesetre bezárta az aula ajtaját.

IV. MIT TEGYÜNK?

Kelt: a dátum folyamatos.

Megdöbbszentően nyílnak és őszintének ítélnék meg az Egyetemi Miarosseb tudományosan megalapozott állásfoglalását. Valóban az UNESCO nagy hibát követett el, amikor pont ezt a szerencsétlen vegyipari egyetemet szemelte ki galád elképzeléseinek megvalósítására. Erkölcstelen dolog ekkorát vágni egy egyetem profiljába.

Igaz ugyan, hogy a Veszprémi Vegyipari Egyetem gyengén fejlett, de megbízások dolgában még lehet teljesen megbízhatatlan. Hát nincs igazam?

De van! Éppen ezért javaslom az UNESCO-nak — és ezt nem győzőm ENSZ-er aláhúzni — bizzon meg valamilyen más céget, a vegyészmérnökképzés modelljének kidolgozásával. Például valamelyik tsz melléküzemágát, vagy a Kísérleti Nyúltenyésztő Egyesületet.

Úgy vélem, hogy kiküldetésemnek ezennel eleget tettem. Maradok ismételt tisztelettel az egyetem I. éves hallgatója. Ne várjanak! A rektori kézfogó időpontjáról majd később értesítést küldök!

Napi 31,— Ft-os Nobel-díjamról természetesen lemondok. Tanácsolom, ne küldjenek utánam ENSZ csapatot, mert az itt úgylis ki fog esni az NB II-ből!

Üdvözlettel:

Gulyáski Sándor

kinevezését váró I. éves hallgató

VESZPRÉMI ANTIKX

Balfelől hantok, temető, halottak.
Főnt rozzant tansegek motoznak.
Lejjebb egy öllel—csinos kis csajok,
S a csüggedt sóhajokkal megrakott
Jegyzetek lapjukat pergetik.

De jobbfelől hatalmas palotákat
Rakott az emberkéz a koholmányoknak.
Az életszínvonal emelkedik itt!
Bent lombikok, ampullák, torz oktatók között
Buzgó diákok bíbelődnek
Bomló agyukkal, bomló képletekkel,
Hogy feloldja az anyagot az ember.

Ilyen a liget, balról temető,
És mindig előnyben a jobbról jövő,
S középpütt a többfokozat árnya,
Hol a diák vágyva vár a lányra,
S ha alkonyatkor pedzi már az Ámor,
Évismétlő lesz mind a két diákból.

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

1949-ben Ön mit alapított volna Veszprémben egyetem helyett, és miért?

Dr. Blickle Tibor: Beat zenekart, és ugyanazért!

Dr. Pfitzner György: Zárt intézetet azok számára, akik ilyen kérdésekkel keserítik meg felebarátaik életét.

Varga Dezső: Felvételi bizottságot, oktatójelöltek vizsgáztatása céljából.

Mohilla Rezső: Nem tudom, de adóhivatalt amit eredetileg terveztek, azt nem!

Dr. Sziklai Géza: Borjúnevelő intézetet, mert az onnan kikerülő marhákra a népgazdaságnak sokkal nagyobb szüksége van.

Dr. Nemezc Erő: Kőtarat. Egyre növekvő gondjainkat most legalább kellő súllyal éreznénk.

Dr. Mohai Béla: Két egyetemet: akkor most egyidőben vizsgálhatnánk, hogy többfokozatú képzésben a soros vagy a párhuzamos modell a jobb-e?

Dr. Szűcs Imre: Cipőgyárat. Nem csak a kémcsövet kell kefélni.

Dr. Papp Sándor: Vegyipari múzeumot. A boldogságnak és a jövőnek elébe kell menni.

Baróti László: 1949 előtt az egyetem helyén a püspökség zöldséges kertje terült el. Volt itt zöldség, káposzta, és a számadó babbal—lencsével számolt. Most mindez a Művelődésügyi Minisztériumé. Változott-e valami? Zöldség és káposztafej akad bőven. A babot és lencsét felváltotta a számítógép. Lehet, hogy nem alapítottak 1949-ben itt semmit?

Vándor Józsefné: Vidám színpadot. A színészek (hallgatók) és a közönség (oktatók) már akkor is adva voltak.

Dr. Marton Gyula: Úttörőzenekart. 9 éves koromban zenekarokat szoktam alapítani.

Dr. Káldi Pál: Kémcsőkefe gyárat, hogy folyamatosabb legyen kémcsőkefe ellátottságunk.

Dr. Déri Márta: Uszodát, mert erre már akkor is nagyobb szüksége volt a városnak.

Patyi Lajos: „Apánk viruló barázdája” néven termelőszövetkezetet. A termőföld adva volt. A vetésből pedig máig csak-csak kicsírázott volna valami.

Szeifert Ferenc: Megalapítottam volna a Humoristák Klubját. Most jó szakmám lenne, és kapásból tudnék válaszolni a Kémcsőkefe Szerkesztőbizottsága kérdéseire.

Bucsky György: Kertészetet. Az agrárkémikus képzés beindításával ugyanis nem csökkentek a veszprémi piacon a zöldség árak.

Egy. hallgató: Hol voltam én még akkor? Egyet tudok, hogy most rosszabb! Így nem tudom válaszra méltatni a kérdést.

Elindultam riportot készíteni az elsősök között arról, hogy miért éppen erre az egyetemre jelentkeztek. A válaszokat típusok szerint rendszereztem és az alábbiakban adom közre:

- Az őszinte:** mert ide volt protekcióm.
- A tanácstalan:** miért? nem jól tettem?
- A ragaszkodó:** mert ide jött a Pista is.
- A praktikus:** közel van a Balaton.
- A jól értesült:** mert itt két diplomát adnak egyszerre.
- A szerény:** egy komoly egyetemhez hülye vagyok én kérem.
- A stréber:** mert sehol a világon nem oktatják ilyen jól a termodinamikát.
- A diplomata:** talán igen, talán nem.

- A számító:** remélem, itt megtalálom a számításomat. Apropos, nem talált véletlenül egy szervetlen labor jegyzőkönyvet, számításokkal együtt?
- A lakonikus:** csak.
- A sértődött** jól van, megyek már!
- A feledékeny:** hova is jelentkeztem?
- Az ártatlan:** egyetemen nem ismerkedem.
- A hippí:** mert a kollégiumban nem szokott lenni melegvíz.
- A vicces:** azért jó a vegyészet, mert elkerül az enyészet.
- A lemondó:** nekem már úgyis mindegy.
- A flegma:** erre jártam...
- A zárkózott:** Hm, Hm.
- A titkolódzó:** de köztünk marad!
- A hízelgő:** a „Kémcsőkefe” miatt.

Köszönet

— Kezit csókolom — mondta az első és árnya tovalebbent egy októberi reggel sejtelmes ködében. Megálltam és körülnéztem. Nem volt senki a közelenben. Beleharaptam a csuklómba. Fájt, tehát ébren vagyok.

Ezzel aztán túl is tettem magam a dolgon, gondolván, hogy itt két fatális tévedésről van szó: először, hogy köszönt, és másodszor hogy így.

— Kezit csókolom — mondta az első és továbbment a másnap reggeli ködben. Megálltam és körülnéztem, de senki sem volt a közelben. Beleharaptam a másik csuklómba. Fájt.

Egész nap nem hagyott nyugodni a dolog. Délután sokáig nézegettem magam a tükörben. Hát igen. Ez a három hetes szakáll, meg a táskák a szemem alatt sokat öregítenek. Nyugodtabb életet kellene élnem. Megborotválokztam.

— Kezit csókolom — mondta az első harmadnap reggel és eltűnt abban a rohadt ködben. Sehol egy lélek. Beleharaptam a bokámba. Fájt.

Délután rájöttem, hogy nőnek néz ez a gyerek. Megnyiratkoztam kopaszra, felvettem az új zakómat, amelynek válltömése különlegesen kiemeli férfiaságomat.

— Kezit csókolom — mondta negyednap reggel az első és továbbcsámpáztott a ködben, hogy a menykű csapna bele minden rohadt elsőbe. Beleharaptam egy járókelőbe. Fájt. . .

Másnap nem keltem fel és amikor eloszlott a köd, elmentem a menzára ebédelni. Másnap pólyásnak öltözve, fáról-fára ugrálva próbáltam eljutni a menzáig.

— Kezit csókolom — mondta az első. Zavartan mosolyogtam.

Két napig nem mertem kimenni a szobámból. Jó emberek tartottak életben némi kis kenyérmaradékon. Ekkor végső kétségbeesésemben szörnyű dologra határoztam el magam. Megölöm az elsőst. Vettem egy hatalmas konyhakést és kora reggel beálltam egy fa mögé. Jött az első. Előugrottam és a torkának szegeztem a kést:

— Ha még egyszer azt mondod; kezit csókolom, megöllek!

— Bocsánat, amióta két professzort és több tanársegédet letegeztem, nem merek másképpen köszönni.

Futni hagytam.

Másnap reggel újra találkoztam az elsővel. Átnézett rajtam. Még csak nem is biccentett. Nagyon boldog voltam.

EGYETEMI HÍREK

Kiosztották az idei Nobel-díjakat. Egyetemünkről már megint nem kapott senki.

Magasszintű kormányküldöttség járt egyetemünkön. Ezt onnan tudjuk, hogy ehető volt a babfőzelék a menzán.

Nem lesz Veszprémben gőzfürdő. Ehelyett a szerves tanszék modern, jól felszerelt homokfürdőt kap.

Közöljük az érdekeltekkel, hogy az I épület munkálatai a látszat ellenére most is szakadatlanul gyors ütemben folynak, csak most nem fölfelé, hanem lefelé építik.

Új kedeményezés: ezévtől kezdve a tüdőszűréseket nem az Óvoda utcában hanem az ásványtan tanszék röntgengépén végzik el.

Szövet Arnold második évfolyamos hallgató világraszóló eredményeket ért el a rákkutatásban. Egy óra alatt 8 rákot fogot ki a Séd-patakából.

A szokásos újévi fogadást a rektor idén is elvesztette.

Az elmúlt héten kitűnő sporteredmény született egyetemünkön. Hulla Elma második évfolyamos hallgatónőnk kétszer oda-vissza átúszta a Balatont, mire kifogták.

Egyetemünk díszdoktorává választotta Brigitte Bardot francia filmszínészt. Az aula előtt ülő kőszobor mellett a művész nő lesz egyetemünk második díszé.

Agyonverték az ásványolaj és széntechnológia tanszék csőgőrényét, mert rájárt a szomszéd tanszék tyúkjaira.

Zupa Hugó egyetemi tanársegéd egy éves tanulmányútra a Pokol mélységes fenekére utazott. Elutazása előtti nyilatkozatában kijelentette, hogy ottléte alatt főleg oktatásmódszertani kérdések tanulmányozásával foglalkozik. A szerzett tapasztalatokat visszaérkezése után fel kívánja használni az egyetemi oktatásban.

Égészséges leánygyermeknek adott életet az aula előtt ülő kőszobor, a Lajos. A 80 kiló 20 dekás bébi tiszta anyja. Az apa ismeretlen.

Nem lesz utóvizsga az idén — jelentette ki a géptan tanszék szóvivője, aki azzal indokolta a döntést, hogy az elégtelen érdemjegyek ártanak a tanszék jó hírnevének.

1000 forint szociális segélyt ítélte oda a diákjóléti bizottság V. Ferdinánd harmadéves hallgatónak, mivel az ösztöndíjából nem tudta fedezni az udvartartás költségeit.

Szitává lőtte laborvezetőjét, mivel a méréshez nem talált szitát Gamma Boldizsár egyetemi hallgató.

Fürdés közben tejbe-vajba fulladt két szilikát ágazatos hallgató.

A gondnokság munka közben tetten érte Enyv Elemér zsebtolvajt. Az illetőt négy mellényzseb, tíz nadrágzseb, öt belsőzseb, és 15 farzseb eltulajdonításában találták vétkesnek.

Felvételt nyert egyetemünkre a veszprémi Vadaspark három új csimpánza. Mint az állatkert igazgatója elmondotta, ez újabb látható eredménye a csimpánzok tudományos alapossággal végzett idomításának.

Bukott Brúno II. évfolyamos egyetemi hallgatót eddigi tanulmányi munkájának elismerésével a tanulmányi osztály 1000 Ft tandíjban részesítette.

László Alfrédet előléptették László Főfréddé.

Újsághír: A Semmelweis Orvostudományi Egyetem követve egyetemünk oktatási modelljét, áttért a kétfokozatú orvoscépzésre. Az első fokozat végeztével a hallgatók üzemorvosi oklevelet kapnak.

Az egyetem általános- és szervetlen kémia tanszékén két felajzott oxigén megerősített egy magános nitrogént. A helyszínen csak egy elhasznált kovalens kötést találtak.

Labornapló

Tárgy:

Rezgőkörök mérése

Jupiter

teljesítmény hangregátorral.

1967. november 25.

Radiokémia Tanszék

Én ezt nem bírom tovább. A műszer néz rám színes, düledt szemeivel, elégedetten zümmög és csóválja a voltmérőjét. A mérőpárom csendesén sírdogál valahol a folyosón, és utoljára határozza el, hogy más pályát választ.

Odahívom a tanársegédet. Az hosszasan álldogál a műszer előtt, majd egy hirtelen mozdulattal a tetejére csap.

— Nna.

Újra egyedül a műszerrel. Visszahívom a mérőpáromat, és minden szónoki képességemet latba vetve rábeszélem, hogy kezdjük előlről az egészet. Ezek után teljesen új, és a jegyzethez képest lényegesen modernebb eljárást dolgozunk ki a rezgőkörök mérésére.

Amíg én a frekvenciát beállítom, addig a mérőpárom két kézzel üti a műszert. Körülöttünk kis csoport tárgyalja az eseményt. Többen kijelentik, hogy a bal horgok jól helyezettek, csak nincs bennük erő. Mérés közben többször emlegetjük az összes görög istent, akiről valaha is műszert neveztek el. Rájövünk, hogy a kapacitás szabályozó gombbal kitűnően tudjuk fogni a Kossuth-rádiót. Meghallgatjuk az időjárás jelentést, amikor is a műszer csak annyit mond, hogy „pakk!”, és beadja a kulcsot.

Megörülünk ennek az eseménynek. Most már nem foghatja ránk senki, hogy mi rontottuk el a mérést. Mérőpárom elindul előkeríteni a tanársegédet, addig én szétszedem a műszert. A készülékben a következőket találok:

10 méter drót, 1 db rongy, 1 db szalámis zsömle (száraz), csavarhúzó, és néhány ismeretlen rendeltetésű lámpa. A porrongyot és a szalámis zsömlét alaposan megvizsgálom, de nem találok bennük semmi hibát. A többi műszerhez nem sokat értek, azokat a tanársegédnek hagyom, aki rögtön meg is érkezik. Neki látunk a hiba megkeresésének.

Később a mérőpárom fejébe veszi, hogy ő egy Jupiter nevű istengép, és határozottan követeli, hogy azonnal szedjem szét, mert különben megráz. Ezek után közli, hogy kivágja a biztosítékot, és hazamegy lefeküdni.

Reggel a takarítónők sokat bajlódnak addig, míg letekerik rólam a drótokat. A győzelem azonban nem marad el. A készülék jobban mér, mint újkorában. Igaz, a zsömlét csak ideiglenesen kötöttük be, amíg nem találunk jobbat.

A jövő héten torzió-modulust mérek. Addig is zárom labornaplómat, a Jupiter legény veletek.

ARANY KÖPÖCSÉSZE

Évismétlő elsőéves belelapozgat az új kvali-laborjegyzetbe, majd elégedetten megjegyzi:

— No, úgy látom az Ag, Pb és Hg sem lépett a második osztályba!

Mire Köbci:

— Nem pontos a megállapítás; a higany ugyanis *keresztféléves*.

Az évismétlők — nehogy újból elkallódjanak — gyakori szereplői a labor-digereknek. Egy ilyen alkalommal hangzottak el az alábbiak:

— *Mit tud az As-, Sn-, Sb-ról?*

A választ enyhe sóhaj kíséri:

— Az arzén, ön és antimon már másodéves kationok.

Köbci a hallgatókkal való kontaktus létrejöttét, a tárgyalt anyag megértését úgy szokta ellenőrizni, hogy egy-egy mondat befejezése előtt megáll, és „Kórus” felkiáltással a hallgatóságra mutat. Ilyenkor a kulcsszóval be kell fejezni a mondatot, ami egyúttal a megértést is igazolja. Most is így indul a jelenet, ámde a „Kórus” beintést síri csend követi. Mire Köbci némi csodálkozással:

Ügylátszik, ma ismét „A portici néma” van műsoron.

Bodor professzort egy külföldi útja alkalmával Köbci helyettesíti az előadáson. Így kezdi a szöveget:

— Zavarban vagyok, nem tudom mit mondott legutóbb a professzor úr.

Egy kaján hang a hátsó sorokból:

— *Ja, ha nem járunk előadásra...*

A szeminárium vezető a kovalens kötés kialakulását magyarázza:

— Két ellentett spinű elektron legegyszerűbben párképződés révén juthat energiaminimumra.

Valaki félhangosan megkérdi:

— *Hova jutnak ellentett micsodával?*

Erre a szeminárium vezető:

— Hm, hm... A párképződés helyett írjanak spin neutralizációt! Ezt ugyan nem értik, de félre sem értik.

Szemléletesen, meggyőzően:

Maleczkiné azt fejtegeti, hogy a vegyésznek mennyivel többet mond a súlynál a mól, a s%-nál a mól%; majd így folytatja:

— ...többek között ezért sem szokásos egy évfolyam fiú—lány megoszlását s%-ban megadni.

Laborban:

— ...és azután kikristályosítom az ón (IV)-kloridot.

— Nem lesz könnyű, mivel hogy az folyadék.

— Persze, de kristályos folyadék, mint pl. az üveg.

(Még sokra viheti: akár szilikátos is lehet!)

Az alábbi kérdést Papp adjunktushoz intézték:

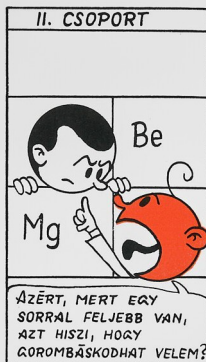
22 — Lehet olyan jól dolgozni, hogy elektrokémiai prepi áramkihasználása 140%-os legyen?

- Az attól függ, ki a dolgozó?
- Én!
- Rövid pillantás a delikvensre:
- Semmiképpen sem!

Balogné:

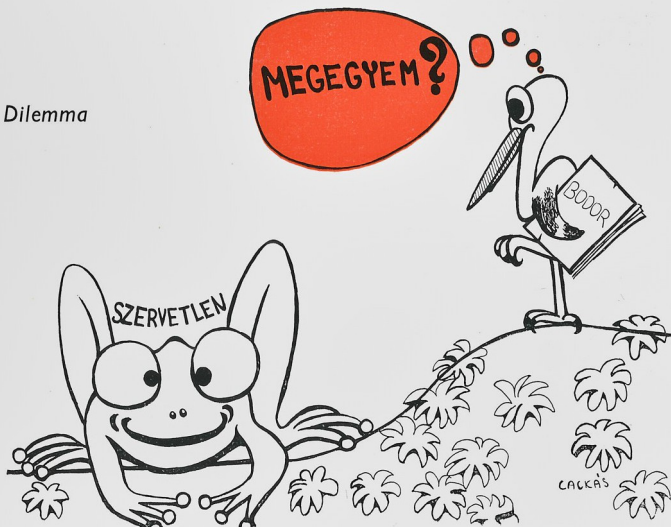
— ...a kész prepit pedig papírcsónakban adják be!

Másnap a Nyikuly-Oncsik laborpáros szabályos, vitorlás csónakban hozza a prepijét — olyanban, amelyet az óvodában tanultak a „papírhajtogatás” c. tantárgyból. (Végre valami hasznosítható az előtanulmányokból!)

Ha matematika szeminárium előzi meg a laborgyakorlatot: (Fodor Erika Maleczkinéhez) — Tessék már megmondani, mennyi a sósav faktoriálisa?

Dilemma

Kimutatás

A minőségi analízis idején a szervetlen labor úgy néz ki, mint a felbolydult méhkas, amelybe sósavgázt pumpáltak. A kimutatás úgy kezdődik, hogy kap az ember egy darab gyanús valamit és meg kell határozni, hogy az micsoda. Ez rendszerint — főleg kezdők számára — rengeteg bonyodalommal jár. Ugyanis nem mindig sikerül hasraütéssel meghatározni a pontos összetételt. Sokak szerint a hasraütésben van a hiba, mások az összetételt okolják. Az oktatók a vegyszeres analízisre esküsznek.

Szóval ott tartottam, hogy az ember megkapja az anyagot és nekilát feloldani. Ez nekem mindjárt az elején nem sikerült. Sok kísérlet után elhatároztam, királyvízben fogom feloldani, mivel a szakkönyvek is nagyon dicsérik ezt a keveréket. Csináltam vagy fél liter királyvizet, beleszórtam az anyagot és feltettem rotyni, hadd puhuljon. Negyed óra múltán, mikor visszatértem, meg kellett állapítanom, hogy a királyvíz tényleg szinte mindent old. Feloldotta a főzőpoharat, a vasháromlábát, a szomszédom köpenyét és a fél asztalt. Viszont az anyagom egy csomóban ott röhögött a plafonon, mivel robbanás is történt.

Később a laborvezető útmutatásai alapján sikerült feloldanom a kiadott anyagot mind egy szemig, néhány deci melegvízben. A többi már gyerekjáték volt.

Erdey után szabadon nekiálltam az I. osztály kimutatásának. Összeeresztettem egy kis tömény sósavval és addig kavargattam, míg a mellettem dolgozó kollégám halk sikollyal hanyatt nem vágódott. Ez cián lesz. Ilyen az élet. Az ember kationt keres és aniont talál.

Ezek után csapadékommal körbejártam a labort és mindenkitől megkérdeztem, hogy mi lehet benne. A válaszokat rendszereztem, és rövid valószínűségszámítási művelettel beírtam a periódusos rendszer 7. oszlopát. Ugyanígy kijártam a II. és a III. osztályt is. Itt azonban sehogy sem tudtam eldönteni, hogy arany, vagy alumínium van-e benne. Feldobtam egy forintost. Alumínium volt.

Folytatva munkámat néhány szűrés után sikerült egy csillogó, porszerű csapadékot elkülönítenem.

— Jézusom, aranyat csináltam!

Rohantam a laborvezetőhöz, és megmutattam. Ő erre összeszidott és megmagyarázta, hogy a szervetlen labor nem játék, és ha még egyszer megtudja, hogy a drága vegyszerekből én aranyat csinálhatok, akkor kidob.

A labor végére az anyagomból kimutattam az egész periódusos rendszert, beleértve a lantanidákat és az aktinidákat, sőt még a 106. elemet is felfedeztem, aminek a Mittudoménmium nevet adtam.

Később kiderült, hogy csak három iont kaptam. Én mind a hármat eltaláltam!

SZERVES KRIMI

*Sötét a város, az utcán senki se jár
csak a szél nyög lenn a parkban
s folyottan sikolt a madár.*

*A sötét árnyak összegyűlnek,
lenn az épület mögött,
s szól a portás, ki van ottan?
aztán csak hörgött s nyögött.*

*Piros vére lassan csurran,
és a földön szétfolyik,
odakinn a sűrű éjben
nagyott rikkant egy kuvik.*

*Süket csend ül a laborban,
a sok lombik szendereg,
egy vasháromláb lenn a földön
lábujjhegyen tekereg.*

*Hirtelen a zár csikordul,
lassan nyílik az ajtó,
az exhausztor nagyot horkan,
és megreccsen a padló.*

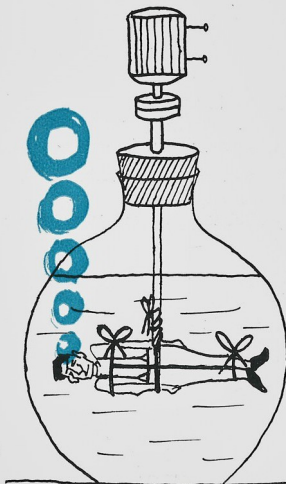
*Sötét árnyak megjelennek,
máris áll egy készülék,
benne benzol keveredik,
alatta meg teklu ég.*

*Öt perc múlva a laborban
tíz gázláng ég és lobog.*

*Tíz sötét árny a laborban
hangtalan sűrög-forog.*

*Hajnal felé a város tornyán
megszólal a nagyharang,
tíz sötét árny szertefoszlik,
s nem hallik se szó, se hang.*

*Senki meg nem tudja soha,
még csak nem is sejtheti,
hogy sötét éjjel a laborban
elkészült még tíz prepi.*

VALLOMÁS RÓLUNK

Sajnos kialakult az a vélemény az évfolyamról, hogy bűdös. Súlyos vád ez kérem, nagyon súlyos, még akkor is, ha hangsúlyozzák, hogy ezt nem az egész évfolyamra értik, hanem egyesekre. Gyakorlatilag ez azonban azt jelenti, hogy szaga van a társaságnak.

Így tehát megdőlt az a régi közmondás, hogy a hallgatónak nincsen szaga. Sőt, tudomásom szerint egyetemünk történetében egyetlen évfolyam se rendelkezett saját, jól megkülönböztethető szaggal.

A panasz úgy hangzott el, hogy szellőztetni kell utánunk. Mármost a bűdösek után, mert azért vannak közöttünk jószagúak is.

Én sokat gondolkodtam ezen a dolgon. Azt mindjárt megállapítottam, hogy a helyzet tarthatatlan, és közös pénzből a legsürgősebben kell venni néhány csomag brixolt, és a bűdösek között kiosztani. Csak ennek felmutatásával lehet menni digerálni.

Ez a módszer azonban néhány újabb kérdést vet fel. Hogyan állapítjuk meg, hogy ki bűdös? Hol kezdődik a bűdösség? Köztudott, hogy a bűdösség szubjektív fogalom, és ami az egyik embernek bűdösnek tűnik, az a másiknak nem és vice versa. Kérdéses még, hogy melyik szervre bízunk a bűdösség megállapítását, a KISZ-re vagy a tanulmányi osztályra?

Tisztáznunk kell néhány etikai és lélektani problémát: nem okozhat-e lelki deffektust az illetőnél, ha megállapítják róla, hogy bűdös?

Mivel a bűdösséget nem a szél hozza, hanem közöttünk van, ezért a következőket javaslom:

Indítsunk kampányt az évfolyamon! Legyen jelszavunk: „A jó szag a hosszú élet titka”, vagy „Legyen mindig jó szagod, ha a diplomát akarod”! Az üzemek pedig hirdessék: „Jertek vegyészek a kölni iparba! Esküszünk, nem bánjátok meg”!

Minden évben meghirdetjük a Nagy Tavaszi Szagversenyt a kollégium előtt a Kol-klub rendezésében, a szerves labor egyidejű bezárása mellett. Az első díj egy darab szappan és egy labor meleg víz lenne.

A LÉGY

A légy néhány tiszteletkört írt le a fejem körül, majd leszállt az asztalomra. Kifújta fáradtságát, mellső lábaival egy kicsit rendbehozta magát, megdörzsölte a fejét, és a szárnyát.

— Szervusz légy — kezdtem a társalgást.

— Mit akarsz? — kérdezte bizalmatlanul, mert ilyen az alaptermészete.

— Társalogni szeretnék. Unatkozom.

— Mindegyik így kezdi. Aztán kitépik a lábamat. Nem bízom az emberekben. Meg aztán hallottam a legújabb csodafegyverről. Azt hiszem, az emberek légyapírnak hívják. Anyám mindig arra tanított, hogy ne fogadjak el édességet idegentől, mert aztán nem tudok lemászni róla.

— Becs'szóra nem bántalak — nyugtattam meg. — Hogy van a kedves család? Bizonytalanul méregetve bár, de belement a társalgásba:

— Köszönöm megvannak. Tegnap született a negyvenedik, képzelje, tiszta apja. Az anyósomat a múlt héten elütötte egy légycsapó. Pedig mondtam neki, hogy nézzen körül, amikor átmegy a falon...

És így folyt a társalgásunk, majd egy fél órán keresztül. Tovább is szívesen beszélgettem volna, de hirtelen csengettek. Nnna. Ennek a szemináriumnak is vége.

Egy hallgató feljegyzései

(Az alábbi gyöngyszemeket TOTTYOS E. RINGLÓ IV. éves vegyészmérnök hallgató technológia-, ásványtan-, fizika-, és művelettan-előadás jegyzetéből emeltük ki.)

Pakson át Egerbe

Korán reggel megreggeliztünk, majd hanyattfeküdtünk a fűben és a csillagokat néztük. De nem láttuk őket, mert nagyon világos volt. Tőlünk jobbra a Nap sárga korongja, tőlünk balra egy döglött vakond. Meg fű, meg tücskök és egy csomó más. Én arra gondoltam, hogy milyen furcsa dolgok vannak, de nem jutott eszembe egyetlen furcsa dolog sem, ezért abbahagytam a gondolkodást. Egy darabig néztük az eget, de nem történt semmi. Ő azt mondta, hogy le vagyok hányva, de nem hittem el. Nem is komolyan gondolta. Pöszmékeltünk, gárgyogtunk, de csak úgy balkézvést. Aztán arra gondoltunk, hogy el kellene menni Pakson át Egerbe. De egyikünk sem mozdult.

A nepáli köszörűs

A nepáli köszörűst Pünkösöd másnapján láttam először. Talán fel sem tűnt volna, de volt egy sajátsága, amely minden más köszörűstől megkülönböztette. A nepáli köszörűs nem köszörült. Nem is volt köszörűje. Csak ment és hazája édes-bús dalait énekelte. Valahol meg hullt szép csendesen a hó.

A protoplazmák

Egy forró augusztusi délutánon éppen az erdőre mentem jégért, amikor meglátogattam a protoplazmákat. Azonnal letettem a jeges lepedőt, bár nem tudtam, hogy mit látok. Az igazat megvallva még most sem tudom. Csak annyit tudok, hogy protoplazmák voltak, de ezt is csak tavaly áprilisban mondta egy

EZEKNEK?!

Szörnyű álmom volt az éjjel. Azt álmodtam, hogy állok az előadóban a tábla előtt, fenn a padosorokban pedig egyetemisták ülnek és hallgatják az előadásom. Kivert a hideg veríték.

Ha jól emlékszem a világegyenletet akartam elmagyarázni hallgatóimnak, azt az egyenletet, amely segítségével az anyagi világ bármely természeti problémája egyetlen osztással megoldható. Kezdetben elemeztem az egyenlet jelentőségét, majd rátértem azokra a nagy horderejű eredményekre, amelyekhez az egyenlet megoldása vezetett.

Végignéztem az arcokon. Mindjárt az első sorban egy hosszú egyetemista a Népsportot olvasta. Mellette a másik szexmagazint lapozgatott és jobboldali szomszédnője bokáját simogatta, aki halkan kuncogott és mondogatta, hogy „Pista ne izélj”. Néhány sorral feljebb, egy jól fejlett példány balkezének mutató ujjával az orrát piszkálta és közben olyan hangokat hallatott mint egy vízcsap, vízhiány esetén. Amikor nem az orrát piszkálta, tökmagot evett és a héját az előző sorban ülőkre köpte. Hátról többen kártyáztak, de felfedeztem egy csoportot is, amely nagy tételekben rulettezett. A legérdekesebb tevékenységet mégis az a hallgató folytatta, aki papírrepülőgépeket gyártott, majd miután feldobta, egy csúzi segítségével próbálta lelőni őket. Ehhez a művelethez elég sokan kibiceltek, és őszintén megvallom én is örültem minden jól sikerült találatnak.

Hogy a figyelmet magamra vonjam, hangosan próbáltam beszélni. Néhányan erre fel is ébredtek, majd látva, hogy csak én vagyok, méltatlankodva a másik oldalukra fordultak. Gondoltam, elmondok néhány viccet. A válasz hangos röhögés volt, de mint később rájöttem, ez nem nekem szólt, hanem annak a diáknak, aki ki akart mászni az ablakon, de rászakadt a függöny és nem tudta magát kiszabadítani belőle. Akkor lett végre csönd, amikor nagy igyekezetében kihátrált az ablakon, nagyot koppant, majd elhallgatott.

Én közben krákoztam, mutogattam, szaladgáltam fel s alá, de azok rám sem hederítettek. Ezek után még próbálkoztam tűznyeléssel, kardevéssel, jógamutatványokkal is. Senki sem figyelt rám. Később úgy félmagasan, kétszer körberöpültem a termet, de ezzel a bravúrral csak a repülőgép-lövöldöző figyelmét tudtam felhívni, aki nem hibázott. Nagy robajjal zuhantam le a katedra mögött. Néhányan felkapták a fejüket, majd újra elmerültek eddigi elfoglaltságukban.

Már-már lemondtam arról, hogy hallgatóságom figyelmét valamilyen módon fel tudjam kelteni, amikor megszólalt a csengő. Varázsütésre minden szem rám szegeződött. Akkor felírtam a táblára a világegyenletet. Befelejzván az írást és a magyarázatot, visszafordultam a táblától. A padok üresen tátongtak, rajtam kívül senki sem volt a teremben...

És tudjátok mi a legszörnyűbb az egészben? Mire felébredtem, a világegyenletet is elfelejtettem.

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Kötelezően megválaszolható kérdések:

(Mindkét válasz Kémcsőkefébe való felvétele a II. fokozatba kerülés esélyeit nagy mértékben befolyásolhatja!)

I. Ha az oktatást leállítanák mit tenne felszabaduló idejében?

II. Oktatási tevékenységét mikor és milyen okok miatt hagyta abba?

I.

Dr. Szücs Imre: Miért? Tényleg leállítják?!

Dr. Nemezz Ernő: Villamos energiát termelnék, ülvé!

Dr. Mohai Béla: Beiratkoznék nyilvános, rendes egyetemi hallgatónak!

Dr. Jelinkó Borbála: Állandóan a kollégiumban lennék, és együtt készülnék a hallgatókkal a VEN sörívő versenyére.

Dr. Marton Gyula: Megtanulnám azt az anyagot, amit most oktatok.

Dr. Káldi Pál: Szívesebben válaszolnék arra a kérdésre; ha a bürokráciát leállítanák, mit tennék felszabaduló időmben? A válaszem: oktatnék.

Varga Dezső: A kérdésen ráérek gondolkodni akkor, ha megjelenik a rendelkezés és az nem fogja szabályozni felszabaduló időm hováfordítását.

Mohilla Rezső: Fakultatív előadásokat tartanék (jusst is!)

Dr. Blickle Tibor: Nem lenne felszabaduló időm, mert „tanítani” kellene.

Meskó Gábor: Gondolkodni kezdenék, hogy milyen más pályát próbáljak ki.

Baróti László: Már késő lenne az oktatást leállítani, hiszen annyira megszoktuk.

Egy. hallgató: Egy ideig bánkódnék, de azt hiszem hamar megtalálnám magam! Például felszabaduló időmben rendszeresen járnék az előadásokra.

II.

Szeifert Ferenc: Ezt a kérdést én még nem érthetem, mert csak tanársegéd vagyok.

Dr. Szücs Imre: Mielőtt elkezdtem volna. Az oktatástól már akkor elment a kedvem, amikor engem oktattak.

Dr. Jelinkó

Borbála: Tegnap. Nem szeretek egyedül lenni saját órámon.

Dr. Marton Gyula: Amikor rájöttem, hogy a hallgatók megértik, amit az órákon mondok.

Dr. Mohai Béla: Tekintve, hogy alig két évtizede vagyok az egyetemen, még elkezdni sem volt időm.

Patyi Lajos: Én kérem kezdő oktató vagyok, nekem még nem lehet abbahagyni.

Dr. Sziklai Géza: Már a kezdet kezdetén szilárdan ragaszkodtam azon gyermek-
kori elhatározásomhoz, hogy sohasem leszek pedagógus.

Dr. Nemezc Ernő: Az egyik előadásomon, amikor a legérdekesebb résznél elalud-
tam.

Mohilla Rezső: Már régen rájöttem arra, hogy elegendő az oktatásnak csak
a látszatát megőrizni. Kezdetől fogva ezt teszem.

Baróti László: Sajnos a biztos nyugdíj érdekében az oktatást eddig nem mer-
tem abbahagyni.

Meskó Gábor: A „Szerkesztőség” kérdéseire adandó válaszok megfogalma-
zásának idejére.

Egy. hallgató: Amikor Mancika közölte: most már biztos, hogy gyereket vár
tőlem!

Józsa Sándor levőszli a szömüvegét

- A színen: Szökörös és Nyöső. Józsa Sándort várják és türelmetlenek.
- Nyöső: Te Szökörös, mi löhet a Sándorral, hogy nem gyün?
- Szökörös: Löhet, hogy a fizkémön van, azé' nem gyün?
- Nyöső: Ez mindég ott settenködik, majd még pandúrsegéd lösz belüle.
- Szökörös: Löhet.
- Nyöső: Na, asziszem ü az.
(Megjelenik Józsa.)
- Józsa: Szövasztok. Möggyüttem.
- Szökörös: Mé' nem gyütté'? Mögbeszéltük, hogy találkozzunk.
- Józsa: Mög, csak azt nöm, hogy hun. Mög aztán mög köllött ötetnöm a cötkát a Sölléknél, mer má ötte a fenyé.
- Szökörös: A cötkát?
- Józsa: Azt.
- Szökörös: Oszit mit öszik?
- Józsa: Szupör bönzint, de mögy is ám.
- Szökörös: Oszit töllik rá?
- Józsa: Futtya. Én vagyok a dömonstrátor.
- Nyöső: A Debreginél?
- Józsa: Biza.
- Nyöső: Én mög nöhézvögyész.
- Józsa: Az nöm nöhéz.
- Nyöső: Nöm. Röntögötöt lödörgök.
- Józsa: Hát nöm nyöső?
- Nyöső: Csak ha köll.
- Józsa: Nem körgötnök a pandúrok?
- Nyöső: Nöm.
- Józsa: Minköt bözzög körgötnök. Igaz Szökörös?
- Szökörös: Igaz biza.
- Józsa: Aztán Dzsökire jársz-e?
- Nyöső: Jár a ménkü.
- Szökörös: Nöm bírtad?

Nyöső: Nöm. Mögfekütte a gyomromat a Möxwöll.
Szököörös: Löki?
Nyöső: Mint a vörkli. Írni se löhet aztat.
Józsa: Hát a Debregit ösméred-e?
Nyöső: Azt a főpörzökutort?
Józsa: Azt.
Nyöső: Mögfönyögetött.
Józsa: Mög?
Nyöső: Mög. Hogy vérontás lösz.
Józsa: Mié?
Nyöső: Mer nem töttünk a kedvire, mög nöm mönt a főtitel.
Józsa: Főttítel? Nálatok azt is annak?
Nyöső: Annak. A mönzán. De az nöm embörbe való. Majd ha rőfögök mögöszöm.
Józsa: Az Odra söm öszik mög akármit. Csak a jó tekörösöt szöröti.
Nyöső: Különben kiköpi?
Józsa: Ki.
Nyöső: Finnyás juszág.
Józsa: Finnyás!
Szököörös: Dö a közös istállu az már töszí?!

Nyöső: Töszí-vöszí.
Józsa: Aztán mé?
Nyöső: A Vöszölka lánt ösméritök? Az aki, az egyik ötös szinti tanyán lakik. Hát egyik rögge' ez a lány átmönt a szeretőjihő a szomszidba. Dö a csűrajtót a nagy izgalomban elföljötték bezárni. Osztt ippeg, hogy löpihentek, hát bétoppa a körzeti mögbizott segéd pörzökutor, az a váradi. Osztt ott taláta üket.

Szököörös: Úgy?
Nyöső: Úgy!
Szököörös: Osztán mi lett?
Nyöső: Mögrótták üket írásba, mer nöm csukták bé.
Józsa: Nöm mondom mögkapták... a kilerajzumát!
Nyöső: Mög 'á. Mer ezek most harapnak ám, harapnak biza!
Józsa: Azé' mondom ám: ezek nöm embörök, előlük be köll zárkózni, be köll csukódni, hogy ögye mög a főnye!

(És ekkor Józsa Sándor levette a szömvégét!)

— Firhang —

● — Ha így halad tovább, nem lesz magából semmi Kacsirek — mondta a professzor a vizsgán — Nagy Sándor az ön korában már az egész világot meghódította.

— De Nagy Sándor tanítója Arisztotelész volt, professzor úr...

● — Előfordult adjunktus úr, hogy úgy érezte, valaki állandóan figyeli?

— Igen.

— És milyen érzés volt?

— Nagyon kellemetlen.

— Akkor mi a fenének fixíroz egész zéhá írás alatt?

● Kacsirek jelesre dolgozott ki egy nehéz matematika példát. A tanársegéd gyanakodva kérde tőle:

— Egyedül oldotta meg ezt az egyenletet?

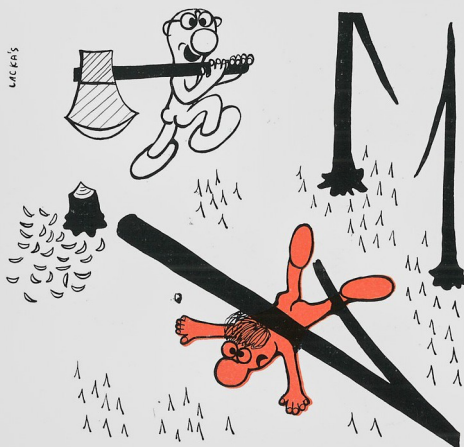
— Nem, két ismeretlennel.

● — Felháborító — méltatlankodott Kovács — az egész anyagból csak ötven oldalt tanultam meg és pont abból rúgtak ki.

● — Ha átmegyek a vizsgán, húsz forintot adok Szent Antalnak.

— És ha nem?

— Akkor a tavalyit sem adom meg.

- — Édes fiam, erre a feleletére nem tudok egyesnél jobbat adni.
— Nem lehetne megkérni valaki mást?

- — Képzeld, tegnap két órán keresztül magyaráztam Kovácsnak az Einstein-féle relativitás elméletet.
— Ezen egy cseppet sem csodálkozom. Kovács világ életében csak ugatta a focit.

- — Holnaptól új életet kezdek.
— Nekem is elfogyott minden pénzem.

- — Professzor úr tudom, hogy feleletem nem volt éppen fényes, de azért úgy gondolom, egyest mégsem érdemel.
— Tudom jól, de ennél rosszabb osztályzat már úgy sincs.

- Közmondás: Kockázat nélkül nincs rizikó.

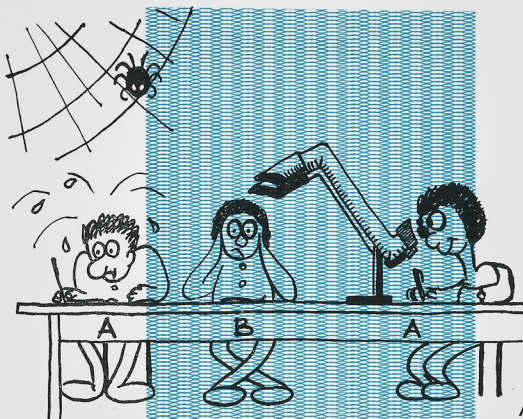
- Van: konvex lencse, konkáv lencse, csicsери borsó, és bablencse.

- A vizsgadrukk és vizsgadrekk rokon fogalmak.

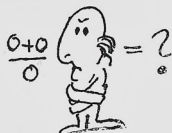
- Kolléga úr, ha továbbra is folytatja züllött életmódját, csupán az éjszakai műszaki doktori címet fogom javasolni.

- Professzor úr, ön megsértett. Nevezze meg tanársegédeit.

- Agrárkémikus dilemmája: vajon a műtrágya is mindig lapjára esik?

NULLA

Elcsodálkoztam, mikor az egyik zárthelyimen érdemjegy gyanánt egy nulla szerepelt. Egy szép, nagy kerek nulla. Persze lehetett volna egy kicsit gömbölyűbb, meg a vonalak sem zárultak össze rendesen a számjegy oldalán, de ez a hiba alig volt egy-két milliméter. Jó közelítéssel el lehetett fogadni nullának.

Először azt hittem, itt valami tévedés van. A tanársegéd, aki a zárthelyit javította, először hármast akart írni, de meglökték a könyökét és így félkör lett a hármashból, majd mikor ki akarja javítani megint meglökték (nagy lökdösődés lehet azon a tanszéken), így aztán nullát írt, de elfelejtette kijavítani. Valószínűleg azért, mert rászólt a lökdösődőkre és azok felidegesítették. Esetleg ezért nem javította ki, mert gondolta, úgy is tudom, hogy az hármash.

Már kezdtem megnyugodni, amikor kiderült, hogy több társam zárthelyijén is ez a számjegy szerepel. Többen azt hitték, hogy a vércsoportra vonatkozik. Elterjedt a hír, hogy aki nullát kapott, annak fél liter vért kell adnia a jövő heti vonatszerencsétlenség sebesültjeinek.

Mások szerint az nem nulla volt, hanem O betű, ami annak a rövidítése, hogy „Óh, de szép munka!” Ezek feliratkoztak elővizsgára.

Végül egy tanársegéd oldotta meg a rejtélyt, aki kijelentette: „A 0 azt jelenti, hogy többek zárthelyije nem ütötte meg az egyes mértéket.”

Ekkor hirtelen emlékezni kezdtem. A számtan tanárom valamikor azt mondta, hogy a nullát bármely számmal szorozva, megint csak nullát kapunk. Tovább gondolkodtam. Emlékeimben kutatva megállapítottam, hogy eddig semmilyen iskolában nem kaptam még nulla osztályzatot. Kaptam már kettest kétszer aláhúzá, meg egyes fölét, de se nullára, se nulla egyedre, se nulla fölére nem emlékezem.

Tovább gondolkodtam. Ha a nulla tehát osztályzat, akkor lennie kell hatosnak is az igazság kedvéért. Hatossal azonban még nem találkoztam. Ha viszont lenne hatos, akkor mi az akadály a hetes, s ezzel párhuzamosan a —1-es bevezetésének? Sőt osztályozásra alkalmazni lehetne az egész számegyenest, beleértve az irracionális és komplex számokat is?!

Tovább gondolkodtam. Rendben van, hogy mindenféle számjegyeket írnak a zárthelyimre, de hogyan számított én ezekből átlagot? A jelenlegi helyzet szerint ha ugyanis van két nullás zárthelyim, akkor azok átlaga nulla, de ennek ellenére az idexembe egyest kapok. Velem csak ne kivételezzenek! Nem vagyok én idegen oktatók jószívére utalva! Nem akarom, hogy ujjal mutogassanak rám: sógora van a tanszéken!

De ha nullát írnak az indexembe és az utóvizsgán egyesre megyek, akkor nem kell többé utóvizsgáznom, s ebből kiderül, hogy idén nem lesz utóvizsgám. . .

Tovább gondolkodtam. Aki a zárthelyiket leosztályozta, az ért valamit a matematikához. Ha viszont ért a matematikához, akkor mindezeknek az eszébe kellett volna jutnia.

Ennek ellenére nem jutott az eszébe, tehát nem ért a matematikához. Namármost az a kérdésem, hogy miért az javítja a zárthelyiket, aki nem ért a matematikához. . . ?

Persze ez mind butaság. . . Mégis csak meglökhették a könyökét. . .

egenda

az Úrról meg a szegény diákról

Egy napon a mi Urunk így szóla fényességes trónusa jobbján székelő Gáriel arkangyalhoz:

— Nagy az én bánatom angyalom. Bármerre járatom a szemem a kerek Földgolyón, mindenütt gonoszság, kapzsiság, bujaság, más feleségének megkívánása, nevem a szájra hiába vétele, a templomok meg üresek. Vajon van-e egyetlen áldott jó lélek ezen a Földön?

Történt vala, hogy álrühát öltének, s koldus gyanánt a sárgolyóra alászállnak bizonytságot szerezni a jóember felől.

S menének hetvenhét napig és hét óráig. S találkoznak hét egész héttized millió emberrel, de egy se akada közülük, aki megkönyörülne a szegény vándorokon.

Ahogy menének, egy napon elkerülének Veszprémbe is. Bekopogának sok porta ajtaján, de alamizsna helyett csak szidalmat kapának, meg hét napot és hét éjszakát munkakerülésért.

Elvetődének az egyetem környékibe is, és ott verének tanyát a menza oldalán. Arra jöve egy professzor. Megszólták:

— Ah uram egy kis alamizsnát a szegény nyomorultaknak! Ezerszer áldassék a neve, ha megkönyörül rajtunk.

Mondá a professzor:

— Adnék, de nekem se nincsen. Szegény valék, mint a templom egere. De a jövő héten megkapom a háromszáz ezret a KK-ért, akkor hozok egy kis száraz kenyert.

Kalapot emele, s elmene.

Aztán jöve egy docens, tőle is koldulának:

— Csak egy falatot a szegény éhezőknek!

Nevete a docens:

— Haha, de jó vicc, ez Kropacsek. Haha.

Kalapot emele, s elmene.

Aztán jöve egy adjunktus. Kéri őt is, de az mondá, hogy ne zavarják magas-röptű gondolataiban. S jöve egy tanársegéd, aki jól a koldúsokba ruga.

Már öreg este leve, amikor arra jöve egy szegény diák.

Kéri őt is:

— Könyörülj meg rajtunk, s jöttet helyébe jót várj.

S a szegény diák megosztá velük szegényes kis vacsoráját, a mócsingos marhapörköltet tarhonyával.

Mikor az Úr az utolsó szem tarhonyát is lenyelé, így szóla vala:

— Mondottam, jó tett helyébe jót várj. Egy kívánságotat teljesítem, bármi légyen is az.

Először kacaga a jó diák, de aztán az Úr biznyságul nagy csodát teve, és kapásból megoldá egy három méter hosszú negyedfokú parciális differenciál-egyenletet. Látna ezt a diák, térdreborula s megcsókolá az Úr, meg az angyal ruhája szegélyét:

— Nagy jót tehetsz velem Uram! Holnap lesz az írásbeli vizsgám kalorikus gépekből. Légy velem, hogy senki se lásson.

— Úgy legyen! — mondá az Úr, és lőn.

Másnap, mikor a pirkadat eljőve, ott üle az egész évfolyam a T/1-ben. S jöve a Pleva és feladá a kérdéseket, és lőn nagy csodálkozás, sírás és jajgatás és az Úr nevének szájra vétele. Csak a diák mosolyga.

Elkezdé megoldani a példákat, de nem mene. Mondá az Úr:

— Ne félj, míg engem látsz. Most csodát teszek.

S csodát teve, de az eredmény nem jöve ki. „Ne félj”, most nagyobb csodát teszek, mondá az Úr, s nagyobb csodát teve, de az eredmény megint nem jöve ki. S újból mondá az Úr „most olyan csodát teszek, de olyat . . .” s olyan csodát teve, de a példa csak nem jöve ki.

Eltele a megszabott idő, s a diák keservesen sírva fakada:

— Azt mond meg Uram, most mit csináljak!

S mondá az Úr a fellegekből:

— Mondottam ember, küzdj és bízva bízzál!

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Milyen jelmezt öltene fel az egyetemi hallgatók szokásos „Buli” ballagására? Jelmeztválasztását okolja is meg!

Dr. Pfitzner

György: Jelmeztelenül jelennék meg, bár anélkül is feltűnő vagyok!

Dr. Blickle Tibor: Szürke formaruhát viselnék, sok paragrafussal.

Varga Dezső: Mackó-jelmezt. A megokolást a hallgatókra bízom.

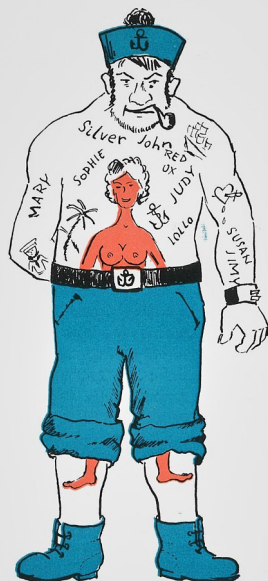
Dr. Sziklai Géza: Hogy ne ismerjenek fel, oktatónak álcáznám magam!

Bucsky György: Egy bohóc jelmezét, aki három lépcsőt cipel a hátán, púp gyanánt.

Dr. Marton Gyula: Korszerű jelmezt, mert azok az idők már eljártak.

Dr. Papp Sándor: Törpe zseninek öltöznék. Óriásokkal úgyis tele vagyunk.

Dr. Nemezc Ernő: Ál „szakállt” ölténék, hogy közben orvosi igazolásokat osztogathassak,

Egy. hallgató: Felölténém tiszta lelkiismeretemet, így senki sem ismerne rám.

VÍSSZA CSÖPI

Az általános- és szervesetlen tengeren, de még a szilikát hegyeken is túl, élt egyszer egy öreg, rozsdás kolonna. Ez a kolonna olyan öreg volt már, hogy a tányérszámát még maga sem tudta és térdig ért a refluxa. Volt ennek az öreg kolonnának egy világszép lánya, akit Vissza Csöpinek hívtak. Messze földek kiváló csőlírikusai számtalanszor megénekelték már töltelékes alakját, különösen nagy K állandóját, rendkívül elegáns fenéktérmetét. Lecsurgó filmek örökítették meg fejtermékét és kacéran elővillanó középső frakcióit. A világ leggazdagabb csőreaktorai vágyakoztak fluidizált ágyába, s a legújabb típusú autoklavokkal parkoltak a vasháromlábban forgó palota előtt mindazok, akik csőcsonkját jöttek megkérni. Igérték neki gyémántköves Raschig gyűrűt, hosszan tartó boldog amortizációt. Hiába itatták mindenféle könnyűárlattal, Vissza Csöpi rideg maradt, akár a szürke öntvény.

Kesergett is ezért az öreg kolonna. Mi lesz, ha jön a teljes reflux és ő boldogabb olajmezőkre költözik? Kire hagyja majd fele királyvizét, és vasháromlábban forgó palotáját? De hiába kérlete Vissza Csöpit, hogy nyújtsa már végre valamelyik reaktornak csőcsonkjait, Csöpi ki sem mozdult tolózárjai közül.

Egy nap aztán — mint ahogy az várható volt — az öreg kolonna az egyik síhta végén nagy recsegés, ropogás közepette hanyatt dőlt, akár az x tengely. Hej lett erre nagy sírás, rívás, termelési értekezlet, amortizáció, meg gyártmányfejlesztés. Persze legjobban Vissza Csöpi sírt, mint egy permetező, hűtő, mert atya halálával olyan egyedül maradt, mint az elektron a dobozban. De hát mit volt mit tenni, az élet olyan, mint egy ócska sósavas tartály; folyik tovább.

Az elkövetkező években nagyon rosszul ment Csöpi Taylor-sora. Alig tudott eltengődni a szegényes eszközkötési járulékból, tányérozni pedig nem akart töltelékes oszlop létére. Pedig mostmár a világ leggazdagabb extraktorai, abszorberei járultak lábazata elé kegyeiért könyörögni. Csöpi azonban csak annak volt hajlandó odaadni magát, aki megoldja szíve rezgő húrjának differenciálegyenletét.

Próbálkoztak a nemes lovagok mindenféle közelítő megoldásokkal, de még a világ legokosabb számítógépe, a jó öreg Odra is kivágta a biztosítékot, amikor az adatokat betáplálták.

Évek jöttek, évek mentek, de Vissza Csöpi még mindig pártában volt. Egyszer azonban a palotába tévedt egy csúf kis rég elavult füstcsöves kazán, amely olyan pocakos volt, akár egy sztalagnométer, és olyan púpos, akár a Gauss görbe. Rádásul még annyira sántított, mint a quark-elmélet. De abban a pillantban, ahogy Vissza Csöpi meglátta a csúf idegent, megpendült szíve rezgő húrja. Akkor lakodalmat csaptak, hogy három oldalon hozta fényképüket a Chemical Abstract, és máig is élnek, ha le nem írták őket az eszközállományból.

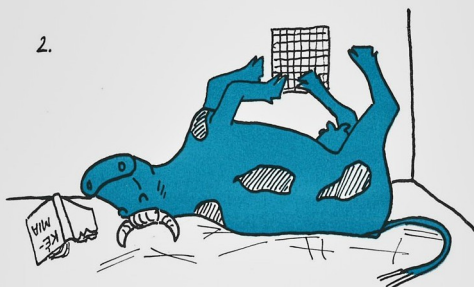
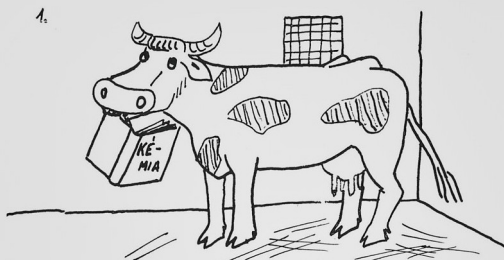

Szemeszter végén

Még gyúlnak a fejben az alkohol álmok,
Még jókat verekszünk a kocsmá előtt,
De látod amottan a sarkon a posztot,
Ki minket a múltkor már majdnem lelőtt?
Már ő is jól tudja, hogy rég elmúlt a nyár,
De messzire jár még az a kikelet,
És egy hónap múlva, ha kérdez a tanár,
Mond meg nekem, akkor majd mit felelek?

Rohan a nappal, eliramlik az éjjel
Jöjj kedvesem jöjj a karomba ide,
És te ki fröccsödet iszogatód kéjjel
Nem omolsz-e holnap könyved fölibe?
Óh mond ha előbb jön el értem az uvé,
És repülök majd az utcára ki,
Rábírhatsz-e majdan az a téós Csehné,
hogy huszonöt froncsit fizessek neki?

Tanár, ha beírod majd az elégtelent,
Ágyamra sötét lobogóul akaszod,
Én kinyúlok érte a paplan alól
Az éj közepén, s oda leviszem azt.
Letörülni véle könnyűimet érted,
Ki oly könnyedén húztad át művemet,
S e szív sebeit bekötözni, ki téged
Még akkor se, ott se, sose szeretett.

ÁLMOT LÁTTAM

Szörnyű álmot láttam a vizsga előtti éjjel. Egy hatalmas teremben álltam. A pódiumon lelkes zenészek algoritmusra verték a mágnesdobot. Szólt az elektromos gitár. Bach centrifugáját játszották, de az együttes nem valami jól szelepelte, mert laikus létemre is hallottam, hogy néha kilóg a ritmus. A teremben a rengeteg bit kettes számrendszerben roptá az „Algol 60” című tíz éves brit-táncot. A sarokban néhányan lyukkártyáztak. Itt láttam Ferrit is, csak nem ismert meg, mert rossz volt a memóriája.

Egyszer csak nyílt az ajtó és belépett Tród Elek, a népszerű strícium két ellentétes spinnel a karján. Az egyik spinben a szőke Kol Annát, a híres tömszelencét ismertem fel. A másik spinnek vörös volt a fejterméke, és dekantált blúzából kilátszott a digitálisza. Őt Klor Offéliának hívták. Egy ideig álldogáltak a nyitott ajtóban, míg valaki odaszólt:

— Nálatok függvény van?

Becsukták az ajtót, de tovább sem tudtak beljebb jönni, mert nagy volt a bemenő ellenállás. Wollasz Tóni lépett oda hozzájuk, s cinna bariton hangján megkérdezte:

— Nem vesztek polarográf képeket?

A spinek elnevezték magukat:

— Nagy klinker vagy te Tóni!

— Rajtam nem mullit — szólt Tród Elek, és vett polarográf képeket.

Egyszer csak pipetta szár lábain odalépett a társasághoz a már teljesen be-entropiált Alke Máté a csőlírikus, és elsavalt egy olyan szép verset, hogy a spinek elérték a lágyulási pontot.

— Ez nem teljesen komplex.

Ekkor kivágódott az ajtó és belépett Alke Máté barátja, Kordi Erik, aki úgy nézett ki, mint egy kriptonrabló, és a környéken nagy pofás törő hírében állott. Éppen most szabadult, mivel két évig volt tolozár mögött, mert elmentilte a menyasszonya torkát, de azután elfűrészelte a rácsállandót.

Kordi kardánon ragadta Kol Annát és vonszolta hátra a kamrás szárítóba, ahol diszkréten fluidizált ágyak voltak felállítva, s közben ezt mormogta fogaskerekei között:

— Hú de schröd-ingerem támadt!

Anna pedig megszeppenve szlipogott. Persze Tród Elek sem hagyta annyiban a dolgot, farba lugta a kriptonrablót, hogy lekondenzált. Kordi Erik rettenetesen elbődült:

— Ki volt az?

De a tömeg tovább zajongott. Erre megint elbődült:

— Szilícium!

A teremben olyan csend lett, hogy a xenon zümmögését is meg lehetett hallani. A hangulat elérte a dermedéspontot. Ebben a miniumban egy kalcinált szódásüveg repült Erik felé, de az röptében elkapta, olyan jó volt a refluxa.

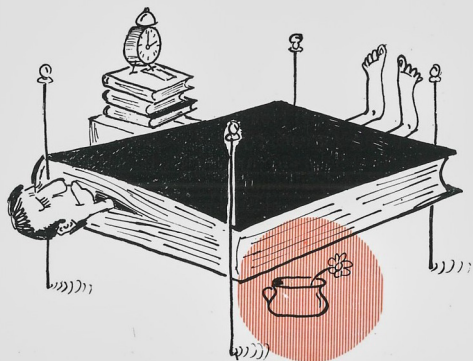
— Ki volt az? — ordította megint.

Mire egy hang közbeszólt:

— Volta egy olasz fizikus volt.

Begerjedt erre a nagy pofás törő, teljesen elöntötte a promóció. Odavágott az asztalra, és elpufferolta azokat, akik nem logarléceltek le még idejében. Én is kaptam egyet, még most is sugárzik a hátterem.

Hát ezt álmodtam én a vizsga előtti éjjel.

Ki hogyan vizsgálzik?

Szomorújáték

(Amikor a függöny szétmegy (a hatás kedvéért lehetőleg apró darabokra), a színen az Elsős látható egy héttel az első vizsgálója előtt. Ezután egy héttig nem történik semmi különös, majd amikor a közönség nyugtalankodni kezd, megindul a cselekmény.)

Elsős: (Felveszi a legjobb ruháját, amit direkt erre az alkalomra csináltatott, majd a közelgő ájulás feltűnő jeleivel elmegy vizsgázni. Bekopog, illedelmesen köszön a szélrózsa minden irányába, miközben hajlong.)

... Alázatos tiszteletem professzor úr.

Adjunktus: Új fiú! (Bőszén) Fiacskám, a maga pofáját még az életben nem láttam. Hol bújkált mostanáig?

Tanársegédek kara:

Kis zéhá fa,
nagy zéhá fa,
az évközi munka nulla.
Egyedem, begyedem,
rúgjuk ki
még melegen!

Elsős: (Térdre rogyik) Ne, ne!

Adjunktus: Ki van rúgva!

Elsős: Ne tessék engemet kirúgni, tessék engemet kérdezni!

Adjunktus: (Dörög) Mondottam ember, menj a fenébe!

Elsős: (Elmegy a fenébe.)

(A pergő cselekmény nyilván kifárasztotta a nézőket, ezért a darab csak egy év múltán folytatódik.)

Másodikos: (A vizsga előtt álmatlanul hánykolódik az ágyában. Másnap felveszi a sötétkék ruháját és elmegy vizsgázni.)

Jó napot kívánok docens úr!

Docens: (Mogorva, mert már sok hülyét levizsgáztatott ezen a napon. Kéklő égre, virágos mezőre gondol, ahol egykor virágot szedett kedvesével.)

A zegzugosbalracssórlőiránykeverőharántirányútjeljesítményszükséglete.

Másodikos: A zegzugos micsoda irányszükségletét... a Langumir-féle...nem,

46 Kropacsek-féle...nem, a Langumir—Kropacsaek-féle...

Docens: (Idegesen) Lári-fári.

Másodikos: (Most már emlékszik) Tehát a harántírányt a Lári-fári-féle zegzug-egyennellett számíttjuk ki, amelyben a nagy ró jelenti a zeget, a W jelenti a zugot, mű a csőfaktort, ami azt jelenti, hogy balra van csörölve. . . , majd az egész törve. . . , illetve törölve. . .

Docens: (Nem figyel.) A kettes jó lesz?

Másodikos: A jeleshez hármast kellene kapnom. (Miután megkapta, kezeit dörzsolva távozik. A dörzsolést ezután sem hagyja abba, és ezért egyre dörzsoltebb lesz. Míg a közönség jót röhög, eltelik megint egy év.)

Harmadikos: (Be) Jó napot kívánok. (Átnyújtja az indexét.)

Professzor: (Hosszasan nézegeti a hallgató indexét és személyi lapját.) Ejnye, ejnye kedves kolléga. Két elégtelen zéhá, két igazolatlan katalógus. Micsoda előlétele van magának? Hol végzett?

Harmadikos: (Büszkén) A Dobó Gimnáziumban.

Prof: Szégyent hoz az iskolájára! Tudja mi hiányzik magának?

Harmadikos: (Tudja, de nem meri mondani.)

Prof: Egy szigorú apa! De nem baj kolléga. Visszakapja még ezt. Majd meglátja. A fia is éppen ilyen lógós lesz, mint maga. Mérgelődhet vele eleget!.

Harmadikos: (Teljesen le van törve a szomorú jövő miatt.)

Prof: (Sohasem tudta elnézni, ha egy férfi sír, megadja a kettest és az ajtóig kíséri a Harmadikost.)

(Ezután az érzelmes rész után bizonyára bepárasodik a nézők szeme, ezért éppen ez a pillanat a legjobb arra, hogy szünetet tartsunk. Eközben a harmadikosból valamilyen csoda folytán Negyedikes lett.)

Negyedikes: (Be) Jónapot!

Prof: Jó napot kívánok, kolléga úr! Hogy szolgál a kedves egészsége?

Negyedikes: (Gyanakodva) Jól. Miért?

Prof: Olyan izgatottnak látszik.

Negyedikes: (Az órájára néz) Megy a vonatom.

Prof: Akkor mondja el gyorsan azt az anyagrészt, amit jól tud.

Negyedikes: Sajnos az nem megy. Arról csak hosszan tudok beszélni.

Prof: Körülbelül mennyit?

Negyedikes: Körülbelül fél órát.

Prof: Ejnye, ejnye, ez még nem ötös. (Rosszallóan csóválja a fejét és beír egy négyest).

Negyedikes: Tetszik látni, addig vacakoltunk, míg elment a vonatom. (Ő is rosszallóan csóválja a fejét.)

(A közismert összefüggés alapján a Negyedikesekből mindig Ötödikesek lesznek.)

Ötödikes: (Beront) Hallottam, maga engem ki akar rúgni.

Prof: (Hápgog) De hát. . . honnan veszi ezt?

Ötödikes: Jó, jó. Csak ne tagadja le! A Kovács mondta. Fültanúk is vannak.

Prof: (Meg van félemlítve) Húzzon egy tételt!

Ötödikes: (Odavágja az indexét) Írja be az elégtelent! Úgy is tudom, hogy arra megy ki a játék!

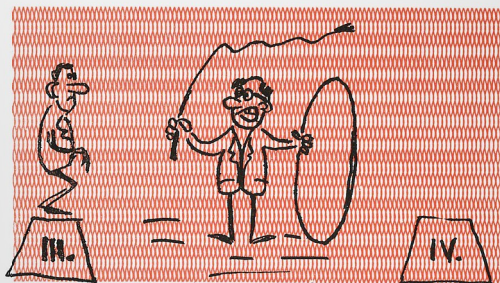
Prof: (Húz egy tételt) Nézze milyen könnyű tétel. Fogadok, hogy ezt maga jelesre tudja.

Ötödikes: Na, akkor meg írja be.

Prof: (Beírja a jelest)

Ötödikes: Ne higgye, hogy ezzel minden rendben van. Találkozunk mi még! (Elrohan)

(Húsz év múlva találkoznak. Átölelik egymást és könnyes szemmel emlékeznek vissza azokra a gyönyörű évekre.)

VERS

az érvismétlő
indexéről

Nemtudomir Kajakovszkij

A tanársegédre

vicsorgok,

mint az ordas.

Tanszékek előtt

hasra

nem eszem.

Bár hordana

zúzdába

hordárcsorda

Minden papírost,

csak ezt nem!

Beesett szemekkel

bolyong a vizsgáló,

a szenvedő.

Értsétek meg

ezt a szent

őrültséget!

Gyűjtik az indexet,

veszem én is elő,

S átadom

gyászfedelű

könyvecskémet.

Egyik indextől

a száj

mosolyra rándul,

A másikra—

köpne leginkább.

Ha feltűnik

egy négyes átlag

például,

Mindenki

elfogódva

tekint rá.

Kacsint

a tanseg:

a homlokodra csók,

Ne félj,

öregem a mennykő

már nem csap beléd!

Úgy veszi át,

mint külön

KK-munkát

A jelesek

kivasalt

indexét.

A közepesre bámul,

mint borjú

az új kapura:

Neked még

a helyzet lehet

igen fura.

Voltak, akik

húzták ezzel

a végsőkéig,

De minden

prof. előtt

hajlongtak a földig.

Arcán nincs

öröm,

se szemüveg,

Meg sem

biccenti

tökfejét,

Úgy veszi el

az egs

indexét.

Merev arccal,

mint aki

légyre lép.

Hirtelen, mint aki

tüzet érint, megrándul,

s konokul

Gonoszul áll

szembe velem,

Úgy veszi el

ez a tanársegéd úr

Elégtelen,

megbukott

indexem.

Úgy fogja,

mint részeg sofőr

az alkoholszondát,

Mint férj

a hűtlen

feleségét,

Mint vő az anyóst,

bibírcsókosat,

rondát.

S míg viszi

undorodva

mered rá.

A fűtő rámkacsint

(azelőtt hallgató volt):

Látom már

a jövőt,

s erős leszek tőle,

Nem érdekel	most már	éltemen e folt.
Lapátolok szemet,	s majd jövők	jövőre.
Zuhoghatnak	most már	reám a kérdések,
És ki is dobhatnak,	mint egy döglött	pontyot.
Befogadnak	holnap	a kazángépészek,
S a kazán-formula	mégsem okoz	gondot.
Az oktatókra	vicsorgok,	mint az ordas.
Osztályzatok előtt	hasra	nem estem.
Bár pofozna	pokolra	ördögcsorda
Minden papirost,	csak ezt nem.	
Ezt	szénporos zsebemből	kihúzni jó,
Míg cipelek	egy mázsa szemet	gyalog.
Bámuljátok,	irigyeljétek,	
Én azért is	az egyetem polgára	vagyok!

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Hogyan képzei el a IV. vegyészmérnökképzési fokozatot?

Dr. Markó László: az idegosztályon.

Dr. Káldi Pál: a IV. vegyészmérnöki fokozatot én úgy képzelem el, hogy ez valószínűleg meg fogja előzni az V. vegyészmérnöki fokozatot.

Dr. Déri Márta: kihelyezett tagozat ágazódás szerint a Marson és a Vénuszon.

Dr. Bodor Endre: egy oktató és három hallgató alkotnak egy csoportot. Az elméleti és gyakorlati képzés teljesen összevonva, a tanrendi elfoglaltság hétköznapi 17 órától 23 óráig, szombaton és vasárnap egész nap. Az oktatott tantárgyban valamennyi ismeretanyag összevont alkalmazása megtörténik (matematika, tud. szoc., fizika.). Az oktatásban részt vevők jól megtanulnak 22-ig fejben számolni és a foglalkozásokon pl. ilyen megállapításokat tesznek, hogy 4 király pagátultimó, 21 fogás, stb.

Dr. Halász Aurél: további három év elvonókúra (a termelésből).

Dr. Dévay József: úgy, hogy magam is beiratkozom. Persze csak akkor, ha felvételtkor alkalmazandó „lécet” nem verem le.

Hogyan értelmezné ha előadásán az évfolyam minden tagja kivétel nélkül megjelenne?

Dr. Markó László: elterjedt a hír, hogy:

- a) előadás alatt szétszertjük a hallgatók között a tanszék 96 százalékos alkoholkészletét:
- b) rá fogok gyújtani egy cigarettára.

Dr. Káldi Pál: a meteorológia rossz időjárásával nagyon megijesztette hallgatóimat.

Dr. Déri Márta: a rendkívülinél is rendkívülbb világnapként.

Dr. Bodor Endre: azt hinném, hogy új tanév kezdődött és szeptember első hetében vagyunk.

Dr. Halász Aurél: tehetségtelen évfolyam.

Dr. Dévay József: meg lennék ijedve. Valamilyen világméretű kataklizmának (pl. a marslakók inváziója) kellene bekövetkeznie.

Véleménye szerint a jó pap meddig tanul?

Dr. Markó László: amíg rá nem jön arra, hogy a dolog úgy is reménytelen.

Dr. Káldi Pál: materialista érdekeltség hiányában csak a munkaidő végéig.

Dr. Déri Mária: amíg kedvenc focicsapatának meccsét nem közvetíti a tv.

Dr. Bodor Endre: ezt nem tudom, de azt igen, hogy egy oktató élete végéig — különösen kollokviumokon — sokat tanul a diákoktól. Sajnos ezeket az ismereteket ritkán honorálják Nobel—díjjal.

Dr. Dévay József: csak saját példával felelhetek. Feleségemmel együtt kezdtük oktatóként, és barátok lettünk. Később ez a barátság elfajult.

Dr. Halász Aurél: amíg plébániát nem kap.

Hány órában oktatná legszívesebben tantárgyát és miért olyan sokban?

Dr. Markó László: egy félévig, heti 1 órában. Azért ilyen sokban, mert ennél kevesebb már másoknak is feltűnne.

Dr. Káldi Pál: egy nagy zenélő órában, hogy mindenki beleférjen.

Dr. Déri Márta: egy órában. Lehet, hogy egyesek ezt is soknak találják.

Dr. Bodor Endre: a tantárgyamat nem oktatnám, csak vizsgáztatnék belőle. Így sokkal többet tudnék beszélni róla, és a 100%-os részvételt is biztosítani lehetne.

Dr. Halász Aurél: 0,2-ben, mert legalább ennyi idő kell a későbbi vizsgáztató megismeréséhez.

Dr. Dévay József: vicces felelet: pontosan annyiban mint most.

A VIZSGA

Kacsirek apró darabokat tépett le a szivacsról és ártatlan kék szemét a professzor álmatlan két szemébe mélyesztette.

— Mit adunk hozzá, és mi keletkezik? — kérdezte a professzor arcvonásaira nyájasságot erőltetve, ujjai idegesen doboltak az asztalon. Kacsirek a szivacs utolsó maradványaival piszogott.

— Mi van magával? — kérdezte a prof a néptelen utcát bámulva.

— Fáradt vagyok.

— Akkor csinálók kávét — ajánlotta a tudós kissé felvillanyozva — addig maga csak gondolkozzon.

Kacsirek addig gondolkozott. Közben elkészült a kávé. Kacsirek leült a professzorral szemben. Csendesen iszogattak.

— Tudja? — kérdezte a prof később aggódva. Valahogy nem akaródzott neki kirúgni az utolsó vizsgázót.

— Gondolkozom — ráncolta össze a homlokát Kacsirek és tényleg úgy nézett ki, mintha gondolkozna. A másikat azonban nagyon idegesítette a csend.

— Mindegy. Beszéljen, amiről akar.

Kacsirek kapva kapott a kitűnő ötleten.

— Itt van például Julika. Képzelve, gyanútlanul megyek az utcán, hát jön szembe velem összekapaszkodva egy kis nyeszlett gimnazistával. Azóta se látok a pipától. . .

A professzor tiltakozva emelte fel a karját a szózuhatag ellen, de későn. Kacsireket már nem lehetett megállítani.

— Persze, persze. Magát nem érdeklik a nők, a tánczene, a sport, magát csak a képletek érdeklik. Na azért azt is el tudom képzelni, hogy érdekes, amikor két vegyület találkozik a lombikban, hogy mi történik velük. De amikor a Vasas, meg a Fradi találkozik, az százszor érdekesebb. Mit tud maga az igazi életről profkám? Fogadjunk, hogy úgyszólván semmit! Mennyi a távolugrás világcúcsa? Na most hallgat mi?

Kacsirek diadalmasan hátradőlt a széken. A professzor összetörten hallgatott.

— Tudja? — kérdezte Kacsirek a kárörömtől reszkető hangon.

— Gondolkodom — válaszolta homlokát ráncolva a prof, és tényleg úgy nézett ki, mintha gondolkodna.

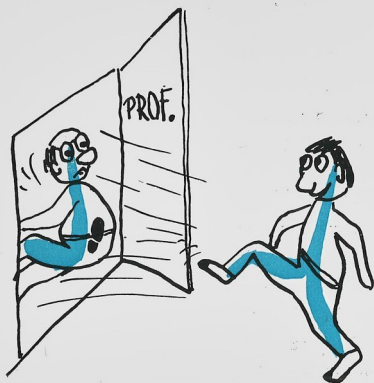
— Ezen nincs mit gondolkodni! Ez alapkérdés — ordította Kacsirek a dühtől kivörösödve.

— Fáradt vagyok — tördelte a kezeit a prof.

— Lári-fári. Én is fáradt vagyok. Szóval nem tudja. Felteszek egy mentőkérdést. Mi a címe a legújabb Omega nagylemeznek?

A prof a válla közé húzta a nyakát.

— Mi az?! Nekem itt a vállát rángatja!? Ki van rúgva! Mars ki innen — tajtékozott Kacsirek, és a búsan kiballagó professzor után vágta a saját indexét.

Ballada

Sötét az éj,
vadul süvít a szél,
megrázza ablakom,
s egy balladát mesél.

Lent sír a szél
zordon sziklák alatt,
s a viadukton át
bukott diák halad.

Kezében ott viszi
meggyűlölt indexét,
ahova sok tanszék
befírta egyesét.

A viadukt alatt
vadul szédít a mély
mikor lenéz,
szemében szenvedély.

Fekete test zuhan
a sötét éjen át,
csobban a víz,
s elcsendesül a táj.

Hé emberek!
Valamit visz a víz!

Valamit visz a víz,
ó vajon mi lehet?
Másnap az ár kivet

56 egy dögölt indexet.

Adalékok az egyetemi hallgató természetrajzához

A Kol Klub-ban ma este kötetlen beszélgetés Albert Eisteinnel. Belépés csak klubtagsági igazolvánnyal. Az üres üvegeket kérjük a pultra visszatenni!

- Üdvözöllek, professzor úr!
- Szervusz docens úr!
- Hányadik?
- Ötödik. És Neked?
- Még csak a negyedik.
- Fáj?
- Már nagyon.
- Nekem az egyiknél megrándult a lábam.
- Nekem a legutolsó a kezembe harapott.
- Szörnyű. Egyre szemtelenebbek ezek a hallgatók.
- A vizsgaidőszak végére teljesen ki szoktam készülni.
- Hát igen, kemény munka.
- Szervusz professzor úr!
- Szervusz docens úr!

A zuhany mélyet hördült és még néhány cseppet sírt. A fiú ott állt beszappanozva. Kisvártatva újra megeredt a zuhany és pengő tízforintosokat szórt a gőzpárárs fürdőbe. Az egyik tízforintos a fiú tyúkszemére esett.

— Már megint rossz ez a nyomorult zuhany! — morgott a fiú dühösen és a másik rózsza alá lépett.

Számomra fölösleges, X-re néző, déli fekvésű fél íróasztalomat igénylőnek átadnám. Jelentkezni lehet a KISZ Végrehajtó Bizottságnál, Y-nál.

Az élet nem elmélet.
Mancikából — emlék lett.
Kiraboltam.
És feldaraboltam.

(Népdal)

-
- Vezetőképesség.
 - Ostwald.
 - Adszorpció.
 - B. E. T.
 - Mozgékonyság.
 - Walden — Piszarzsevszkij.
 - Galvánelemek.
 - Leclanché, Daniell.
 - Közepes megfelel?
-

- Vezetőképesseg.
 - Pilinckázni.
 - Adszorpció.
 - Egyedem, begyedem tengertánc.
 - Mozgékonyaság.
 - Francianégyes.
 - Galvánelemek.
 - Lev Nyikolájevics Tolsztoj.
 - Közepes megfelel?
-

A kutya vakkantott egyet és fogaival az izé után kapott. Az ellibbent előle. Nekirugaszkodott megint utána kapott. Nem sikerült. Megdühödött, mordult egyet és újra megpróbálta. Elhibázta. Fokozta az iramot, de „azt” csak nem tudta elérni. Teste most már egyetlen feszülő húr volt, körme szikrát vetett a köveken, fülében süvített a szél. Hiába, „azt” nem tudta elérni.

Barna oldalán fehér betűk: KISZ

Szegény kutya, már mióta forog körbe, de nem tudja elkapni a farka hegyét.

Kérjük a papírhulladédot dobja az asztal alá, cigarettacsutkáját nyomja el a kávécsészében. Köpjön az asztalra. Köszönjük.

Miklós magas volt, fekete göndörhajú és okos, Zoltán alacsony volt, szőke szemüveges és korlátolt. Zoltán mérhetetlenül tisztelte Miklóst. B. rendszerint mindkettőjük véleményét meghallgatta. B. Miklóst általában Zoltánnak szólította, Zoltánt pedig Miklósnak. Mikor megkérdezték B-t erről, elgondolkodott.

— Nem is tudom — válaszolta —, maguk valahogy úgy hasonlítanak egymásra.

- Te kis bohó!
- Szeretsz?
- Imádom a diákokat!
- De engem?
- Téged is imádlak!
- A koleszben mindenki rólad beszél.
- Te kis hízelgő!

...

— Rózsika, mennyivel tartozom?

— Nekem tulajdonképpen sokkal jobb. Nem közlről nézem a dolgokat, hanem a szükséges — mondhatni történelmi — távlatból. Nem a részeket látom, hanem magát az egységes egészet — mondotta egy ízben a ló, a szemellenzőjével kapcsolatban.

Egy "érvismétlő" dala

A város peremén ahol élek,
beomló alkonyokon, mint fűles denevérek
száll a pofon
s lerakódik, mint a guanó,
keményen, vastagon.

Lelkemre így ült a szerves labor,
s mint nehéz esők vastag rongyai
mosogatják a csorba plétetőt,
úgy mosom a lombik aljáról
a prepit, a rákövesedőt.

Moshatja lúg is,
mindegy az neki,
lombikot tör az, ki onnan kiveri.

A mérőpárom korán meghalt,
mert a mosónők korán halnak,
fáj a fejük az acetontól,
s hogy mindig falat vakarnak,
hogy csempét törnek, horzsakőnek.

Most is látom, mint mosók,
s mégis minden csupa mocsok,
mögöttem az Ágnes egyre csak énekel:
„Ó irgalom atyja ne hagyj el!”

Beadtam én prepit nem egyet, de százat,
s mégis csak kivágtak,
mert egy se kellett

a kényes tanerőnek,
csak azt morogta fűjva:
„Desztillálja újra!”

S mikor beadtam, megszagolta,
és rámnézett réveteg:

„Uram az ön lova cukorbeteg!”
mondta, s egyre csak nevetett.

Míg kisírtam nagy bajom,
ellopták a lombikom,
állványomat, a hűtőmet,
vákuumomat, gumicsőmet,
s többen látták ezalatt:

a vasháromláb elszaladt.

Mikor mindent visszaloptam,
 desztilláltam, extraháltam,
 még a prepim is elveszett,
 hát kapartam a falról meszet,
 megópéztam és beadtam,
 visszaadták azon nyomban,
 hogy ez jó, csak nagyon kevés,
 több legyen a kitermelés!
 Rá egy hétre a mentők
 elvitték a tanerőt,
 de még ott is kékült, hörgött,
 mert beadtam egy meszesgödrtöt,
 s hogy növeljem az összhatást,
 beleszórtam egy téglarakást.
 Mikor a tanerő felépült,
 kiderült nagy nehezen,
 hogy a gyenge elf. prepimből
 házat épít Füreden.
 S eljött a diger a laborban.
 Ő kérdezett, én vacogtam.
 A sarokban ültünk, alkonyodott,
 ő nézett rám és kacagott.
 Éreztem kirúg ma este,
 éreztem kirúg, ha hagyom,
 csak ült röhögve, s nézett rám,
 ült az erén, az aranyon.
 — Nézd meg ki vagyok! — súgtam néki,
 s meglékeltem fejemet.
 Az agyamba nézett, s nevetett.
 Eljött a hajnal, s a laborban
 pernyét fújtak a szelek,
 mert leégtem és kirúgtak,
 most évet ismételek.

ARANY KÖPÖCSÉSZE

Vándorné:

A statisztika olyan, mint a bikini. A lényegét eltakarja, de gondolkodásra késztet.

Farkas János:

Ezt nem értem, de szívesen elmagyarázom.

Pleva vizsgán:

Megmondtam már az előadáson, hogy ezt a marhaságot ne mondja senki nekem a vizsgán. Hol volt maga akkor?

— Beteg voltam.

— Még hazudik is?

Kirúgva.

Dévay:

— Kérek egy törlést.

A tag kimegy és egymás után letöröl három táblát. Dévay:

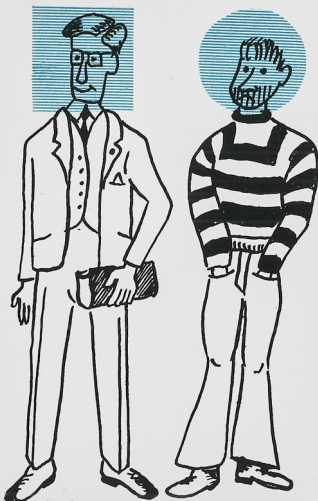
— Mondja, szereti csinálni?

Szalczinger:

Már ezerszer megmondtam, hogy nem mondok semmit kétszer.

Ha egy körre ferdén nézünk, ellipszis lesz belőle.

Melyik az olajos?

Mackó bácsi:

A húrmódszer megoldásánál úgy járunk el, mint a sanda mészáros. Ide néz és oda csap.

Mészáros a szemináriumon eltévesztette a számolást:

Itt valami árulás van. Vagy a tányér nem egyenes, vagy a leves görbe.

Fizika vizsgán:

A fotocella olyan műszer, amely fordított állású nagyított képet ad.

Hatalmas robbanás a szerves laborban. Dermedt csend, majd egy rémült nő sikoly:

— Mi volt ez?

Ungváry:

— *Nukleofil szubsztitúció.*

Az első panaszkodik:

— A múltkor azt mondta a Pfitzner, hogy zéhát írunk a tudatból, de aztán az egész anyagból írtuk.

Gólyától kérdezik:

— A mérőpárod technikus?

— *Nem. Tcsv.*

László prof:

62 A múltkor olvastam az Egyetemünk című vicclapban...

Halász:

Érdemes a kazánformulát kívülről tudni, mert a vegyészmérnök nagy sikereket érhet el vele.

A biztonsági tényező függ a mérnök gyermekeinek számától.

Frédi:

— Az U csöves manométer egyik fele zárt, a másik össze van kötve a *túl-világgal*.

Gyula bácsi:

— Ha nem jó a szemináriumon ne jöjjenek el, ha unalmas a beszédem, ne jöjjenek el, ha nem borotválkoztam meg, azért jöjjenek el.

Szabó Miklós:

— Elég zaggyaság amit elmondtam, de ez a lényeg.

Nagy Laci:

— Krapek, 25 percig jelesre álltam, a 26-ban kirúgtak.

Dominyák:

— Ha egy matematikai számításra kétszer ugyanaz az eredmény jön ki, megvan az esélyünk, hogy kétszer hibáztunk.

Kalász megy az utcán lógó orral. Kérdezi tőle a barátja:

— *Miért búsulsz annyira?*

— Leszakadt az ágyneműtartóm és most meg kell fizetnem.

— *Hogy történt?*

— Beleesett a Gerő.

— *Akkor fizesse meg a Gerő.*

— Igen, de a Donáth lökte bele.

— *Akkor fizesse meg a Donáth.*

— Igen, de én mondtam, hogy lökje bele.

A levelezős hallgatónő köztudottan hadilábon állt a nyelvvel. Telefonon akart jelentkezni vizsgára, de nem tudta, eldönteni, melyik a helyesebb változat: **63**

jelentkezni szeretnék, vagy szeretnék jelentkezni. Zavarában a következőket közölte:

— Szeretkezni jelentkeznék...

Mire a vonal túlsó végéről:

— Most egyedül vagyok, jöhet.

Nem sokkal azután, hogy egyik tanársegédnőnknek gyermeke született, történt meg az alábbi eset:

Midőn elindult a gázpalackot kicserélni — ötletesen a gyerekkocsiban tolta — találkozott az utcán közismerten szórakozott professzorunkkal. A prof. bekukkantott a kocsiba és udvariasan megjegyezte:

— Jaj de helyes a kicsi! *Tiszta apja!*

Idézet egy hallgató labor jegyzőkönyvéből: a mérést elrontottam, ha lehetőségem lesz rá, ezt az *eredményt* szeretném megismételni.

Labor digeren:

Tanár: Mit tud a köszén lepárlásakor keletkező gáz-vívről?

Hallgató: A köszén lepárlásakor keletkező gáz-víz mennyisége és összetétele ezer dologtól függ, ezeket most részletezni nem kívánom.

Tisztelt Rektor Úr!

Alulírott Lapi Lipót V. évfolyamos egyetemi hallgató azzal a kéréssel fordulok Önhöz, hogy egyetemi tanulmányaim újrakezdését engedélyezni szíveskedjék. Kérésem indoklására a következőket szeretném felhozni:

1. Jelenlegi szociális helyzetemben egy kezdő vegyészmérnöki fizetést nem engedhetek meg magamnak. Szüleim most vonulnak nyugdíjba, így a jelenleginél nagyobb támogatást nem várhatok tőlük, amelyre sajnos szükségem lenne, ha el kellene mennem dolgozni. Kiszámítottam, hogy kezdő fizetésemből a levonások és az albérlet kifizetése után jó esetben havi 63 fillér maradna zsebpénznek, amely 4 egész egykettő Kossuth cigaretta ára és akkor még tüzet úgy kellene kérnem.

2. A menyasszonyom jelenleg I. éves, és amíg ő végez, úgysem tudunk összeházasodni. Addig azonban nem szeretném, ha felügyelet nélkül itt maradna, mivel köztudomású, hogy a kollégium nem apácázárda.

3. Örömmel és megelégedéssel nyugtázhatom, hogy igen jól éreztem magam itt az elmúlt öt év alatt. Az oktatók és a segédszemélyzet kedvessége, figyelmessége, finom udvariassága nagyon jó benyomást tett rám az aszódi fiúnevelő intézet kissé barátságtalan légköre után. Érzésem szerint a vizsgák, utóvizsgák, labordigerek nagyban segítettek személyiségem kialakulását, a KISZ szervezet anyás gondoskodása pedig tősgyökeres materialistát nevelt belőlem, amelyért még így utólag is igen hálás vagyok. Az Isten fizesse meg!

4. Beindulása óta figyelemmel kísérem egyetemünkön a többfokozatú oktatást. Én mindenképpen szeretnék ebben a rendszerben tanulni, s ha ez nem sikerülne, üresnek és sivárnak tudom csak elképzelni további életemet.

5. Valószínűleg saját hibámból az ötéves képzés alatt nem sikerült képet nyernem arról, hogy vajon mivel is foglalkozik a vegyészmérnök az iparban, mi a feladata, melyek a kötelességei. Tudomásom megalapozatlan, mérnöki intézkedéseimért nem mernék felelősséget vállalni. Elfelejtettem a paraetoxi-dibenzolsav-hidrid előállításánál alkalmazható nyomáshatárokat, a foszfor hibridizációt, a rezgő húr differenciálegyenletét, a Doppler effektust, a Langmuir elméletet, a kiskunparlagi homok kémiai összetételét, az algyői olaj viszkozitását (ezt nem is tudtam soha), a Zn leválási potenciálját 50%-os kénsavban és azt is elfelejtettem, mit jelent magyarul az, hogy dosztoprimecsátyelnosztyi. Hát ki lehet így menni az iparba?

Kérem a Rektor Urat, hogy a fenti indokok figyelembevételével szíveskedjék dönteni, s számomra az egyetemi tanulmányok újrakezdését engedélyezni.

Tisztelettel

Lapi Lipót

V. évf. egy. hallgató

ízemmérnök s irató

Majd kétszázán voltunk,
kétszáz deli legény,
kik együtt indultunk
szeptember elején.

És megöszült a világ,
fehér hó lepte be,
mert az első harminc
a kétszázból elmene.

S a barátom, ki előbb
még itt állt mellettem,
helyét a Kehelyben
már hiába kerestem.

Furcsa halál volt az,
mely őt elragadá
„besokalt a szegény,”
mondtuk zokogva rá.

Három évig tartott
e furcsa látomás,
s utána jött még
az első végállomás.

Addigra száz maradt,
száz megtört ember,
s negyven megint elment,
de nem száraz szemmel.

Érted szól ez a vers,
(a rím miatt esengő)
kit már reggel hatkor
gyárba hív a csengő.

Arra kérünk mostan,
bocsássad meg nekünk,
hogy helyedre vétlen,
érdemtelen léptünk.

A reform

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Az oktatás reformkorát éljük. Véleménye szerint mit fog hozni a „felvilágosodás” kora?

- Dr. Káldi Pál:** Felhomályosodást!
- Dr. Papp Sándor:** Világosan fogjuk látni az általunk teremtett káoszt. De akkor már késő lesz.
- Baróti László:** Nem hiszem, hogy ezt a kort megérem, így nem is gondolkodtam a kérdésen.
- Dr. Déri Márta:** Természetesen egy olyan oktatási reformot, amelyet — a gyorsuló időt figyelembe véve — már életbelépése előtt kell visszacsinálni.
- Patyi Lajos:** Egyes, ma még krónikus létszághiánnyal küszködő foglalkozási ágakban (takarító, hőmunkás, házmester, stb.) egyetemenk oktatói fognak dolgozni.

- Mohilla Rezső:** Végre meg fog indulni az oktatók szexuáldinamikai továbbképzése a hallgatók irányításával.
- Dr. Mohai Béla:** A felvilágosodás kora úgy kezdődött, hogy valaki azt mondta: „mehr Licht!” Az oktatási reformok koráról az a véleményem, hogy „weniger Luft!”

Dr. Szűcs Imre: A „felvilágosodás” kora a lehetőségekkel való „kiegyezést” fogja magával hozni.

Dr. Sziklai Géza: További sötétséget a fejekben!

Dr. Blickle Tibor: A „hallgatás” szabadságát!

Dr. Marton Gyula: Remélhetőleg sok embernél leesik majd a húszfilléres, én meg szépen fölszedegetem őket. Közben természetesen meghajlok az új eszmék előtt.

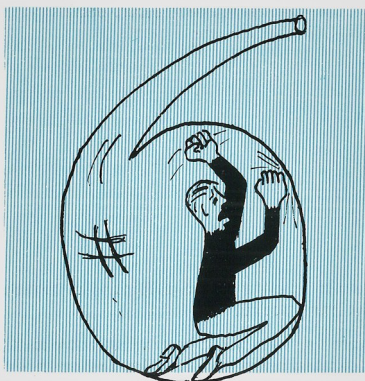
Dr. Jelinkó Borbála: A vegyésztechnológiai diplomát a felvételi bizottság rögtön ki fogja osztani a felvételizők között.

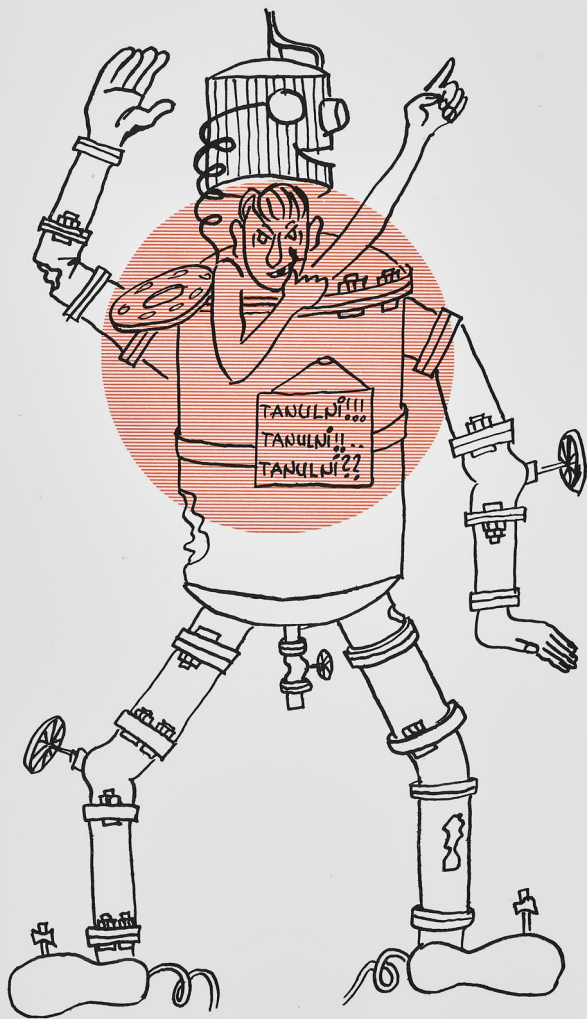
Kürti Sándor: A boszorkányokat nem a rőzsén, hanem az „olajon” fogják égetni.

Bucsky György: Újabb „Kémcsőkefét”, mindig lesz mit kimosni!

Dr. Nemezc Ernő: Egy újabb reformkort!

Egy. hallgató: Mindenki bele fog hülyülni a reformokba!

Én nem az iskolának,
hanem az életnek lógok.

Szervezés kérdése

Bizonyára emlékeznek még a kedves olvasók, hogy milyen jól sikerült a VI. évfolyam 1980. évi Mikulásbulija. Minden elővigyázatosság ellenére két professzor félholtra röhögte magát, a kedves vendégek féktelen jókedvükben összetörték a menza összes berendezését, mielőtt kirúgták volna az épület oldalát. A sikert jellemzi, hogy szállóigévé vált a műsorban elhangzott mondas, miszerint „Nem a győzelem, hanem a metrológia a fontos” és egyetemünk polgárai hetekig úgy köszöntek egymásnak, hogy „Szia-mia”, amely poén az előadás fő attrakciója volt.

Mint a „Kémcsőkefe” című napilap munkatársa megkerestem Sziréna Elek VI. évfolyamos hallgatót, aki a buli főrendezője volt, hogy érdeklődjek azzal kapcsolatban, hogy a fenébe sikerült az évfolyamnak ilyen jó műsort készítenie erre az alkalomra?

— Szervezés kérdése az egész. Már tavaly januárban elkezdtük szervezni az idei bulit, mivel az azévi estünk után másfél óráig tartó vastagsot nem értékelhettük elismerésnek.

— *Miért?*

— Köztudomású, hogy minden abszolút alkohol tartalmaz némi benzolt is. Sajnos a tanszéktől kapott alkohol inkább abszolút benzol volt, némi alkohol tartalommal. Így a műsor végére a közönség ideggörcsöt kapott és nem tudta abbahagyni a tapsolást. Mint bizonyára maga is emlékszik rá, a megyei kórház felől hetekig lehetett ütemes tapsolást hallani abban az időben.

— *Nagyon érdekelné olvasóinkat, ezek után hogyan sikerült az idei műsort megszervezni?*

— A kérdés jogos. Évfolyamunk felmérte az előállt helyzetet, majd az évfolyamgyűlésen azt a határozatot hozta, hogy ez így nem mehet tovább.

— *Ezután mi történt?*

— Jó a kérdés. Februárban évfolyamunkon megalakult a Mikulás-bulit Előkészítő Főbizottság, nyolcvannégy taggal. A MIBEFŐ azonnal munkához látott és már első ülésén fontos határozatot hozott, amelyet 48 órás vita után fogadott el, négy igennel és nyolcvan tartózkodással.

— *Mi volt a határozat lényege?*

— A kérdéshez nem férhet kétség. A határozat kimondta, hogy legyen Mikulás-buli. Mái is büszkék vagyunk erre az eredményre.

— *Később újra összeült ez a bizottság?*

— Természetesen. A második ülésen elhatározta, hogy megfelelő albizottságokat hoz létre. Elképzelheti, hogy ez nem volt egyszerű dolog. Végül több heti ülésezés után úgy döntöttünk, hogy két albizottság kell: egy, amelyik a műsort megszervezi, a másik pedig a bulival kapcsolatos összes teendőket ellátásával foglalkozik. Mind a két bizottság harminc-harminc tagból állt és a tagokat az évfolyam szigorúan titkos és bizalmas szavazással választotta meg.

— *Hogyan látta el munkáját a Műsor Szervező Albizottság?*

— Nagyon jó kérdés. A MŰSZERV megalakulás után rögtön összeült és a fontos elvi határozatok hosszú sorát alkotta meg. Elhatározták, hogy a műsor

humoros legyen. Ez nem ment könnyen, mert a tagok egy része Shakespeare „Hamlet” című drámájának előadása mellett kardoskodott. Végül arra az álláspontra jutott a bizottság, hogy a műsor legyen humoros, de a fent említett szín-darab harmadik felvonását mindenképpen be kell építeni a cselekménybe.

— Ez nem nyomta rá a bélyegét a műsorra?

— De igen, rányomta a bélyegét a műsorra.

— Mi történt ezután?

— A MŰSZERV újabb két bizottságot hozott létre. Az úgynevezett Ajándékozási Albizottságot és az úgynevezett Röhögési Albizottságot, amely a nézőtérén kialakuló jó hangulat megteremtésével foglalkozott és ennek elősegítésére létrehozta az úgynevezett Csiklandozó Alcsoportot. Az Ajándékozási Albizottság azt a határozatot hozta, hogy az egyes tanszékeknek átnyújtandó ajándékok legyenek humorosak, praktikusak, szépek, nagyok, stb. Létrejött még ehhez a Mikulás-buli Politikai Bizottsága, amely a babona ellen kardoskodva zászlajára tűzte azt a feladatot, hogy megmagyarázza a hallgatóknak; a Mikulás nem létezik, az egész csak játék. Ezen kívül felhívta a figyelmet a Mikulás-buli alkalmával adódó jó értelemben vett politizálási lehetőségekre, nevezetesen a csoportos agitációra, mely a tagdíjak maradék nélküli befizetését szorgalmazná...

— Ezen kívül még milyen bizottságok jöttek létre az előkészítési munka során?

— Még egy tucat albizottság jött létre az előkészítési munka során. Nevezetesen a Hangulatkeltő Bizottság, az Elő- és Utótakarító Bizottság, a Poén Megmagyarázó Bizottság, a Rendező Bizottság...

— Elnézést kérek a közbevágásért, de olvasóink azt is tudni szeretnék, hogy ki írta a műsort?

— A műsort a Lapoczkay írta.

— Ki rendezte?

— A műsort a Lapoczkay rendezte.

— A szereplők nevét ha szabad lenne...

— A műsorban több szereplő játszott, ezeket mind a Lapoczkay alakította.

— És ennek ellenére milyen jól sikerült a buli!

— Igen kérem. Már említettem. Szervezés kérdése az egész.

Királyvíz

Humor a gyűlésen

Téved, aki azt hiszi, hogy egy-egy bizottsági ülés teljesen humortalanul zajlik le. A sokszor eléggé kimerítő viták néha rövidzárlatot okoznak. Hadd mutassak be néhány példát, diplomatikusan elhallgatva, hogy ki és mikor követte el.

Rendkívüli szoc. segélykérelem:

„Szüleim *rajtam kívül* igen csekély nyugdíjjal rendelkeznek”.

KISZ vb ülésen beszélünk valamiről:

„... ez a dolog nálunk még gyermekcipőben jár: mi azonban szeretnénk ebből a gyermekcipőből egy nagyobbba lépni és *letenni* azt a minisztérium asztalára”.

DJB-ben vitatkozunk valakinek az ösztöndíjáról. Indoklás: a szóbanforgó személy igen aktív. Valaki az asztal végéről: „Ennél már csak az aktívabb, akit *besugároztak* a rádió-laborban”.

Másik rendkívüli szoc. segély. Az évfolyam DJB képviselője olvassa fel a kérvényt, vesszőnek néz egy pontot:

„... velünk él 75 éves nagyanyám is, *most kellett tatarozni*...”

A DJB képviselője évfolyamtársa szoc. segélyét indokolja:

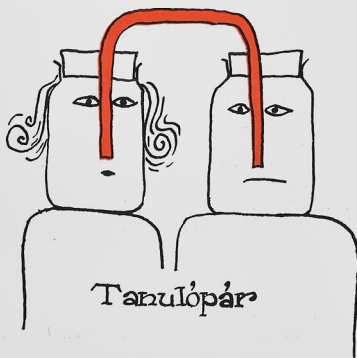
„... és már van egy *fél* gyerekük...” (T. i.: az asszonyka várandós).

Másik KISZ vb ülés, az útlevelekérés formai megoldásáról van szó. „Ír az illető egy kérvényt, az *alsó részére* pedig ráírjuk a véleményünket és lepecsételjük...”

Megint rendkívüli szoc. segély (úgy látszik itt gondolnak legkönnyebben félre az emberek). Az előrenyomott úrlapon egyetlen kézzel írott szó az indoklás: „*Megnősültem*”. (Kapott segélyt, de nem a frappáns tömörségeért).

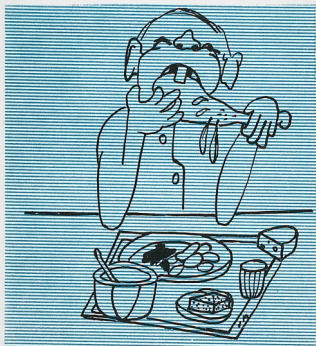
Már nem tudom milyen ülésen jegyeztem fel az alábbi hibás-alak használatot: Valami „...nem kevés *gondatlan* éjszakát jelentett számomra...”

(Azóta is el-előprengek: tulajdonképpen milyen éjszakái is voltak az illetőnek?)

A KONC

Kacsirek ott ült a tűz mellett egy szál vastag kenderkötélbe burkolóva, amely összekötötte a kezét a lábával, a lábát a fejével, és viszont. A törzs tagjai a tűz körül ültek és beszélgettek, várták a gyűlés kezdetét. Egy fél óra múlva, amikor a tagok már zúgolódni kezdtek, felállt a Nagy Varázsló, és jókora furkósbotjával csendre intette a tömeget:

— Kedves törzsbeliek, kannibálak, barátaim. Azért jöttünk össze, hogy a Nagy Szellem 001/i.e. 10000 rendeletének értelmében a zsákmányt kiosszuk. Mindenkinek érdeke, hogy gyorsan végezzünk a gyűléssel, mert mindenki éhes.

— *Úgy van* — csámcsogott a tömeg.

— Mivel a zsákmány szegényes, nem jut mindenkinek, így csak azok kaphatnak a koncból, akik azt jó közösségi munkájukkal megérdemelték. Most kihirdetem az anyagi javak munka szerinti elosztásának módját. Aki az esős évszakban öt fehér embert ütött agyon, az öt kilót kap, aki négyet ütött az három és fél kilót kap, 3,5 fehér ember alatt maximum egy kilót.

— *Ez nem igazság* — tajtékzott az éhes tömeg. — *Mi mit eszünk?*

A Nagy Varázsló csúnyán megvert néhány harcost a botjával, mire végre rend lett. Ekkor felállt egy deli törzsbeli és imígyen szónokolt:

— Nekem az a véleményem, hogy csináljunk fasírtot belőle, és azt osszuk el egyenlően.

A többiek lehurrogták:

— Nem vagyunk az ősközösségben, mivel társadalmunk annál egy fokkal már fejlettebb állapotot képvisel.

Erre parázs verekedés tört ki. Többen kihasználták a zűrzavart és megpróbálták Kacsireket nyersen megenni, de a Nagy Varázsló éberén őrködött és elzavarta őket a konctól.

Közben egyéb problémák is felmerültek. Volt, aki azt állította, hogy többet ütött, mint ami fel volt írva, mások meg azért zúgolódtak, mert nem veszik figyelembe a többgyermekes családok anyagi helyzetét. Rövid időn belül tömegverekedés tört ki, csattogtak a bunkók, repültek a dárdák, jajgattak a sebesültek, szóval készült a másnapi ebéd.

Kihasználva a zűrzavart Kacsirek elrágta a köteleket. Éppen el akart osonni, amikor észrevette a tűz mellett búsan üldögélő varázslót, aki könnyes szemmel figyelte a vérengzést.

— *En most elmegyek* — mondta Kacsirek csak úgy illendőségből.

— *Menjen csak nyugodtan* — válaszolt a varázsló rezignáltnan. — *Amint látja, a vita itt már elvi síkon folytatódik tovább.*

- Eladnám a kísérleti jelleggel bevezetett többfokozatú vegyészmérnök-képzés második fokozatát. Érdeklődni lehet Svindli Ottónál, III. évfolyam.
- Elégtelen érdemjegyeket hozott anyagból hitelesen átjavítok elégségesre. Fixir Imre, grafikus.
- Legyen mindig jólöltözött! Jelentkezzen az olaj tanszékre.

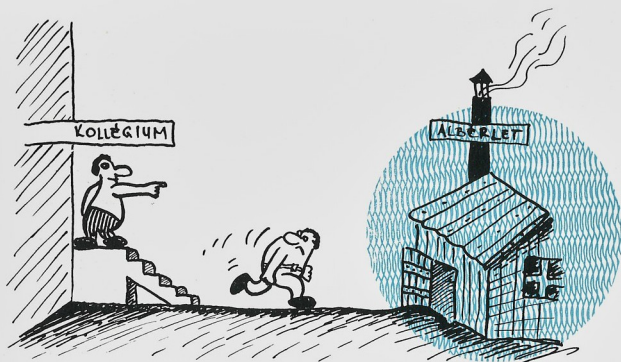

- Eladnám három utóvizsgán látott miniszoknyámat igényesnek, jutányos áron. „Mindig bevált” jeligére a Rákóczi-téri hirdetőbe.
- Rágcsáló, ízeltlábú, és hallgató irtást vállal a matematika tanszék. „Diszkrét” jeligére az E-be.
- Professzorok, docensek, adjunktusok! Még a vizsgaidőszak kezdete előtt vasaltassák meg cipőjüket! Cipész KTSZ.

- Gimnazista leánykák korrepetálását bármely tárgyból vállalom. Szőkék előnyben. Liliom Tipor.
- Elvesztettem drótszörű Foximat. Személyleírása: 185 cm magas, barna, zöldszemű, köldöke alatt öt cm-el egy forradás. Közlöm a szerencsés megtalálóval, hogy jelentkezése esetén kikaparom a szemét. Kancsal Kata I. évf.
- Az elveszett Paradicsom keresi gazdáját. Megtalálta Frankeinsteinné, született Epedő Emőke, IV. évf.

AMIGO AMIGO AMIGO AMI GO HOME

- Piszkos fantáziámat tisztábbra cserélném, megegyezéssel. Francia nevelést beszámítok. Pornó Péter.
 - Ingatlan: Megingathatatlan jellemét olcsón megingatom. Gőz Alfréd.
 - Kertes családi házat vennék. Ki adna rá pénzt? Sóher Róbert.
 - A Radványi Sötét Erdő eladó. Érdeklődni lehet Kund Abigél másodéves agrárkémikus hallgatónál a bőröndszobában.
 - A kollégium ötödik emeletét felcserélném az elsővel, de sehogy sem megy. Csere Bertalan I. évf.
 - Jól berendezett, menzára néző, harmadik emeleti szobámat elcserélném jól berendezett, menzára néző, harmadik emeleti szobára. „Mindegy” jeligére.
 - Tanszékről lopott abszolút alkoholt minden mennyiségben átveszek. Benzol szennyezés nem számít, mert úgys továbbadom, magasabb áron. „Azeotróp” jeligére.
 - Délután négytől a kollégiumban vizet melegítek forró kézszorításommal. Protokoll Alfréd államilag megbízott szobafelelős helyettes, 530-as szoba.
 - Köszönetnyilvánítás: Jónapot kívánok professzor úr!
- 76** ● Bicikli háromkerekű gyerekeknek eladó.

Kiűzetés a Paradicsomból

Az épületben felbőgtek a szirénák. A laborból sűrű kötegben szállt ki a füst. A folyosón rémült tanársegédek és laboránsok rohagáltak fel, s alá (hét eleje lévén adjunktustól felfelé senki sem tartózkodott a tanszéken). Zitának, a feltűnően csinos technikusként lángra lobbant a köpenye, amikor a nagy kavargásban túl kecsesen próbált kitérni a tűz elől. Most átható sikollyal levetette magát a földre és olyan ennivalóan vonaglott, ahogyan azt már többen megszokták tőle. Aztán hirtelen ötlettől áthatva talpra ugrott és ledobta magáról az égő ruhadarabot (ld. Tűzrendészeti rendszabályok. Tudnivalók tűz esetén. II. köt. 321. 4. bek).

És akkor csönd lett. Mély nehéz nagy csönd. Zita bőre fehér volt, mint az alabástrom, mint az ében és egyáltalán...

A tűzoltó parancsnok először nem fogta fel a tüzeset jelentőségét. Sőt kinevette a telefonálót, hogy őket nem lehet csak úgy beugratni. Ugyanis az egyetem évente csak egyszer szokott kigyulladni, és ebben az évben már majdnem teljesen leégett.

A diákok a nagyszünetben izgatottan tárgyalták az eseményt. Volt, aki azt mondta, hogy az egész épületszárny le fog égni, mások viszont csak a földszintre kötöttek nagy összegű fogadásokat.

A tűz kitörése természetesen nem hagyta hidegen az egyetem állami és KISZ vezetőségét sem. Az Oktatási és Nevelési Bizottság még azon melegében megtárgyalta a „Tűzzel, vassal az oktatás színvonalának emeléséért” című anyagot s egyhangúlag azt a határozatot hozta, hogy már csak a vas hiányzik. A KISZ

fegyelmi bizottsága rekordidő alatt azt a határozatot hozta, hogy ha hallgató gyújtotta ki az egyetemet, azt kizárják az ifjúsági szervezetből. A tudományos bizottság „A tűz szerepe a megismerésben” című anyagot tűzte napirendjére és fontos határozatot hozott azzal kapcsolatban, hogy „Az egyetem égő fánya a tudatlanság homályában”. A Kollégiumi Bizottság díszvacsorát adott annak tiszteletére, hogy az egyetem gyulladt ki és nem a kollégium.

Az időközben kivonult tűzoltók sem tétlenkedtek. Hirtelen összehívott SZB ülésükön elhatározták, hogy kérni fogják a tűzpótlék felemelését. Közben néhány nem szakszervezeti tag tűzoltó elment megnézni, hogy a tűzcsap ott van-e még, ahol tavaly volt.

A mentés kezdetben teljesen szervezetlenül folyt. Az illetékesek csak későn kapták meg a főhatóság véleményét azzal kapcsolatban, hogy először az álló, vagy a forgó eszközöket hordják ki a veszélyeztetett körzetekből.

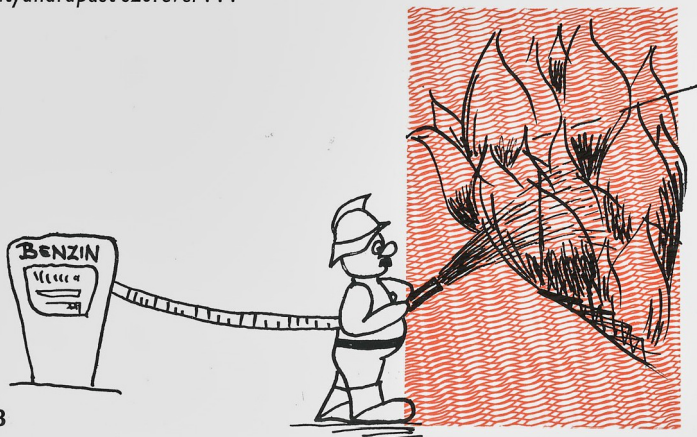
A hallgatók kihasználva a zűrzavart először a másnapi zh példákat mentették ki a tanszék pánceszekrényéből és együttesen, 12 órai munkával megoldották.

A nagynehezen megindult oltás eléggé sikeresen folyt, de itt is felmerültek bizonyos problémák. A hallgatók egy része nem a tűzre, hanem játékosan egymásra és a tanársegédekre öntögette a vizet, emiatt több helyen parázs verekedés tört ki. Hátráltatta az oltást az is, hogy néhány edény lyukas volt, sőt soknak egyáltalán nem volt feneke.

És akkor, amikor a lángok már majdnem az égig értek, eleredt az eső. A lángok elenyésztek.

A tűzoltók elvonultak, a hallgatók ittak egyet az ijedségre, s lassan feledésbe is merült a tüzeset. Csak a kollégium faliújságján lengetett a huzat egy cetlit, amelyen ez állt: „A szemináriumok a tűzre való tekintettel elmaradnak, megtartásukról később, a vizsgaidőszakban gondoskodunk”.

Kutyaharapást szőrével . . .

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Ha a Veszprémi Egyetemi Napok (VEN) idejére hallgatóvá való nyilvántartását kérné, azt mivel indokolná?

Dr. Pfitzner

György (és még sokan mások):

Szeretnék még egyszer húsz éves lenni!

Dr. Blickle Tibor: Egyszer már voltam hallgató és nem haltam bele. Mint oktató még meghalhatok!

Varga Dezső: Nem árt, ha néhány napra belekóstolok abba, amit főztünk!

Dr. Mohai Béla: Annak idején 1948-ban elblicceltem a szulfácion néhány reakcióját. Azóta is mardos a lelkiismeret. Mindenképpen pótolni szeretném, különösen a Hepar-próbát!

Dr. Jelinkó Borbála: Elsősorban kétségbeejtő anyagi helyzetemmel. Az ösztöndíjból talán meg lehet élni, mert a fizetésemből nem tudok.

Szeifert Ferenc: A tanársegéd is hallgató!

Dr. Marton Gyula: Én amikor beléptem egyetemi hallgatónak azt azzal a határozott szándékkal tettem, hogy egész életemben csak hallgatni fogok!

Vándor Józsefné: Jó lenne egyszer oda visszamenni, ahonnan az ember jött!

Dr. Nemezc Ernő: Kérem szépen, a mai napig én voltam a rektor. Ez talán csak számít valamit?!

Dr. Sziklai Géza: Szeretnék többfokozatú képzésben részesülni!

Patyi Lajos: A látszat csal! Úgy érzem én is vagyok olyan értelmes, mint egy hallgató, de ennek titkolása munkaköri kötelességem. Kérem, mentsenek fel három napra e kötelesség alól!

- Mohilla Rezső:* A hallgatóknak tilos hallgatónőket oktatni és vizsgáztatni. Mászt szabad. Nálunk, szegény, szerencsétlen oktatóknál ez éppen fordítva van!
- Egy. hallgató:* Hallgatói mivoltom lenne az indok, no meg az, hogy sohasem leszek oktató!

Aforizmaír

Az Isten nem ver bottal, hanem menzafőnökkel.

Abszolút naívság azt hinni, hogy a hallgató azért önt vizet a menzai levesébe, hogy az több legyen.

Azért nem olyan forrón eszik a kását, mint ahogy azt a menzán elképzelik.

A nők olyanok, mint a termodinamika: a fene se érti őket.

Ha létezik szerelem az első látásra, akkor léteznie kell a viszont látásra is.

Két dolog után érdemes futni az életben. Az egyik a nő, a másik a beöntés.

Nem bánom, ha az illető a nyomdokaimba akar lépni, csak várja meg, amíg én kilépek belőlük.

Valamikor szép, és okos voltam, de elcseréltek a szülészetem.

Annyira dörzsölt már, hogy a hamut is kamunak mondja.

Pénzkérdés: Van egy tízesed?

Engem a pénz nem boldogít. Mert nincs pénzem.

Egy fecske nem csinál nyarat, sőt még egy csomag se.

Nem minden arany, ami Fényi.

Könnyebb újságot mondani, mint írni.

Az életben a legszebbek az egyetemi évek. Milyen szép élete lehet egy profeszornak!

Két pont között a legrövidebb út az autóstopp.

Kis lépés a vizsgáztatónak, nagy rúgás nekem.

Az írásbeli, és a szóbeli felvételin kívül a protekciót is pontozni kellene.

Jó pap addig tanul, amíg belehal.

A gerincesek vallják: hallgatni arany, de az ezüst is nemesfém!

Életem legprecízebb embere volt az, aki megadta a víz keménységét oroszban, németben, franciában, Rockwellben, és Brinellben.

Jó a rektornak, csak a láncát veszítheti el.

A veszprémi fojtogató

1971. február 29-én szárnyra kapott a hír egyetemünkön, hogy lakásában az éjjeli órákban megfojtották *Kacsirek B. Eduárdot*, a Sipszóda tanszék széles körben ismert adjunktusát. A tettes egy ultratermosztáton kívül semmilyen nyomot sem hagyott hátra. A hírek szerint az áldozat a padlón feküdt délkelet-északnyugati irányban, és a kezében egy megoldatlan differenciálegyenletet szorongatott. A rendőrség hatalmas apparátussal kezdett a nyomozásba, de a differenciálegyenletet a mai napig sem tudta megoldani.

Az eset szinte pillanatok alatt lázba hozta az egyetem közvéleményét. Megindultak a találgatások a gyilkos személyét illetően. A leggyanúsabb az a 123 hallgató volt, akiket az adjunktus a vizsgaidőszakban megbuktatott.

Az események azonban kíméletlenül tovább peregtek. Következő éjjel perzsa bundájában halva találták *Kacsirek B. Eduárdnét*, a vitriol tanszék tanársegédjét. A mendemonda szerint a rendőrség értetlenül áll azelőtt a tény előtt, hogy a tanárnőt hátulról fojtogatták, mégis előlről fulladt meg. A helyszínen talált madzag eredete is sok fejtörést okozott a nyomozóknak. Több napos utánjárás után sem tudták felderíteni, hogy a gyilkos honnan vette a zsineget, mivel egyetlen eladó sem ismerte fel a bűnjelet. Végül egy véletlen folytán jöttek rá arra, hogy a spárka a gyilkosságot megelőző napi menzai tavaszi levesből származik. A továbbiak szempontjából lényegesnek bizonyult az a momentum is, hogy a tettes a zsineget kovalens kötéssel csomózta meg az áldozat nyakán. Ebből az illetékesek arra következtettek, hogy a gyilkos túl van már a szervetlen szigorlaton.

A harmadik gyilkosság sem váratt sokáig magára. Két nap múlva egy kémcsőbe gyömöszölve megtalálták *Kacsirek B. Elvira* tanszéki adminisztrátornő holttestét. A rendőrség kéjgyilkosságra utaló nyomokat is talált. A törvényszéki orvosszakértő véleménye szerint előzőleg megerőszakolták a kémcsövet.

A következő napokban még három személyt gyilkoltak meg: *Kacsirek B. Lipót* gyakornokot, *Kacsirek B. Alajos* technikust, és *Kacsirek B. Nanát*, a II. évfolyam legjobb tanulóját.

Kacsirek B. Arnold, a portás magyarosította a nevét Kacsmarekre. Ez a tény is mutatja, hogy egyetemünkön ezekben a nehéz órákban tanyát vert a polgárok szívében a bizalmatlanság, a gyanakvás. Mindenki gyilkost látott mindenkiben. Mindenki Kacsireket látott mindenkiben.

Szerkesztőségünk nem tétlenkedett ebben az időben. Önálló nyomozásba kezdtünk. Én voltam a sors kegyeltje, aki hamarosan a gyilkos nyomára bukkant, sőt őt magát is lelepleztem. Egy pohár jó hideg sör mellett beszélgettem el vele a történetekről. Igéretem köt, a nevét sajnos nem árulhatom el.

- Mi készítetted arra, hogy ezt tedd?
- Személyes bosszú. Meg aztán jó kis hecc mi?
- Nem gondolod, hogy egy kissé erős?

— Hát az nem volt egy kissé erős, hogy engem megbuktattak sípszódából akkor, amikor mindent tudtam?

— Megkérlek, mondj el mindent szép sorjában!

— Mint már elmondottam, az egész ott kezdődött, hogy megbuktam sípszódából. Ekkor bosszút forraltam. Mikor a Kacsirek család Mátraházára utazott pihenni, szép sorjában elhíreszteltem, hogy megölték őket.

— És mindenki elhitte?

— El. A végén már magam is kételkedtem ártatlanságomban.

— Mi lesz akkor, ha Kacsirekék hazajönnek az üdülésből?

— Ó, már régen hazajöttek.

— Na és így nem lepleződött le a csalás?

— Gondolod elhitte nekik valaki, hogy élnek?

MEGUÁLTÓZOM

Döntöttem. Ez így már nem mehet tovább. Szófogadó fiacskája leszek anyámnak, unokája nagymamámnak és dédunokája dédanyámnak. Elvégre meg kell hálálnom, hogy kiskoromban nem fojtottak bele egy kanál vízbe. (Igaz, ezt csak végzetes feledékenységüknek köszönhetem). Belátom, sok baj volt velem. Már óvodás koromban szegyet hoztam fejükre, amikor az egyik évvégi vizsgaelőadáson belezavarodtam egy bájos versike huszadik versszakának harmadik sorába: Csaknem öt percig küszködtem az „Örömkönnyeek özönlöttek örökkön-örökké fejemre” kifejezéssel.

Amikor pedig mint negyedikes általános iskolás félévkor két négyest vittem haza írásból, és így csak jeles rendű lettem, a család gyászba borult, a nagymama pedig misét mondatott értem acélból, hogy az úr világítsa meg elmémet. A szertartás húsz forintba került, ami nagy pénz volt akkoriban.

Középiskolás pályafutásom sem volt olyan, mint amilyennek lennie kellett volna. Több-

ször indultam különböző tanulmányi versenyeken, de csak egyszer sikerült egy nyavalyás harmadik helyet elérnem. Pedig szüleim semmit sem tagadtak meg tőlem. Megengedték azt is, hogy ide jelentkezsek az egyetemre.

Hát ide jutottam. Soha sem lett volna 300 forint adósságom, ha nem vesznék fel az egyetemre. Meg sem ismertem volna Pistát, nemhogy apránként kikunyeráljak tőle ekkora vagyont. A 300 forinthez tegnap délután jutottam el, mikor is kölcsönöm utolsó negyven filléréből stolvertet vettem.

A boltban bizonyára meg fog buggyanni a söröm. Ma nem tudom elhozni. Pista nem tudott kölcsönadni többet. Első meglepetésemben még meg akartam

írni a szüleinek, hogy nem gazdálkodik jól a rábízott vagyonnal, de most már lehiggadtam és az Úr kezét látom a dologban. És azt hiszem, hogy megvilágította elmémet is. Most aztán elrendezhetem további jövőmet. Tehát egy hétig, amíg nem jön meg a 350 forint utánpótlás, nem költök többet. Akkor visszaadom az adósságom, és még marad is 50 forint. Ez egy hónapra napi 1,66 forint. Ha további öt napig nem költök, akkor egyszerre 8,30-nak verhetek a fenekére és még mindig marad 41,70-em. Az anyagiakkal így meg is lennénk valahogy.

Tanulni is fogok. Ez több dologból kifolyólag is érdemes lesz. Ha jó rendű leszek, havi 150-nel több jön a konyhára. Ez napi +5 forint. Egy üveg kinizsi sör és még mindig marad 10 fillér.

És az erkölcsi oldal sem kutya. Ha tanulok, tudni is fogok (hisz máttól az Úr megvilágította elmémet), és akkor reszkessenek a vizsgáztatók, mert én már megszűntem reszketni. Nem fogok örökké helyeselni. A tudás birtokában már lehet egy kicsit kötekedni is. Valahogy így:

— Már megbocsásson professzor úr! Önnek nincs igaza. Éppen tegnap olvastam a hosszú szünetben a „Chemikation” c. amerikai szaklapban Ypszilón prof. értekezését erről a problémáról. Eszerint az ön álláspontja múlt századbeli. Kívánja, hogy szószerint idézzek?!... Igazán sajnálom, hogy egy világot romboltam most össze önben. A lemondását elfogadom. De tessék előbb a jelest beírni. Köszönöm.

Hát nem ez lenne az igazi? Mondjátok meg nekem őszintén. Nem jól elterveztem? Ezt meg kell ünnepelnem. Kérek a Feritől még egy 50-est. Az aztán már tök mindegy, hogy 300-zal vagy 350-nel tartozom. Ha megjön egy hét múlva az utánpótlás, visszaadom az adósságot... Ah, ezt majd még később megbeszélem magammal. Most megyek és iszom, mert megbuggyanik a söröm.

Aki veszt, az elmegy előadásra!

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Ha Ön három napig „valóban” egyetemi hallgató lehetne, első egyetemi intézkedéseként mit írna elő? (Vágyálmaival előre is egyetértünk!)

- Dr. Blickle Tibor:* Ezentúl nem írunk, nem olvasunk!
- Dr. Pfitzner György:* Megszüntetném a Tanulmányi Osztályt!
- Dr. Szűcs Imre:* Semmit! Minden intézkedés csak ellenségeskedést vált ki!
- Mohilla Rezső:* A tanév hosszát 3 napban határoznám meg. Az év többi napját a Veszprémi Egyetemi Napok rendezvénysorozata számára biztosítanám.
- Dr. Mohai Béla:* Megszüntetném a kollégiumot, és kétszemélyes koedukációs jurtákat létesítenék a Gulya-dombon.
- Dr. Marton Gyula:* Agyonlővetném az oktatókat, és szép temetést rendeznék számukra. Ha valamelyik oktató 3 nap múlva feltámadna, az átírhatná a „Dialektikus materializmus” című jegyzetet.
- Bucsky György:* Ötéves tanulmányútra küldeném az oktatókat, no meg a Tanulmányi Osztályt. Így mindenki jól járna!
- Dr. Salamon Tamás:* Felemeltetném az oktatók fizetését. Így a nagyobb anyagi lehetőségek birtokában más elfoglaltságok után néznének.
- Dr. Nemezc Ernő:* Elrendelném az összes intézkedés eltörlését. A rektori körlevelet pedig vicclappá szervezném át. Ez utóbbi cél elérése sok tennivalót már úgysem igényel.
- Egy. hallgató:* Megszüntetném a tanszékeket, helyüket sóval és paprikával hinteném be.

Levél hazáig

Kedves Szüleim,
Minden Rokonom!
Ezennel tudatom,
hogy összes vagyonom
két méla bélás,
de az egyiknek
mindkét fele írás,
és sajnos olyan e tájék,
hol nem sikk a snur
s a legnagyobb szerencsejáték,
ha az ember
a laborban spur.
Már mindenkinek lógok
egy huszassal,
de ezek sem jöttek
a hathuszassal
le a falvédőről,
minden hitelezőm öröl,
s még néhány
külön eljárás,
tankönyv, mozi
és a különéljárás
nyomja a vállam,
mikor nincs egy vas se nálam.
Hogy tetézzé bajom
egy ködös
ősz hajnalon
szembe jött egy
kis kokott,
de mondta, hogy
ő nem szokott...
Mert elhagyta a kedvese,
meg különben sincs kedve se.
Megértettem nagy baját,
s fizettem egy vacsorát,
és akkor fájdalom
ráment az utolsó százasom.
Később egy téglarakás megett,

míg velem hetyegett
(az óráim már nála ketyegett),
és a hetyegés után
azt hittem, meghalok,
pedig csupán
a kis kokott
megkerült kedvese
vágott kupán,
s hogy jobb legyen
az összhatás,
rámdőlt a téglarakás.
Hazafelé menet
egy csőlakó vágott főbe,
hogy elvegye pénzemot,
s behúzott a csőbe.
Így szereztem jóbarátot,
s adott nekem egy tanácsot,
hogy megkerülve a Tanácsot,
a szomszéd csövet
lakásul kivegyem.
És beköltöztem
egy görbe csőbe,
de az problémát okozott,
hogy a kényelem
nem volt fokozott,
mert engem mindig zavar,
ha alvás közben éles
a kanyar.
Kerestem egy másik csövet,
de az szűk volt, rövid
és repedt.
Aztán volt még egy kanális,
de ott lakott az Amál is,
s oly nagy árat szabott,
hogy otthagytam csapat-papot.
S mintha ringtam
volna kőbölcsőbe,
így költöztem

csőből-csőbe.
Drága szüleim!
Már lefagytak füleim,
és hiába tagadom,
lefagyott néhány végtagom,
S bár hasonlítok egy csőre,
(mely belül üres,
kívül póre)
még van bennem élet,

s hogy kibírjam az évet,
küldjeteك néhány csomagot,
és pénzt,
mert érzem, hogy meghalok.
A szomszéd Gábor
is ugyanezt üzeni,

csókol fiatalok

Feri.

Higgye el professzor úr, hogy teljesen tisztában vagyok betegségemmel. Minden nap, amikor eljön az este, valami szorongó érzés vesz rajtam erőt és fogom a cókókómat, átköltözöm a másik gumiszobába, ahonnan őt ápoló sem tud visszacipelni eredeti helyemre. Talán emlékszik még, hogy a múltkor a rácsot is átharaptam, pedig gyermekkorom óta rosszak a fogaim. Nem dicsekvésképpen említem, hogy amióta itt vagyok, egyszer sem dühöngtem ugyanabban a gumi-szobában...

Amikor beiratkoztam az egyetemre, még teljesen normális voltam, és másodév végéig minden jól ment. Ekkor kértek tőlem egy papírt, amin fel kellett tüntetnem, hogy jövőre kikkel szeretnék egy szobában lakni a kollégiumban. Talán ezt nem kellett volna, még most is egészséges lehetnék...

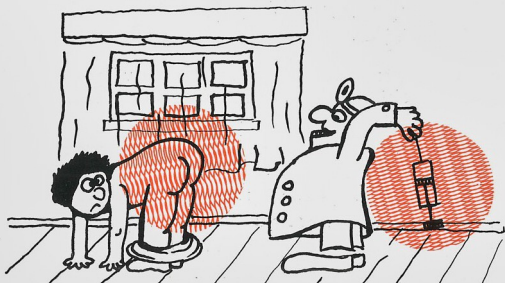
A következő évben ugyanis olyan szobába tettem, ahol még véletlenül sem fedeztem fel ismerőst. Itt megkértek, — mivel nekem úgyis mindegy —, cseréljek helyet a barátjakkal, aki egy emelettel lejjebb lakik. Lehurcolkodtam. Itt azt mondták, ha már úgyis benne vagyok a költözködésben, menjek át az alattuk levő szobába, mert egy játszópajtásukat szeretnék felhozni. Még be sem mutatkoztam az új helyemen, máris két emelettel feljebb küldtek, mert mint kiderült, ez lányszoba.

A következő szobából is eltanácsoltak, mondván, hogy úgyis minden ágyban már ketten alszanak, de siessek, mert a folyósó végén az előbb még volt egy szabad szekrényajtó.

Ezen az éjszakán egy kidöntött szekrényajtón aludtam, de a zárba bele volt ragadva a kulcs és egész éjszaka volt egy kellemetlen érzésem. Reggel, mire felébredtem a szekrényajtót is ellopták alólam, pedig majdnem teljesen új volt.

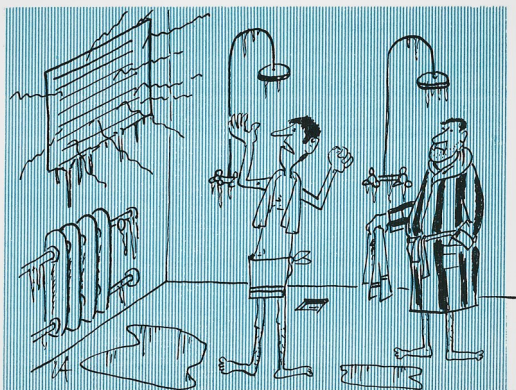
Vándorlásaim közben sokszor találkoztam meggyötört testű és lelkű alakokkal, akik hangtalanul lopóztak a sötét folyósókon, hónuk alatt egy fél cihát szorongatva, amit valahol véres verekedésben szereztek, és amire alkalomadtán lehajtották a fejüket.

Hát így történt professzor úr. Úgy látom, későn van már. Holnap pontosan kérek ébresztést, ha még a 25-ösben lakom...

Közérdekű közlemények

- A Veszprémi Vegyipari Egyetem központi Önálló Üzemgazdaságtani Tan-
széki Csoportot tanszékké léptették elő. Gratulációk mellőzését kérjük!
- Elvesztettem uv. jegyem. Kérem a becsületes megtalálót, hogy — ha már
így történt — menjen el helyettem vizsgázni.
- A gondnokság közli a kollégium lakóival, hogy szeptember 5-től június 10-ig
terjedő időszakban nem lesz melegvíz a legfelső három emeleten. Ezért kéri a
hallgatókat, hogy még a tanév kezdete előtt vegyenek elegendő vizet.

- Közöljük a hallgatósággal, hogy az e hétre tervezett kol-klubi strip tease
műsor az érdeklődés hiányában elmarad. Ehelyett Kemény Szigfrid komoly-
zenei koncertet ad. A műsor címe: Kantáta fésűre és WC papírra. A vezetőség a
műsorváltoztatás jogát fenntartja.
- A 613-as szobában megtekinthető az a világon egyedülálló orvosi igazolás,
amelyet az olaj tanszék elfogadott. Belépődíj nincs, katonák és gyerekek a felét
fizetik.
- Nagyszerű víztechnológiai szakkönyv érkezett az egyetemi könyvesboltba.
A címe: „Öreg halász és a tenger”.
- Felhívjuk az egyetemi hallgatók figyelmét, hogy szombat délután néhány
professzor érthető előadásokat tart a T/1, T/2 előadókban.
- Február 31-ig az Állami Biztosító kedvezményes áron köt jég, árvíz, tűz,
betörés, és reform elleni biztosítást.

az yk 86 os

nem teer vissza

— Na idefigyeljen Kachireck! A maga feladata az lesz, hogy elmegy Magyarországra...

— Nem megyek.

— Kuss. Ott Veszprémbe a kollégiumban most vezettek be egy új felvételi rendszert. Kormányunk és hadügyminisztériumunk élénken érdeklődik eme stratégiailag fontos rendszer iránt. Elmegy és megszerzi. A pénz nem fontos. Emberéletemet nem kell kímélni. Értette?

— Értettem, de...

— Lelépni!

Balsius B. Kachireck, ismertebb nevén YK-86-os nemzetközi és ipari kém, a CICA örökös dísztagja egy jólirányzott mozdulattal összeráncolta a szemöldökét és lelépett. Tudta most is, mint mindig, hogy az életével játszik.

A magyar határt levelibékának öltözve lépte át. Veszprémbe érve azonnal munkához látott. Mindenekelőtt körülszaglászta az egyetemet. Ekkor adódott az első, majdnem végzetes ballépése. Addig szaglászott, míg a szerves labor környékén elájult. A világ minden táján szaglászott már, de ilyen penetráns bűzt még nem tapasztalt.

Később, mikor egy arra járó jólelkű tanársegéd felrugdalta, azonnal rohant a postára és a megbeszélt kód szerint az alábbi táviratot adta fel a főnökének: „Neevnapod alkalmaabol sok szeretettel uedvoezoel szeretoe oeceed stop”

Ez a következőt jelentette:

„Én egyszer nagyon napig egy néptelen hómezőn, húszfokos hidegben madár-ijesztőnek álcázva mozdulatlanul kibírtam. Kibírtam egy kénsav gyárban három percig levegő nélkül a forró, tömény kénsav alatt. Van tizennyolc sebesülésem, két helyen vagyok eltemetve, és van három nyelvi záróvizsgám. Mindezt egyetlen jajszó, és pissenés nélkül kibírtam. Ezt azonban nem csinálom tovább. Stop.”

A válasz azonban nem sokáig váratott magára:

„A cica azt üzeni, hogy amíg a tőpörtyű nem sült meg, az esztergát ne engedd a vetésre!”

Kachireck tudta, hogy nincs menekvés, a feladatot végre kell hajtania.

Néhány nap múlva hallgatónak álcázva jelent meg a harmadik évfolyamon. Nagyon hamar kitűnt társai közül szorgalmával, tudásával, szervező munkájával. Ez volt a második ballépése. Az illetékes szervek nagyon rövid idő alatt felfigyeltek tevékenységére és gyanakodni kezdtek. Amikor észrevette, hogy figyelik, bolondnak tette magát. Ez mentette meg a lebukástól.

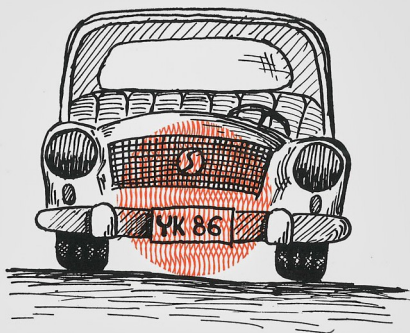
Két évi gyógykezelés után hallatlan energiával látott újra munkához.

Tanársegédnek maszkírozva most az oktatógárdába épült be. Sajnos itt is majdnem lebukott. Két hét alatt ledoktorált, átírta az egyetemi jegyzetet érthetővé, a nagy érdeklődésre való tekintettel a Petőfi Színházban tartotta előadásait, esténként a hallgatók hosszú sorokban álltak a szobája előtt, hogy megcsókolhassák ruhája szegélyét.

Persze, hogy a többi oktató feljelentette.

Egy hétig a lift alján lógott. Itt jött rá, hogy csellemel nem boldogul, erőszakot kell alkalmaznia. Egyik éjjel kimászott a liftaknából, lelopakodott az alagsorba, hogy egy kicsit összeszedje magát. A sötétben hirtelen megbotlott, és esés közben egy akkora csókot kapott, hogy elvesztette az eszméletét.

A szemétdombon tért magához. Felézett az égre. Könnyes szemmel bámulta az elvonuló felhőket. Átharapta a fiolát.

VÁLASZOLUNK OKTATÓINKNAK

Tegyen fel kérdéseket a Kémcsőkefe szerkesztőbizottsága számára. Kérdéseitől rettegünk, de ígérjük, hogy azokra alkalomadtán választ adunk!

Dr. Blickle Tibor: Mi nehezebb: kérdezni, vagy válaszolni?
— *Hallgatni a legnehezebb.*

Dr. Pfitzner György: A TTF korábban miért nem kompjuter veszi át a Kémcsőkefe funkcióját?
— *Mert nem esett a fejére.*

Varga Dezső: Milyen óvintézkedéseket tesz a szerkesztő bizottság a Kémcsőkefe olvasásából származó egészségügyi ártalmak megelőzésére, vagy leküzdésére?

— *A szerkesztés során két dologra ügyeltünk. Vigyáztunk egyrészt arra, hogy a Kémcsőkefe ne legyen olyan humoros, hogy az olvasó halálra röhögje magát és ne legyen olyan szomorú, hogy valaki sírva fakadjon. Másrészt bíztunk abban, hogy nem lesz olyan értelmes olvasó, aki magára ismer.*

Dr. Papp Sándor: Nem kérdezek azaz mégis kérdezek. Szándékokotok komoly?
— *Nem komoly, azaz mégis komoly.*

Baróti László: Miért nem veszi át a szerkesztőség az „Egyetemünk” szerkesztését?
— *Mert akkor az újság nem két hetente, hanem kilenc évente jelenne meg.*

Kürti Sándor: Százhalombattai tevékenységemhez szeretném felhasználni a „vegyi gyár” c. jegyzetet. Nem lehetne puhább papírból gyártani?

— *Sajnos erre nem vállalkozhatunk. Mi épp az elpuhulás ellen küzdünk!*

Igaz-e, hogy a Bodor professzor úr nem látott még delokalizált pi-kötést?

— Nem igaz! „Az Oldás és kötés” c. film bemutatóján egy jegyzető bal hóna alatt látta először. Azóta csupán a pipától nem látja.

Bucsky György: Ha már a „Kémcsőkefe 74” mosogatószerré züllött, nem volna egyszerűbb a koszos kémcsőveket kidobni?
— Javaslatával egyetértünk. Ötletét a Személyzeti Osztályra továbbítottuk.

Mohilla Rezső: Ha ennyi gügye kérdés összehozására futotta a T. Szerkesztőbizottság képességeiből, miért nem volt elég energiája egy Kémcsőkefére is? Miért macerálják a dolgozót?
(De meg is kapták érte a magukét, mert a sok szellemtelen marhaságot el kell olvasniok.)
— Ez így igaz! Csakhogy a Kémcsőkefe az egyetemi közélet tükre. Ott is, itt is sok a szöveg.

Dr. Sziklai Géza: Ki találta fel a vörös lámpát, miért és Önök hová akasztanák?
— Az egyetem első rektora, mert ő még tisztán látta a helyzetet. Egyébként mi is oda akasztanánk.

Dr. Nemezc Ernő: Nem teszek fel kérdéseket, mert a válaszokat már nem állna módomban ellenőrizni.
— Sorry!

Dr. Mohai Béla: Nem teszek fel kérdéseket. Már régen megtanultam, hogy csak a kérdések változnak, a válaszok mindig ugyanazok.
— Kár, pedig mi egészen „mást” akartunk válaszolni.

Dr. Déri Márta: Van oly kémcső, amit nem tört el a kefe?
Van oly reform, amit nem hajtott végre az egyetem?
Van oly Z. h., mit nem játszott ki a diák?
Van oly bizottság, mely nem szaporodik osztódással?
Van oly akta, amely nem intézi el önmagát?
Van oly Kehely, melyben (és nem melyből) isznak?
— Ellenversünk már készül. Ígérjük, az is van oly!

Egy. hallgató: Hogy csinálják, miért csinálják?
Jó tanács: ne csinálják!
— Te Józsi! Miért is csináljuk?
—?!
— O. K. Hát akkor nem csináljuk!
(Hát így kezdtük el csinálni. Baj?)

NEKROLÓG

Fájdalommal tudatjuk mindazokkal, akik szerették és tisztelték Kacsirek Balázs egyetemi hallgatót, hogy folyó hó 32-én hosszú szenvedés miatt elhalálozott.

Halála csendes volt, nem vert fel nagy port, csak szerettei körében okozott némi megdöbbenést. Úgy ment el közülünk, ahogy jött, szerényen, egy kétsoros sportzakóban, és zsírpecsétés nadrágban.

Kötelességének teljesítése közben lepte meg a kegyetlen halál. Mert előtte mindig első volt a kötelesség, s csak azután következett az egyéni érdek. Ez lett a veszte.

Kacsirek Balázs 1947-ben született, Vonaton. Apja indító volt, anyja fékező. Tanulmányait Gyengén végezte, egy kis dunántúli faluban. Ezek után beiratkozott a Veszprémi Vegyipari Egyetemre.

Az utolsó év borzalmairól csak szűkszavú naplójából tudunk következtetni. Innen idéznénk most:

Szept. 11.: Kezdődik az egyetem. Ebéd: marhahúsleves, töltöttpaprika. A mosdóban elromlott a csap. Nem lehet teljesen elzárni. Beírtam a portán a füzetbe.

Szept. 18.: Ebéd: tarhonya. A csap még mindig rossz. Egyre jobban folyik. Újra beírtam.

Szept. 24.: Ebéd: Tarhonya. A csap ömlik. Idegesítő. A múlt éjszaka többen bevizeltünk. Beírtam.

Szept. 28.: Ebéd: tarhonya. Már a másik csap is csöpög. Beírtam a Ludas Matyiba.

Okt. 2.: Ma arra ébredtem, hogy az ajtó alatt folyik be a víz. Ebéd: tarhonya. Sikerült szereznem egy gumicsizmát. Megint beírtam a portán a füzetbe.

Okt. 8.: Már mindenki elköltözött innen. Csak én bírom egyedül. A víz húszcentis lehet, de a mosdóban tovább árad. Délután itt volt a szerelő. Megnézte a csapot, és azt mondta, hogy a tömítéssel lehet baj. Ezután elment.

Okt. 10.: Ma megjelent a cikkem a Ludas Matyiban. Sokan jöttek gratulálni, hogy milyen jól sikerült. Híres ember lettem. A csap tovább folyik. Beírtam az Országos Vízügyi Hivatalnak.

Okt. 15.: Ma születésnapomra kedves ajándékkal leptek meg barátaim. Reggel, mikor felébredtem, egy halászladikot találtam az ágyam előtt. Megjött a levél az Országos Vízügyi Hivaltól. Harmadfokú árvízvédelmi készültséget rendeltek el.

Okt. 20.: Teljesen el vagyok zárva a külvilágtól. Már nem is ér le a lábom. Szerencsére a melegvizes csap is elromlott, így nem olyan hideg a víz.

Okt. 22.: Kiszámítottam, hogy két napra elegendő levegőm maradt. Elhatároztam, hogy magam fogom megcsinálni a csapot. . .

Itt megszűntek a bejegyzések a naplóban. Egy nagyszerű kötelességtudó embert veszítettünk el. Ígérjük folytatjuk az általa megkezdett nemes hagyományt:

Okt. 29.: Az ebéd tarhonya, a csap még mindig folyik. . .

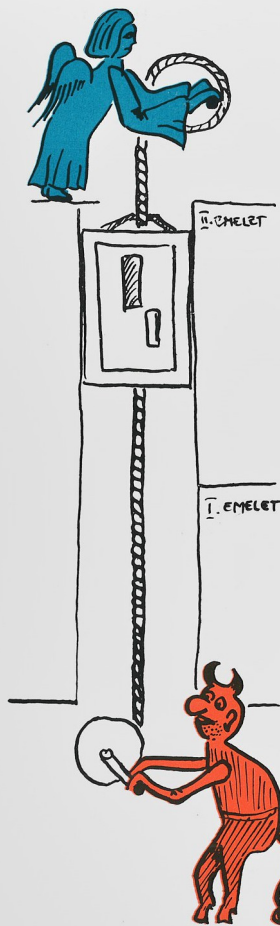
a lift megállt

A lift megállt.
Fáradt káromkodás
kering köröttem,
az első emelet alattam,
a második fölöttem.
Kemény szavakba
öntöm bánatom,
s miközben az ajtót rugdalom
ijedten az agyamba ötlik,
a vészcsengő sem működik.
Akkor még őszinte
ember voltam,
ordítottam, toporzékoltam,
hagyja a hülye viccet másra,
s legalább vigyen a padlásra.
Elmúlt egy óra, már lankadok,
a lift csak áll,
s hallgat a konok,
aztán még egy óra,
s a sarokban ülök,
érzem, lassan hülyülök.
Szellem vagyok, ki ég,
s a föld között lebeg
és ki kéne mennem. . .
de itt nem lehet.
És leszállt az éj,
csendes a kolesz,
nem hatol be hozzám
se beszéd, se nesz.
Ha nem látja senki,
mit sem ér az illem . . .
Már nem is kell kimennem.

Nehéz az ébredés, ha
lift a puha ágyam,
s egy darab kenyér
minden vágyam.
A dörömbölés ma sem segít,
hát énekelek, az felvidít:
„Drága gondnok úr,
a szerelőt mért
nem hívja fel
engedjen ki,
hisz a földszint
itt van, oly közel.”
Meg azt, hogy:
„Szép ez a lift,
nincs hibája,
csak egy kicsit
dadogós a járása.”
Ekkor egy hang dörren lent:
„Hé kuss legyen odafent,
mert felmegyek és lehozom,
aztán megis pofozom!”
„Az ígéret szép szó,
ha betartják, úgy jó!”
S tovább ordítottam le,
de nem tartotta be.

Harmadik nap

Most jut eszembe,
hogy bicska van a zsebembe',
vele lyukat vághatok,
jó nagyot.
Vágom a liftet hűvös halomba,
fényesül görcse és sikongva
megvágom a kezem.
Ej döntsöd a liftet,
ne síránkozz,
ne szisszenj minden kis szilánkhhoz,
jól odasújtok körül a lyukhoz,
a liftakna rikoitoz,
s a széles penge . . . eltörik.

A lift padlóján ülök, s érzem,
 hogy múlik el a szenvedély,
 hogy fecseg a földszint,
 s hallgat a mély.
 Hogy elűzzem unalmam,
 régi verseket szavaltam:
 „Ej, mi a kő tyúkanyó kend,
 a liftben lakik itt bent?
 Jól felvitte az Isten a dolgát,
 csak egy picivel vitte vón' tovább!”
 Utána egész nap dőzsöltem,
 s az övem legjavát megettem.

Negyedik nap

Ma egész nap lifttest játszottam.
 Két kézzel a szellőző
 lyukba kapaszkodtam,
 s felmásztam a falra. Félig,
 s ott maradtam egész délig.
 Aztán lassan elfáradtam,
 s unottan leszakadtam.
 Ma mind a két cipőm megettem.
 A gumitalpakat kiköptem.

Végrendelet

Immár megelétem hazámat
 egy liftet, mit elront a zárlat.
 Érzem, a halál beint nekem,
 halljátok végrendeletem:
 Hogy legyen bennük kegyelem,
 a lektorátusra hagyom a szívem.
 Egy múzeumra hagyom a farmerom,
 az „Egyetemünkre” a stílusom.
 Hogy holtomban is segítsem hazám,
 a válogatottra hagyom a technikám.
 Síromra csak egy mondatot véssetek fel:
 „Szegény fiú, a lift vitte el.”
 S még egy: Jó mélyre,
 a lifttel együtt temessetek el!

A nagy jótevő

Amikor a hatalmas fekete Mercedes odagördült a kollégium bejáratához, az ezzel megbízott hallgatók és alkalmazottak magasra emelték a transzparensüket, a fiatal szüzekből álló kórus hálaindulót zengett, fanfárok szóltak, a Kol-Studio egyfolytában a „Kacsirek a mi jótevőnk” című bluest játszotta az Esővárók zenekar feldolgozásában. Kacsirek kiszállt a kocsiból, fogadta a kis úttörők virágcsokrait, megcsókolta őket, de az ünneplőbe öltözött takarítónőkről sem feledkezett meg. Ezután végighaladt a piros szőnyegen, rövid, de frappáns beszédben köszöntötte a megjelenteket és beszéde csúcspontján több marék kétforintost szórt a nép közé.

Ezután lakájok serege fogta közre modern vonalú, de ízléses hordszékét és felszállították a harmadik emeleten levő lakosztályába. Én is azon szerencsések közé tartozom, akiket ezen a napon a Nagy Jótevő audienciáján fogadott.

Amikor ott térdeltem íróasztala előtt és szemem sarkából feltekintettem rá, valami nagy érzés kerített hatalmába, mégpedig az, hogy az egyik szolga végigvágott rajtam egy ostorral és a fülembé sziszegte, hogy ne merjek többet szemet emelni az uralkodóra. Kacsirek kegyesen intett, hogy helyezzem magam kényelembe, nyugodtan lehasalhatok.

— Ó nagy uralkodó! Bocsásd meg vétkeimet, hogy jelenlétemmel nyugalmad zaklatom.

— Beszélj hát, férge a rögnek!

— Szeretném tudni ó bölcs jótevőnk, hogy jutottál el uralkodásod és temérdek jótéteményed ily magas fokára?

A Nagy Jótevő megvakarta a hasát és beszélni kezdett:

— Azt te is tudod, te porszem, te semmi, te körömpiszok, hogy én is úgy kezdtem, hogy nem volt egy vasam se.

— Mindenki ott kezdi nagyuram.

— Kuss gyaur! — ordított egy szolga hátulról, aki ott hasalt mögöttem, mintegy másfél testhosszal lemaradva.

— Aztán arra gondoltam, hogy valahonnan pénzt kéne szerezni, mert egy egyetemista pénz nélkül olyan, mint a menzai karfiollevésben a muslica: kűszkődik, kűszkődik, aztán arra úszik egy légy és megeszi.

— Muscas non captat muslicas — vetettem közbe. Az eunuch mögöttem kúszni kezdett, hogy elkapja a torkomat.

— Mit jelent ez a mondás, te pondró? — kérdezte a Nagy Jótevő.

— Latin közmondás, a jelen helyzetre fordítva. Azt jelenti, hogy a légy nem fog muslicát.

— Szóval, elhatároztam, mindenáron sok pénzt szerzek. Először elkezdtem írni az „Egyetemünk” című lapba, de hamarosan észrevettem, ha nem akarom, hogy kilátszon a bluesom a nadrágomból, más pénzszerzési alkalom után kell nézнем. Tanítottam gyengeelméjű középiskolásokat az integrál és differenciálszámítás alapjaira, megspékelve némi sorokkal és vektorokkal, de hamar rájöttem, hogy túl erős nekem a középiskolai tananyag, szegényes kis szigorlatommal nem vehetem fel a versenyt vele. Ezután újságot árultam. A korai felkelés azonban hamar felőrölte az idegeimet, így szétoztottam a példányokat koránkelő csavargók és későn fekvő éjszakai tündérek között. Alig néhány évig tudtam csak ezen üzleteimet folytatni. Lebuktam. Akkor kezdtem el a barkácműhelyben székárbakat gyártani maszek alapon, míg éjszakánként idegenek bárgyú gyermekének fotóit másoltam. Vasárnap kipakoltam néhány vagon szennet. Ekkor jöttem rá, hogy saját munkámmal nem tudom megütni a világszínvonalat, így munkaközvetítő irodát nyitottam a kollégiumban, ahol a konyák mellett sört is lehetett kapni, a klubnapok kivételével. Később mosodát nyitottam az alagsori helyiségekben, azaz külvárosiak szennyesét mosattam nagy tételben, mintha az enyém lenne, természetesen jóval a világpiaci ár alatt. A bejött pénzből gebines trafikot nyitottam a B épületben. Ekkor már szép kis vagyunkával rendelkeztem, így lettem a General Motors főrésztulajosa. Hajógyárat építettem az így befutott pénzből, gőzösem a Sédttől kezdve az Atlanti óceánig uralták a vizet. Később megvettem Európát, Ázsiát és a Fülöp szigeteket. Életem egére ekkor csak az vetett árnyékot, hogy megbuktam géptanból, és évet kellett ismételnem.

— Ó, nagyúr. Minden sikernek megvan az árnyoldala.

— Most, hogy megvettem az egész egyetemet, remélem nem gördül elháríthatatlan akadály tanulmányaim útjába.

Végezetül énekeljük el együtt a Kacsirek indulót:

*Zöldell a mező, dohog a gép,
Kacsirek apánk minket megvéd
dagálytól, asztálytól u. v-től
zéhától,
érte rajong a felnőtt, s gyerek,
éljen Kacsirek, éljen Kacsirek.*

-
- Nem tudsz egy húszast nélkülözni holnapig?
 — Ha eddig tudtam, ezt az egy napot már kibírom.
-

Azt mondják róla, hogy pénzért még az édesanyját is eladná. Ő legalább nem adja ingyen.

- Minden nő döglik utánam — dicsekedett a kéjgyilkos.
-

Pletyka:

- Képzeld, a Kakonyai minden pénzét nőre költi.
 — Ne mondd, és kire?
 — Saját magára.
-

Két éve egy nő ráállt a lábamra a villamoson, és azóta nem akar leszállni rólam.

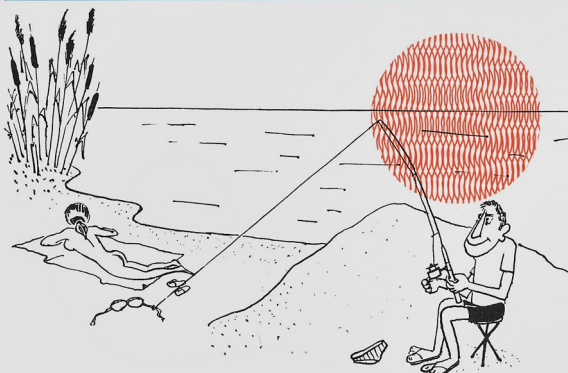
Ligeti padon:

- És mondd Pista, meddig fogsz szeretni?
 — Miért, nagyon sietsz?
-

Elsős kislány írja haza:

- „...egyébként tegnap volt a rektori kézfogónk...”
 Válasz: „És mikor lesz az esküvőtök?”
-

- Bocsánat kisasszony, a zsebkendője...
 — Köszönöm, most dobtam el.
-

Jó fogás

„Te is szeretsz a menzán étkezni? Én máshol már egy falatot sem tudnék lenyelni” — mondta az egyik bűdös bogár a másiknak.

Az lenne szép, ha egyszer a menzán kömény leves helyett tömény levest adnának.

A pasas dühösen viszi vissza a menzán az ebédet:

— Kérem, ebben két svábbogár van!

— *Nem is jár több.*

Sohasem szerettem a feltűnést. Én például már fél éves koromban jól tudtam beszélni, de két éves koromig nem árultam el senkinek.

Ketten beszélnek egy harmadikról:

— Olyan pontos, mint egy számítógép.

— *A fenét. Már két hónapja lóg egy húszassal.*

— Akkor olyan, mint egy lebegőpontos számítógép.

Az előadó jól tudja kifejezni magát, csak befejezni nem.

— Nem tudtam tegnap shakelni.

— ?

— Shake-rekedésem volt.

1970. okt. 1. éjjel két óra. Az éjjeli portás különös hangokat hallott. Később, amikor magához tért elmondta, hogy a hangok egy vízfejű gyermek kacagásához hasonlítanak. Másnap reggel megesküdü, hogy láncsörgést is hallott. Ezután az egyetemi orvos két hétre kiírta azzal, hogy kiújult az első világháborús légnyomása.

A következő éjjel hirtelen kialudtak a villanyok és ezalatt valaki antibébi-pirula ellenes jelszavakat festett az alagsorban a falra. Az egész alagsort újra kellett meszelni, de a festő leesett a létráról és eltörte a lábát.

18-án, mikor a toronyóra elütötte az éjfélt, megindult a három hete rossz lift és egész éjjel járt föl, s le, lehetetlenség volt megállítani. Másnap reggel eltűnt az egész felvonószekrény, csak egy doboz pálpusztai sajt fityegett a drótkötél végén. Ez éjjel a kollégiumi stúdió zsoltárokat közvetített. A portás szerint ez idő alatt senki sem tartózkodott a helyiségben, a magnók üresen pörögtek.

19-én délelőtt összehívták a Kollégiumi Intéző Bizottság rendkívüli ülést, amelyen megtárgyalták az eseményeket és egyhangú határozatot hoztak. Erre később senki sem emlékezett, a jegyzőkönyv pedig eltűnt. Az illetékes szerv ezután 650 Ft pénzbírsággal sújtotta a ludvércet azzal az indokolással, hogy rongálta az alagsorban a falakat. A büntetést kifüggesztették a faliújságra, értesítették a Tanulmányi Osztályt, a Pénzügyi Csoportot és a Poklot.

A ludvérc eközben szabadon garázdálkodott. A Kol-klub egész szeszesital készletét átváltoztatta tejjé és éjszakánként hörgött a padláson. A helyzet tartatlanná vált.

A dolog természetesen nem maradhatott titokban a város lakosai előtt sem. A „Napló” drámai riportot írt a „Schönherz Zoltán utcai bűnbarlang”-ról, amelyben a ludvércet is megszólaltatták. A ludvérc elítélően nyilatkozott az oktatókról, hallgatókról, a KISZ-ről és mindenkiről, aki csak szóba került. Az újság másnapi számában kétsoros helyesbítés jelent meg, amely közölte, hogy a ludvérc nem az illetékes ludvérc volt, hanem egy másik és nem is egészen a leírtakat nyilatkozta. Rákövetkező nap egy újabb helyesbítés kért elnézést a hibáért, de nem is a ludvérc nyilatkozott, hanem Kovács János, és nem az egyetemről beszélt, hanem az óvodai elhelyezések problémájáról.

Október 21-én P. Cecília panaszt tett a gondnokságon, hogy a ludvérc éjjel egy órakor a bőronszobában erőszakot követett el rajta. Ő látta először a ludvércet. Személyleírása szerint a fent említett okkult jelenség 187 cm magas, szőke, kékszemű egyén, feltűnően markáns arcéjjel, a bal hóna alatt három, egymással 120 fokok szöget bezáró lóhere alakú anyajegy van.

A bejelentés hatására a KISZ érdekvédelmi felelőse a férfi hallgatók hóna alá nyúlt.

Október 22-én újra összeült a KIB, hogy megtárgyalja a ludvérc-ügyet. Később a bizottság tagjai elmondották, hogy tőlük független erő hatására egyhangúlag felvették a ludvércet a kollégiumba. Ettől az üléstől kezdve a KIB mindent megszavazott, a kezek önkéntelenül emelkedtek a magasba.

Azóta a ludvércre is érvényesek a kollégiumi szabályzatok. Eddig háromszor büntették meg azért, mert hetediknek szállt be a liftbe, hogy éjjel hangoskodott a folyosón, szemetelt és dohányzott a TV szobában, lerúgta a falat, kitörte az ablakot, éjjel a leányszinten mászkált, ugyanakkor a fiúszinten mászkált, nem tartotta be a látogatási időt, kirabolta a hűtőszekrényeket. . .

Szegény ludvércbe azóta mindenki ott rúg, ahol tud. Ma már alig mutatkozik, éjszakánként még néha sír a falban, s legkedvesebb szórakozása, hogy elrontja a liftet. Szóval alig él már. Egy dologra azonban büszke most is. Sikerült egyhangú szavazatot kicsikarni a Kollégiumi Intéző Bizottságtól, noha annak nem volt semmi értelme.

Pedig ha tudná szegény . . . !

ARANY KÖPÖCSÉSZE

Előadó: Nagyősi Sándor:

„A termelési, ezen belül a technológiai folyamatok lerövidítésének egyik leghatékonyabb eszköze az automata berendezések alkalmazása a termelésben. Pl. szőlőszüreteknél alkalmazzák legújabban az automata présgépeket. A berendezés egyik végén beöntik a leszüretelt szőlőt, a másik végén pedig jönnek ki a részeg emberek.”

„A használati érték és érték közötti ellentmondás jelentkezik pl. akkor, ha a termelő nyáron báránybéléses nyakkendő-tömeggel akarja meghódítani a piacot.”

„Az áru értékét nem a hasznossága, nem a használati értéke, hanem az újra-előállításához szükséges társadalmi átlagmunka mennyisége határozza meg. Ha a kenyér is pék nélkül teremne mint a tök, használati értéke akkor is ugyanaz lenne, csak értéke lenne más.”

„A tőkés üzem és a szocialista üzem közötti különbséget nem a technológiai folyamatokból lehet meglátni, hanem abból, hogy az egyikben dolgoznak a másikon dolgoznak.”

Fizika zárthelyin:

- Miért hajol olyan közel a szomszédjához?
- Rövidlító vagyok tanár úr kérem.

A tanár a füzetet lapozza:

- Hol találom meg?
- Délután négy órától a kollégiumban.
- Nem magát, a házi feladatot.

A hölgy szendén:

- Ja ...

A kollégiumban, a liftajtó előtt hallottuk:

- Nem tudod, hogy hívják a lift feltalálóját?
- Nem.
- És a nénikéjét? ...

Tanár: Ki akar felelni?

Huzli: Én.

Tanár: Akkor csukja be a jegyzetét.

Huzli: Ja, úgy nem akarok ...

Dilemma a menzán:

- Ha beledöglök is megeszem.
- *Ha megeszem, bele is döglök.*

Dr. Káldi Pál meséli:

Megegyeztem hallgatóimmal, hogy előadásaimat a lyukas órák felhasználásával sűrítsem, így a hivatalos vizsgaidőszak előtt lehet majd kollokválni. Felhívom azonban a hallgatók figyelmét, hogy ez bizonyos fokig illegális vizsgáztatás. Erre egy kislány gyorsan megkérdezte:

- Akkor ugye a vizsgára nem kell felöltözni?
- Én nem bánom, de azért vegye figyelembe, hogy decemberben már hideg szokott lenni.

Dr. Déri Márta meséli:

A Stokes-törvényre igyekszem rávezetni a vizsgázót.

— Miért jut az esőcsepp egyenletes, állandó sebességgel a földre?

A vizsgázó, mint akinek leesik a húszfilléres:

— Azért, mert az esőcsepp olyan kicsi, hogy rá már a nehézségi erő sem hat ...

Dr. Markó László meséli:

Ő (utolsó vizsgázó, mokány legényke): nem tud semmit.

Én: beírom a fát.

Ő: áll, és néz.

Én: zavarban.

Ő: még mindig néz.

Én: kezdek félni.

Ő: némán tördeli a kezeit, láthatóan viaskodik önmagával. Egy lépést tesz előre.

Én: gondolatban elbúcsúzom a családomtól ... és az indexet tartom magam elé védőpajzsként. Beavatatlan szemlélő csak azt hihetné, hogy át akarom adni.

Ő: ettől zavarba jön.

Én: hirtelen ellentámadásba megyek át, és kituszkolom a szobából. Háttal nekidülök az ajtónak.

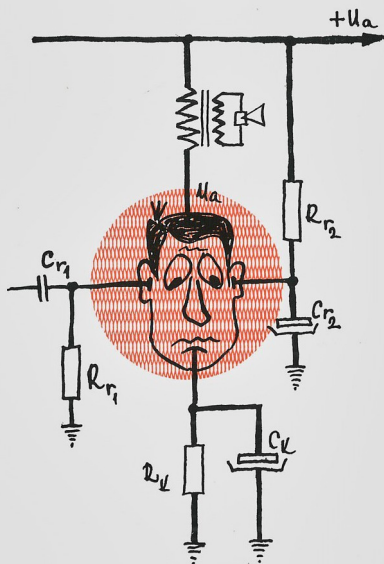

Bors József:

„Ez a műszer rosszabb, mint a nagykabát, annyi gomb van rajta.”

„Annak illusztrálására, hogy mit nem szabad csinálni a laborban, még sokszor el fogom mesélni maguknak, hogy a villamosszék is csak 300 voltal működik.”

„A panellra csak egy kézzel nyúlhatnak, a másikat adják oda a mérőpárjuknak. Persze addig a mérőpár nem csinál semmit . . .”

A friss IV. évesek ismerkednek szilikát ágazaton. Mindenkinek meg kell mondania, hogy mi a kedvenc nótája. Egy hallgató:

— Meghalt már az öreg halász. . .

Mire valaki hátulról:

— De a Pleva még él!

Nemecz professzor lelkesen magyarázza a hálózati síkok, és rácspontok jelölését:

— Például, ha a padsorok síkja öö egy hálózati sík, akkor a kartársnő itt — mutat balra, az első pad szélén ülő hallgatóra —, éppen a 00 helyen ül. . . ööö. . . kérem, miért nevetnek?

Kerámiai technológia. A professzor magyaráz:

— Már az ősi Kínában is ismerték az NH_4 -ion képlékenység növelő hatását; folyó ügyeikkel éppen ezért a porcelán masszát keresték fel.

ÁSVÁNYTAN

Jelenlegi műtermében látogattam meg Kacsirek B. Eduárd művész urat. Mikor beléptem a helyiségbe, a mestert éppen alkotás közben találtam. Elgondolkozva állt a kagyló mellett ceruzával a kezében, és éppen egy befejezetlen művét szemlélgette. Egy női aktot a falon.

— Ne haragudjon kedves mester, hogy alkotás közben zavarom. Most min dolgozik?

— Már befejeztem. Nagy dolgom volt. Most csak rajzolgatok.

Újra gondolataiba merült. Néha szakavatott mozdulattal javított alkotása idomain, hol pedig kicsit megkaparta a falat, hogy a nem kívánt részeket eltüntesse.

A félhomályban (két hete nincs égő a lámpában) élesen kirajzolódott a nagy művész markáns arcéle. De a szeme úgy izzott, mint a láva.

— Az ön műveit manapság már mindenki ismeri, és élvezzi ezen az emeleten. Sőt még az elsősők is lejárnak néha az ötödikről, hogy egy-egy jelentősebb alkotását megszemléljék. Nem messze az idő, mikor az egész kollégium élvezheti majd művészetét. Hogy kezdődött?

— Székrekedésem volt és unatkoztam. Meg aztán volt nálam egy ceruza.

— Mi kell ahhoz, hogy valakiből ilyen nagy művész legyen?

— Hát a ceruza. A székrekedés nem fontos. Persze mostanában sok a kontár.

— Mikor dolgozik a legszívesebben?

— Az nincs időhöz kötve. Az ember érzi, hogy jön az ihlet, akkor aztán szaladni kell.

— Beszéljen valamit művészi hitvallásáról!

— Én kérem a fiatalság problémáival foglalkozom freskóimon. Néha azt mondják, hogy naturális vagyok. Hát kérem ez a témából kifolyólag van. Mostanában érdeklődöm a vidéki budik szecessziós stílusa iránt, de azt hiszem, hogy ez nem az én oldalam. Én az értelmiségnek dolgozom. De semmi szimbolizmus!

— Beszéljen a nehézségeiről!

— Sajnos illetéktelen, barbár kezek minduntalan próbálják lekaparni műveimet a falról. Időálló alkotások létrehozása szinte lehetetlen. Csőrepedés, penész, hulló vakolat, állandó zaklatás, sokszor sötétben kell dolgoznom, mert néha hetekig nem ég itt a villany. Pedig témám lenne. Sajnos nálunk ebből a szakmából nem lehet megélni.

— Mik a tervei a jövőre nézve?

— A harmadévesek most rendeltek nálam néhány freskót az ő emeletükre. Nyáron tárlatot rendezek egy pesti nyilvános helyen. Remélem, hogy itt felfedezik tehetségemet. Legnagyobb vágyam az, hogy a most épülő „I” épület lépcsőházát és külső falát az én freskóim díszítsék, de addig még sokat kell dolgoznom, és sok meg nem értéssel kell szembeszállnom.

Ezután végigvezetett a falak mentén. Sokáig álltam egy-egy alkotása előtt lenyűgözve. Mi mindent ki lehet hozni egy témából! Egy nagy ember lelkivilága bontakozott ki itt a foltos falakon. Mindnyájunk nevében szégyent éreztem azért, hogy egy ilyen tehetséget kallódni hagyunk.

Apróhirdetések

HÁZASSÁG

● Feltűnően csinosnak mondott I. éves hallgatónő megalapozott egzisztenciával rendelkező V. éves hallgató ismeretségét keresi, kizárólag házasság céljából. Kalandorok eddig sem kíméltek. „Siess, mert kibukom” jeligére.

● Házasság céljából megismerkednék Templár Simon IV. évfolyamos hallgatóval, de ő rám sem hederít. Liliom Lilla, I. évf.

● Világos hajú, alig használt autóval rendelkező 100 kilós feleségem elcserélném két darab ötven kilósra. „Jut is, marad is.” jeligére.

● Jóképűnek mondott, 190 cm magas, szőke, kékszemű 26 éves vegyészmérnök vagyok. Nem iszom, nem dohányzom, rajongok a komoly zenéért. Lakásom, kocsim van. Mégis megnősültem. Hát egy nagy marha vagyok!

Válaszolunk olvasóinknak

Több kedves olvasónk szóvá tette már szerkesztőségünkben, hogy a leányszinten a csőszerelő állandóan leskelődik a zuhanyozó ajtajának kulcslyukán keresztül. Sajnálattal közöljük, szerkesztőségünk ez ellen nem tud semmit tenni, mivel nálunk senki sem ért a szakmához. Nem lehetetlen, hogy a leskelődés az illető munkájával jár. A csőszerelő kötelessége ugyanis, hogy minden csövet szemmel tartson. Még a leányszinten is.

Azonban nem tudunk elmenni az eset mellett anélkül, hogy néhány hasznos tanácsot ne adnánk:

1. A fent említett munkára alkalmazzanak csőszerelőnek kiképzett eunuchokat.
2. A jelenlegi csőszerelőt képezzék át eunuchhá.
3. Akit a leskelődés zavar, zuhanyozzon felöltözve.
4. Valaki mindig nézzon ki a kulcslyukon, hogy ne tudjanak benézni.
5. Ne zuhanyozzanak.

Más:

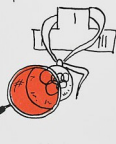
Ugyancsak szóvá tették szerkesztőségünkben, hogy a lányok éjszakánként nem tudnak aludni, mert a fiúk addig füttyölnek kedvesük ablaka alatt, míg az ki nem néz.

Javasataink:

1. Nem tudjuk, mit értenek füttyülés alatt, de ha azt amit mi, akkor közöljük, hogy ilyenkor nem illik kinézni!
2. Ha mégis mást értenek a füttyülésen mint mi, akkor azt javasoljuk, hogy öntsenek tiszta, hideg vizet a füttyülőre. Ha ezután is tovább füttyül, akkor ping-pong labdát kell tenni a szájába. Attól abbahagyja.
3. Legalább ameddig füttyül, biztosak lehetünk abban, hogy nem csókolózik mással.

Reméljük, hogy hasznos tanácsaink éppen olyan süket fülekre találunk, mint az éjszakai falrahányt füttyülés.

Az aranyérem nyomában

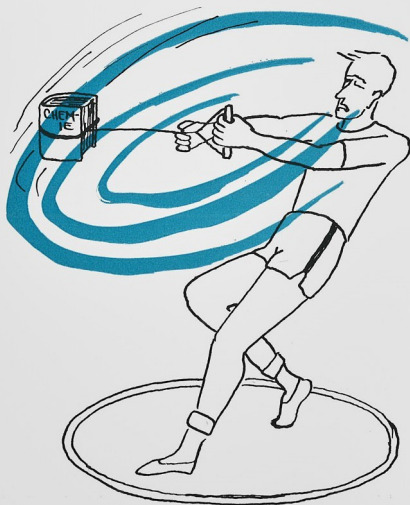

Már esteledett, amikor bekopogtunk a krakedli raszálásban olimpiai bajnokságot nyert Mucsulai Bimbiék vonyarcvashegyi hajlékába. A szuppfedeles kicsi kunyhóban ezüsthajú anyóka, Mucsulai Bimbi édesanyja fogadott bennünket. A búboskemence mellett kötögetett éppen. Bimbi fiának készített puha, meleg jégeralsót. Tokioban bizony hűvösek az esték.

A kis szobában barátságosan világított a petróleumlámpa. A sarokban egyszerű fából faragott televíziókészülék állt. A szomszédok készítették, hogy Bimbi néni megnézhesse a tokiói közvetítést. Mellette egy bádoglávór volt. Ebbe hullottak az édesanyai örömkönnyeek Bimbi győzelme után.

„Bizony nagyon aggódtam Bimbiért, mesélte a néni, hiszen tudják, az idei felkészülését sok minden hátráltatta. Márciusban elütötte a gyorsvonat. Mindkét lábát le kellett amputálni. Bimbit azonban kemény fából faragták. Egy hét múlva ismét elkezdte az edzéseket. Eleinte nagyon zavarta a raszálásban, hogy nem tudott a krakedli után futni, de akaratereje csodát művelt. Orvosi felügyelet mellett megtanult kézen járni, és az olimpia idejére ismét formába lendült. Az afgán Mohamed Ali ellen a döntőben ismét a régi Bimbit láthattuk a pályán. Ahogy a győztes hetedik krakedlit beraszálta, arra a szurkolók még nagypapa korukban is emlékezni fognak.”

Igen, emlékszünk rá mi is és mindannyian emlékezni fogunk mindörökké. Ámen. Bízunk Bimbiben, bár őszintén szólva kicsit féltettük is. De Bimbi beváltotta reményeinket.

Meghatottan néztünk körül a kis szobában: itt rászálta az első krakedlit a kis Bimbi két éves korában. Itt fedezte fel őt a Balaton Bajnokságon Krabugya Tihamér az Önkéntes Tűzoltóegylet Krakedliraszáló csapatának kapitánya, aki jelenleg is Bimbi edzője.

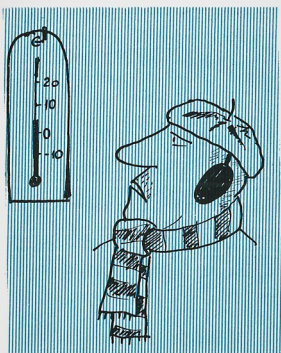
Hosszú és küzdelmes volt Bimbi útja, amely az olimpiai emelvény legfelső fokáig vezetett. De erről majd a következő számunkban írunk folytatásos hőskölteményt 12 énekben. (Soranként 50-fillérért, vigyázat másolva!)

Későre járt, amikor búcsút vettünk Bimbi édesanyjától. Nem akartuk tovább feltartani, hiszen oly sok dolga volt még. Csokoládés brátyusát akart sütni Bimbinek a búboskemencében, 8 kilós adagokban. Ez az ő másfélmázsás nagyfiának kedvenc eledele. Ezúton is megnyugtadjuk Bimbit, ha hazajön lesz mit majszolnia.

Ahogy elindultunk, zeneszó kísért útunkon. A helybeli tűzoltózenekar adott éjjeli zenét az olimpiai bajnok édesanyjának.

Az aranyérem úgy érezzük jó helyre került.

Hírek a nagyvilágból

- A szokatlanul zord időjárás az egész féltekén érezteti hatását. Az Északi-sarkon például rekord hideget mértek az idén -40°C -ot egy folyton égő kályhában. A hírügynökségek jelentése szerint Olaszországban egy kis hegyi falut, Mendemondát teljesen ellepte a hó, az emberek a hó alatt közlekednek és csak néha bukkannak elő levegőt venni. A déli féltekén viszont olyan meleg van, hogy a jegesmedvék hosszú sorokban vándorolnak át a túlsó pólusra.

■ Újra elszaporodtak a veszett rókák a Bakonyban. A megyei egészségügyi állomás szerint a veszett állatok megmartak tizenöt favágót. Az illetékesek felkérlik a lakosságot, hogy ha az utcán szokatlanul szelíd favágóval találkozna, azonnal jelentsék az esetet a legközelebbi rendőrnek, vagy a Városi Tanács illetékes osztályának, illetve a TŰZÉP-nek.

■ Megdöntötte az élve eltemetés világrekordját egy Namivan nevezetű indiai jógi. A jógit három éve temették el élve és még mindig nem ásták ki. A jógi rokonai egy amarikai újságírónak azt nyilatkozták, hogy a közeljövőben nem is fogják kiásni, mivel már elfelejtették, hogy hova temették el.

■ A párizsi Dior cég olyan körömlakkot hozott forgalomba, amit pajszerrel sem lehet levenni.

Az ABC jelenti:

■ Egy núbiai pénzügyőr kertjében ásás közben mesés kincset talált. Később eszébe jutott, hogy azt még ő ásta el, amikor meglépett az államkincstárral. Így aztán nem szólt felfedezéséről senkinek.

■ A világ legöregebb embere egy Kurt Kielt nevű német fiatalember, aki idén töltötte be 24. életévét, de legalább 170-nek néz ki. A fiatalember még ma is jó egészségnak örvend, alig jár orvoshoz. Szerinte a hosszú élet titka az, hogy teknősbékának kell születni.

■ Japánban egy diák öngyilkos lett rossz vizsgaeredményei miatt.

Kommentár: Ha mindig én is így tennék, velem lenne tele a veszprémi temető.

Leleplezés

Maga miért nincs ott az előadáson?

Elnyertük

a

világ-kupát?

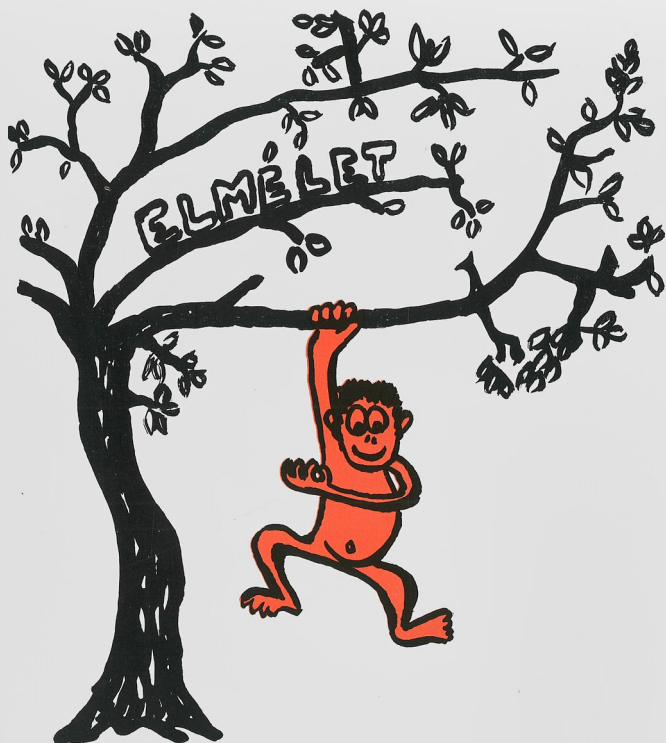
BEZZEG A MI IDŐNKBEN...

Hajrá Vegyész, hajrá Vegyész! — zúgott a biztatás vagy ötven-hatvanezer torokból az elmúlt vasárnap is egyetemünk sport-kombinátjának labdarúgó arénájában. És a biztatás nem is volt hiábavaló. Csapatunk 11 : 1-es fölényes győzelme ismételten bizonyította labdarugóink klasszisztát. Hiába, ahol olyan aranylábú fiúk rúgják a tököket mint a Vegyészben, ott az eredmény sem marad el.

Talán sohasem fogom elfelejteni azt a pillanatot, amely a mérkőzés 13. percében játszódott le. Szélsőnk mint egy meszes húzott el a labdával az oldalvonalon kívül. A megfélemlített partjelző természetesen nem mert inteni a főbírónak, miszerint a labda elhagyta a játéktérrel. (Ettől függetlenül olyan verést kapott a mérkőzés végén, hogy még dédunokái is el fogják kerülni a labdarúgó pályát — szerk.) Tehát lényeg az, hogy szélsőnk elszárguldott, hajszálpontos beadását az ellenfél középhátvédje már csak a lécs alá tudta vágni. Ez volt az első. . .

Második és harmadik gólunknál pedig az ellenfél balhátvédje volt az ítélet-végrehajtó. Gyönyörűséges akcióink és a három öngól súlya alatt teljesen összeroppan ellenfelünk, nem volt már többé ellenfél. A becsületgölt saját középhátvédünk szerezte. Miután a második félidő 44. percében sérelem érte a bíró részéről, előbb 52 pofont adott neki, majd az őt csitító játékosársainak kevert le egyet-egyet, s miután kapusunkat is leütötte, nyugodtan gurított a hálóból. Ezért az egyedülálló tettéért pártoló tagságunk részéről könyvjutalomban részesült.

A mérkőzés tehát felejthetetlen élményt nyújtott. Csak így tovább fiúk. Albert Flórián, csapatunk mesteredzője következőképpen nyilatkozott a mérkőzés végén: Nem győztem eddig is eleget hangoztatni a fiúknak, hogy a töretlen lelkesedés és küzdenitűdás meg fogja hozni a gyümölcsét. Sajnos ők már nagyon hajlamosak arra, hogy aszerint focizzanak, miszerint fizetik őket. Bezzeg a mi időnkben. . . Persze igaz, ami igaz. Mai viszonylatban a mérkőzésenkénti ezer forinttal, valamint öt év gürcölés után kapott vörös diplomával focistáink nincsenek eléggé megtisztelve. Kiváltképp ha azt nézzük, hogy a többi szakosztály tagjai mérkőzésenként még egy-egy kézfogást kapnak az elnökség részéről. De hát hogy szó ne érhesse a ház elejét, példás nevelőmunkával sikerült elérnem, hogy labdarúgóink a mérkőzések idejére eltekintenek ezektől a problémáktól és tudásunk legjavát nyújtva, a jövő szezonban is megyei másodosztályú mérkőzéseket láthat kisszámú, de igen lelkes közönségünk.

GYAKORLAT

*Elgondolkodom,
tehát elvagyok.*

SZEMINÁRIUM

Szeminárium: homályos eredetű és célzatú rituális szertartás. Etimológiailag a latin eredetű szenilisből származtatható, amely az aggkori gyengeelméjűség szalonképes változata. Egyes szerzők szerint a szó mai, lényegesen elferdült értelemben unalmat, felesleges időfecsérlést jelent.

Mint az ó és középkorban dívó minden vallási szertartás ma már elvesztette régi — ez esetben mai — értelmét is. (Id. karácsony). Mai értelemben inkább népi játéknak foghatnánk fel, ahol az egyéni produkciót a tömeg (6—8 fő) méla undorral veszi tudomásul. A népi jelleg esetenként tájjellegű előadókban domborodik ki.

A tömeg (6—8 fő) valószínűségi eloszlása és foglalkozási területe az amerikai GALLUP intézet felmérései alapján: (a hazai adatok titkosak).

Az első sor többnyire üres.

A második sor (1—2 fő). Az itt helyetfoglaló ún. mamelukok (Id. még szuperstréber) széles vigyorral szemtelenül és elvtelenül mindenre mindig bután bólogatnak, noha saját bevallásuk szerint egy szót sem értenek. Vitatott teóriák szerint az a tevékenység, melyet az esetek nyolcvan százalékában nő hallgatók követnek el, a női logika egyedi és sajátos kikristályosodási formája. Hivatalból üldözendő!

A harmadik sor az aszkéták és pályatévesztett misszionáriusok sora. Mindenféle oktatói kínzást blazírt pófával viselnek el. A tananyag perifériáin idegenvezetővel még boldogulnak.

A szemináriumi hierarchia negyedik sorában gondolkodó elmék tömörülnek. Az élet nagy kérdésein töprengenek hosszasan. Miszerint hogyan lehet Makóról Vácra lóugrással eljutni, avagy híres francia filmsztár, négy betű (függőleges 79).

Az utolsó sorban betévedt hippik, külvárosi csőlakók és időnként nagyhajú zenészek foglalnak helyet. Maximum melegedni tértek be. Sem istent, sem előadót nem ismernek. Hülyén bámulnak, amikor felhangzik az ima:

Cészer tau jé produktum négyzetszer pé mínusz négyzetszer dzeta egy szorozva péká mínusz tékápe egyenlő pé a mínusz másodikon tau el négyzet pé négyzet gamma ká. Ámen.

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Igaz-e, hogy a vegyészmérnöki szakma 100 éve kihalt?

Dr. Markó László: Nem, mert akkor nem kellene még most is olyan sok energiát befektetnünk abba, hogy tényleg felszámoljuk.

Dr. Káldi Pál: Részben, mert vegyészmérnöki diplomával újságíróknak is elmennek legjobb reménységeink.

Dr. Déri Márta: Nem. Ez az új rendszermérnöki szak célkitűzése!

Dr. Bodor Endre: A vegyészmérnöki szakma 100 év múlva fog csak kezdődni, egyelőre kontárok vagyunk.

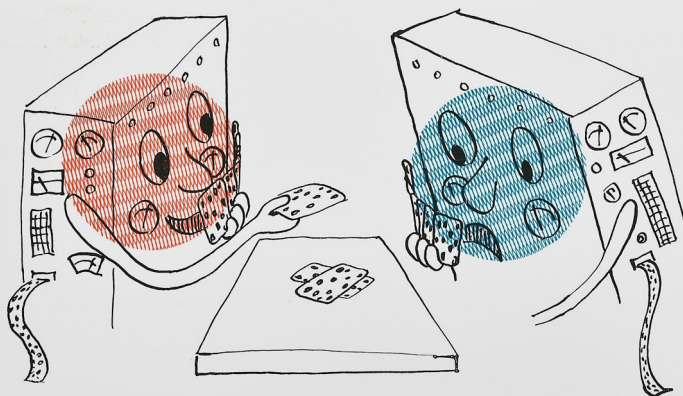
Dr. Halász Aurél: A gépészek szerint nem is volt. Talán most van kialakulóban?

Dr. Dévay József: Nem voltam ott a temetésen, a fejfát megkeresni pedig nehéz volna ebben a tömkelegben.

Műszaki A-Z szótár

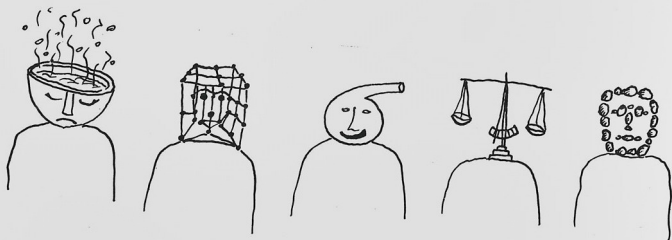
- a:** a régi sumér nyelvben ökröt jelentett. Ma inkább névelőként, illetve jelzőként használjuk tárgyak és személyek neve előtt. (v. ö.: a tanársegéd, adjunktus)
- abrakadabra:** a fémionok kimutatásának megbízható módszere.
- abszorpció:** fizikém vizsgakérdés. Az anyagnak az a tulajdonsága, hogy könnyen kirúghatják belőle az embert. Nem téveszthető össze az adszorpcióval, amely néhány oldallal hátrább található.
- abszolutorium:** 1. régi klerikális hangszer. 2. skót dudához hasonló arab hegedűféleség. Régebben banánfából készítették és két húrját lábujjal pengették. Újabb indexen van.
- adiabatikus:** melegen tált kétzersült cukorbetegnek részére.
- adjunktus:** 1. az adjusztál (adiustal) latin szóból származik. Eredeti jelentése: ruház, kikészít. 2. egyetemi oktatók vizsgákon hangoztatott csatakiáltása alanyi ragozásban. 3. öreg tanársegéd.
- adoptál:** örökbe vesz. A magyar „mit loptál?” kifejezésből alakult ki. Főleg az újabb tudományos felfedezések terén bír nagy jelentőséggel. (v. ö.: doktori disszertáció).
- aer:** (ájer) lábszag ógörögül, megkövesedett formában.
- affinitás:** magyar megfelelője a „vegyszerelem”.
- agar-agar:** pedigrés, fajtisza, kocsonyás kutyapár. A vegyészetben a másodfajú vezetőség státusz-szimbóluma.
- agrárrolló:** leggyakrabban a „komám asszony, hol az agrárrolló?” kifejezésben fordul elő. A többfokozatú agrárkémikus képzésben az alsó fokozat eltávolítására szolgáló szerszám.
- akkumulátor:** készülék, amelybe felül töltik be az áramot, ami aztán a fejreállítás után kifolyik belőle.
- akt:** pucér nő, egy szál keretben. A szoc. realizmusnál ugyanez hátulról.
- akta:** (orosz) akt birtokos esetben.
- akta himika:** (Acta Chimica) az MTA által kiadott homoszexuális folyóirat.
- akvarell:** vízfestés. Így készül a narancslé.
- algot:** labdarúgásban a „fű alatt” a kapuba rúgott labda.

Lyukkártyás számítógépek

alkimista:	kémikus, aki a KK-ból csinál aranyat magának.
állapot-határozó:	AB bizottság.
anód:	a Katód férje. Egy elektrolitban laknak és állandó ellentét van köztük.
Arcus:	Arcus Maurélius, híres hadvezér és matematikus. A diadalív feltalálója.
arzén:	bánatos szerelmesek kedvenc eleme. Leggyakrabban ételben és italban fordul elő. Régebben légyapírból állították elő.
atmoszféra:	a szegény embert a levegő is nyomja.
aurum:	méregerős, nagyon drága, sárga színű szeszesital.
Automata:	Automata Hari, vezetéséről hírhedt ipari kémnő.
av:	a vaj allotróp módosulata. A vaj menza-körülmények között már szobahőmérsékleten átalakul ebbe a formájába.
bakelit:	előkelő hím példány.
barométer:	ökölívók és súlyemelők magasságmérésére szolgáló eszköz (v. ö. légsúly-mérő).
benzol:	Kekulé óta teljesen ismeretlen. Ellentéte a „kínzol”, a szer- ves tanszéken ma is igen gyakori.
beton:	sóderből és homokból készült női ülőalkalmatosság vizsga- időszakban.
binomiális:	binomialis hepatitis (kóros májelváltozás). Főleg a matemati- kusokat támadja, és leginkább a hallgatók sorában pusztít.
bogrács:	csomóra kötött elemi cella.
borsó:	menzai zöldtakarmány. Leggyakoribb a sárga változata. Falra hányva termesztik.

brikett:	amerikából importált labdajáték, főleg a bányászok úzik.
brom:	fémes fényű, galvanikus bevonat a menzai feketekávé felületén.
burkoló görbe:	mohón zabáló, tisztességtelen függvény.
cetán:	tengeri emlősök váladékából előállított, szintelen, szagtalan, sárga, bűdös gáz.
Clausius— Clapeyron:	az évszázad boxmeccse. Győztese a Clay—Frazier meccs győztesével mérkőzhet.
csőgörény:	háztartási gázvezeték illatosítására alkalmazott dúvad.
csővoltmérő:	a géptan tanszék többszörösen eltulajdonított egyetlen műszere.
differenciális fojtóeffektus:	nagy sikerrel bemutatott, tömegpánikot kiváltó rémfilm címe.
dilatáció:	őrült meditáció.
entalpia:	a fizikém tanszék által favorizált itóka. A teljes egyensúlyhoz minimálisnak kell lennie.
ergonómia:	tehátan.
fázis:	persze, hogy fázik!
felezési idő:	az ösztöndíj felének elköltési ideje. Általában kisebb, mint egy nap.
fizikém:	speciális feladattal megbízott besúgó.
foglalkozási ártalom:	például, ha valakit a laborban hasbalőnek.
gázminta-vevő egerek:	az Inczédy meg a Finczédy.
Hess törvény:	az egyetemről való elbocsátás tréfás kifejezése.
ion:	töltött görög oszlop.
I. V.:	az U. V. utódja. Egysége az egy láb.
Katód:	más személy által nekeld tulajdonított hölgyismerősöd.
karmantyú:	a huszárok kezén viselt menetes vagy menet nélküli lőőszökélő eszköz a gépkorban.
kémiai munka:	szakmunka gyakorlat. Ellentéte a hasznos munka.

- kontrakció:** kontra akció. Pl: piros-hús-száz-ulti kontra.
- kvenscelés:** olyan mint a lincselés, csak kvetten csinálják.
- legkisebb kényszer elve:** egyszimusz.
- literatmoszféra:** borászati nyomásmérő a közérzet mérésére.
- likvidusz-görbe:** az alákerülés kirúgással jár. Kapcsolata a Hess-törvénnyel nyilvánvaló.
- lősz:** szegedi születésű szilikátos szövege arra a kérdésre, hogy: „mi van a termeléssel?”
- Maxwell görbe:** (helyesen Maxell) kissé lilás színű, japán magnószalag.
- megoszlási hányados:** az első és második fokozatba kerülők aránya a többlépcsős képzésben. Sötét és bonyolult összefüggéssel számítják.
- mérce:** pösze vegyész kérdése mérőpárjához a laborban.
- Módosított Raoult törvény:** Raoult bizonytalanságát bizonyító tétel. Törvényét csak módosítva merete nyilvánosságra hozni.
- müon:** kérdő szó. A válasz rá minden esetben az, hogy bion, bion.
- Oswald-féle viszkoziméter:** egy dallasi feltaláló által szabadalmaztatott távcsöves műszer.
- Óvári szendvics:** egy ciános és egy savas fürdő között egy katalógus.
- reakció-kinetika:** filozófiai fogalom. Az etikának az a maradi megfogalmazása, amely a reakciósebesség állandóságát hirdeti.
- relatív mozgékonyaság:** tíz katalógus per félév.
- rendszer-mérnök:** eddig ismeretlen, új jelenség. Nem tévesztendő össze a rendszeres mérnökkel.
- rombusz:** tömegközlekedési eszköz, karambol után.
- sötétkamra:** látens képek előhívására szolgáló helyiség az ásványolaj és széntekológia tanszéken.
- szakbarbár:** kizárólag szakembert fogyasztó pápua.
- sztochiometriai koefficiens:** Sztöch (1495—1595) által felfedezett hiometrikus állandó.
- titriméter:** a méter harmadrésze tegező viszonyban.
- trióda:** börtöncella. Vagyis: a cella az anód, kint vár rád a Katód, középputt a rács.
- U. V.:** régen a fény és a hallgató minősítése. Ma már csak az I. V. divatos (ld. ott)
- világ anyagi egysége:** anyagiasság.
- vegyérték-csökkenés:** kémiai amortizáció.
- Vogel-Busch:** besűrítésre alkalmazott bánatos veréb.
- vörösdiploma:** zavarba hozott oklevél.

A pletyka

Most már, amikor titokban folytatott kísérleteimet befejeztem, elérkezettnek látom az időt, hogy szakdolgozatomat a nyilvánosság elé tárjam:

A „pletyka” szó latin eredetű, a latin pletyó—áre—ávi—átum szóból keletkezett, ami magyarul annyit tesz, mint pletykálni, pletyizni, bratyzni.

Eredetét tekintve megelőzi az emberiséget. Egyes nyugati szaktudósok szerint az első ember azért mászott le a fáról, hogy megnézzze, mit csinálnak a kardfogú tigrisek a bokorban. Ezek után visszamászott, hogy elmondja a többieknek a látottakat. Erre azok is lemásztak. Ezzel kezdődött meg tulajdonképpen az emberréválás folyamata. Újabb kutatások szerint Antoniuszt is csak összepletykálták Kleopátrával, aztán mind a ketten behaltak a szégyenbe. Egyesek szerint a százéves háború is csak pletyka volt.

Kutatásaim szerint a pletykának nem csak nagy múltja, de szép jövője is van. Meg nem erősített források szerint a veszprémi Kín utca hatban a házmaster érzékeny műszereivel fogott egy, az Orion csillagképből érkező pletykát. Sajnos ezidáig még nem sikerült lefordítani magyarra. Mindenesetre a tényből egy nagyon lényeges filozófiai következtetést vonhatunk le kellő meggondolás után: Ahol anyag van, ott pletyka is van!

E rövid történeti áttekintés után áttérek a pletyka természetére, mint olyanra.

A pletyka mutatis mutandis a nép ajkán keletkezik. Szájhagyomány útján terjed tovább. Minden ember tesz hozzá, vagy elvesz valamit, a zamata azonban megmarad. Egy idő után olyan sikamlóssá válhat, hogy akiről szól, hanyatt eshet rajta. A pletyka korhoz, nemhez nincs kötve. Elterjedt az a vélemény, hogy a nők pletykásabbak, de ez csak amolyan férfipletyka.

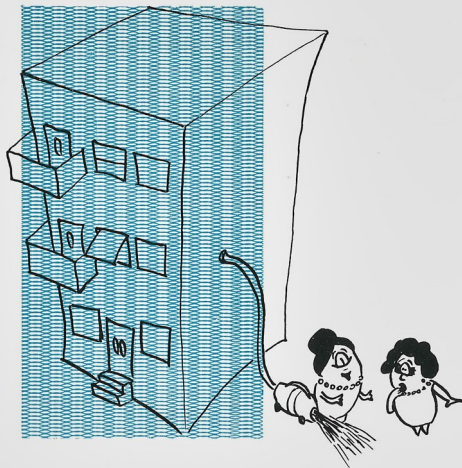
A pletyka fészket rak. A tér minden irányában hangsebességgel terjed.

Gyakorlati kísérleteimet, amelyekből a következtetéseket levontam, a Veszprémi Vegyipari Egyetemen végeztem. Külön köszönetet kell mondanom a kollégium vezetőinek, mivel rendelkezésemre bocsátották, az ország, sőt Közép-Európa legnagyobb pletykalaboratóriumát.

A pletyka terjedési irányaira vonatkozóan itt a következő megfigyeléseket tettem:

Elmondtam egy pletykát a társalgóban, gyorsan beugrottam a liftbe, és felmentem az ötödik emeletre. Mire felértem, az ott lakók 89,64 százaléka már tudta a pletykát.

Bővebb, több kérdésre kiterjedt összefoglalást nyújt elvégzett kísérleteimről és következtetéseimről most készülő népszerű tudományos könyvem, kitűnő pletykákkal, 32 színes illusztrációval, félbőrben.

A fiam vegyész, és azt mondja, hogy vákuumban jobban felforr a leves

Medgyénk növényritkaságai

PETTYEZETT VESEPECSÉT

A homokos domboldalak kúszónövénye. Nagy sárga virágai már messziről pettyesek. Apró terméseit nyár elején hozza, szatyorban. Zárwatermő, ezért redőnyhúzóval aratják. Nagyon hasonlít hozzá a mérgeslevelű, közönséges vagy magyar deréce, csak annak más a neve. Erős szárai a szélben hajladoznak, esőben nedvesek, ezért védett. Hasmenés ellen használja a népi gyógyászat a mellette levő gyomot.

CSORMOLÓS TÖGYIKE

Megyeszerte közönséges. Minden nagyobb arborétumban megtalálható. Vastag, üreges szárai ragadós tejet tartalmaznak. Szorgos gazdaasszonyok néha már kora hajnalban fejik.

Az óvatosság azonban nem árt, mert sallangos murvalevelei hallucinogén anyagokat tartalmaznak, amelyekből súlyos oktatási reformokat lehet kitalálni.

Kétszíkú példányaiból szárítással nyerik a mezőgazdaság számára nélkülözhetetlen szikóst.

BÉRCI POMPÁS PIMPÓ

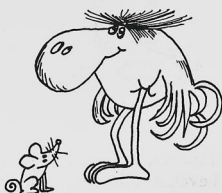
A Balaton part lankás mocsaraiban gyakran megtalálhatjuk ezt az igénytelen gymnövényt.

A fészkes virágokhoz tartozik, ám fekete bogyói fészekhagyók. A szanaszét ugráló érett bogyókat papsajtnak hívják. Ezeket ősszel vadásszák, a pillangós növényekhez hasonlóan, lepkehálóval. A kecskelegelők környékén ajánlatos a bogyó zsákmányt a szokásosnál gondosabban átnézni. (Nem minden papsajt!) Erős, fás szárából készül a gyökérkefe, hajszálgököreiből a kémcsőkefe.

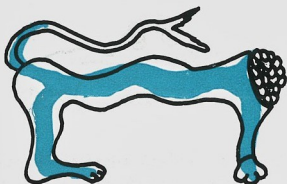
A ZENE HATÁSA A NÖVÉNYEK FEJLŐDÉSÉRE

Az emberiséget régóta foglalkoztatja a zenének a különböző élő szervezetekre gyakorolt hatása. Az állattenyésztés szakemberei kimutatták, hogy az istállóknak közvetített zenei felvételek hatására a tehének tejhozama megnövekszik. A jugoszláviai Banjevóban létesített növénykísérleti állomáson a zenének a növények fejlődésére gyakorolt hatásával foglalkoznak. Megállapították, hogy zeneszóval az egyes növényfajtáknál a termés minősége befolyásolható. Az országút mellett álló vadgesztenyefák esetén például a Beatles együttes műsorától a kifejlett vadgesztenyék olyan vadakká váltak, hogy megtámadták ápolóikat, s csak a kivezényelt tűzoltóságnak sikerült megfékeznie a dühöngő gesztenyéket.

ÁLLATI RITKASÁGOK

Hullámos, vagy édesvízi pacsmag

A mocsári zizike gyökerével táplálkozik. A réteges mándruc egyik legelkeseredettebb ellensége. A hímek nászruhája narancssárga. Fültőmirigyeinek bűzös váladéka az ívás idején messzire elhallatszik. Cseppfolyós halmazállapotban nedves foltokat hagy a padlón.

Fullánkös rakócza

Főleg az éjjeli zebegény lárváival táplálkozik. Csak nőténye ismeretes, valószínűleg dugványozással szaporodik.

Araszoló nyüst

A homoki csesznek közeli rokona. A négylevelű pendely fiatal hajtásait dézsmálja. Ikráit a havasi bongyor gubóiba rakja. Szárazság esetén opalizál.

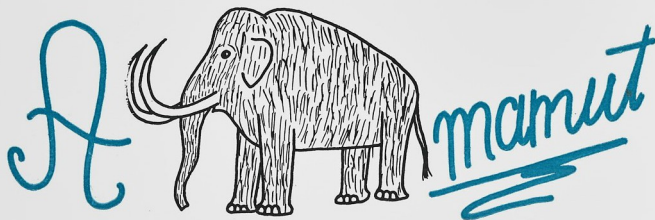
Velőrázó csobogány

Tapadókorongjainak jellegzetes nyoma gyakran látható állóvizeink tükörén. Leveleit a híradástechnikában alkalmazzák. A fiatal hímpéldányoknak nincsen árnyéka, ezért szigonnyal vadásszák. Vizelete érdes tapintású, így vidékeken még ma is babonásan tisztelik. Balra csak kis ívben kanyarodik. Ilyenkor játékos csobogása messze elhallatszik. Ősszel öntevékeny művészeti csoportokat alkot.

Bokornyúzó hörömpöly

Nevét patkóalakú tüszőiről kapta. Lábazata különösen fejlett, ezért kisebb rajokban él. A televényt nem pusztítja, szervezete a sivatagi életmódhoz alkalmazkodott. Csőkevényes orrcsontját nem tudja forgatni, így víz alatt néhány óra alatt elpusztul. Meggyújtva halvány lánggal ég, ezért terpentinnel irtják. A benszülöttek szerint púpja fogamzásgátló hatású.

Megyénk legkritikább természeti kincse a mammut. Ez a jégkorszak idején még hatalmas csordákban legelésző állat az egész világon kipusztult, egyedül nálunk található. Mivel az egész tudományos világ kihalt állatfajnak tekinti, páratlan szenzációt jelent megyénkben történő felbukkanása.

A mammut zsírja avas, húsa igen rágós, ezért csak azok fogyasztják, akik üzem-élelmezési vállalatoknál étkeznek. Szőrzete gyér és durva, de agyara kiválóan alkalmas a műanyag biliárdgolyók pótlására. Vadászata őseink körében kedvelt szórakozás volt, napjainkban azonban egyre kevesebben űzik. Legcélszerűbb tankból gépágyúval, vagy kézigránáttal elejteni, esetleg páncélököllel kilőni. Puskával történő vadászata, noha sík terepen könnyű célpontot nyújt, kissé veszélyes. A mammut ugyanis igen nagy állat. Mivel megyénkben még valószínűleg kevesen láttak mammutot, képét a mellékelt ábrán mutatjuk be. Vegyenek tehát

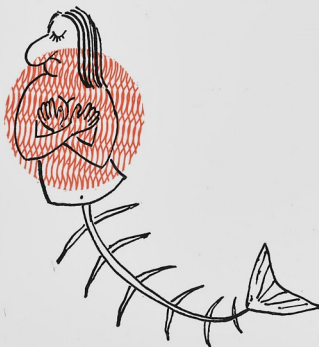
elő egy kézi nagyítóüveget, és nézzék meg figyelmesen a rajzot. Aki még ezután sem tudja elképzelni, hogy milyen nagy egy mammut, az utazzon fel Budapestre, menjen el az állatkertbe, és a nagyítón keresztül nézze meg az indiai elefántot. Na ugye!

Megyenekben található még a mammut kisebb termetű rokona, a mammutszivattyú. Főleg a fűzfői dombok vidékén fordul elő, a Balatontól északra. Dél felé is gyakran láthatunk néhányat. Este felé viszont egyet sem látni, mert korán sötétedik. Jó lenne, ha a Hazafias Népfront megyei szervei, — az általános és középiskolai tanulók segítségére támaszkodva — széleskörű társadalmi összefogással megszerveznék a pusztuló mammutszivattyúk védelmét. Az Országos Természetvédelmi Tanáccsal karöltve rezervátumokat kellene létrehozni. Még megmenthetők lennének a korróziótól, amíg nem késő!

A réteges mándruc

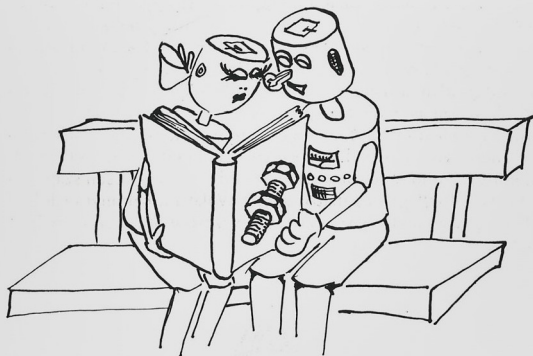
A mándrucfélék népes családjának hazánkban élő legszebb fajtája a réteges mándruc. Neve megtévesztő, mert tulajdonképpen csak egyetlen szelvénye van. A Kárpátmedencében egyedül megyénkben található. Jellegzetes alakja tavasszal gyakran feltűnik a Balatonfelvidék csapataiban. Főleg a vizenyős környezetet szereti, legszebb példányai felejthetetlen látványt nyújtanak, amikor nedves felületükön megcsillan a napsugár. Kedvező időjárás esetén másfél-szeresére is megnő. A vadon nevelkedett példányok mindig nagyobbak, mint szelíd rokonaik. A megyénkben található réteges mándrucok eredete valószínűleg a jégkorba vezethető vissza. Ezzel magyarázható, hogy egyes példányok gyakran sárgábbak, mint skandináv rokonaik. Borús idő esetén szívesen szaporodik, ilyenkor már messziről jellegzetes illatot áraszt. Valaha a bakonyi erdőben is igen gyakori volt, a nagyüzemi erdőgazdálkodás bevezetése óta azonban sajnos pusztulófélben van.

Az örökléstan legújabb eredményei

Nő vagy férfi?

A statisztikai adatok tanúsága szerint a Földünkön élő nők és férfiak száma közel egyenlő. Az átörökléstan kutatóit régóta foglalkoztatja az a kérdés, hogy mi dönti el a születendő gyermek nemét. A probléma megoldását bizonyos kivételes esetek tanulmányozásától várják. Egy-egy orvosokból és biokémikusokból álló kutatócsoport indult a tibeti lámakolostorok tanulmányozására. Meg szeretnénk tudni, mi az oka annak, hogy a tibeti lámakolostorok tagjai közül mindenki férfi, míg az imperializmusban az átlagprofitráta évről-évre nő.

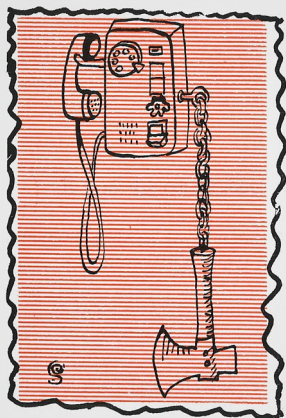

Robot-szex

Edison nyomdokain

Az elmúlt héten megtörtént a — még az 1999-es év végén meghirdetett — diákköri pályázatok elbírálása. Ezekből a díjnyertes pályamunkákból közlünk most le néhányat, természetesen szigorúan az elvi szempontok figyelembevételével és csak olyan részletességgel, amennyire azt a szabadalmi jogvédelem megengedi.

Az első díjat (egy kézfogás a rektorral) teljesen megérdemelten Nagy Iván III. éves hallgató nyerte el a „Hidrogén és oxigén előállítása vízből kompresszióval” című munkájával, mely a szerző mellékelt gazdasági számításai szerint 5,76-szor olcsóbb, mint a most már elavultnak tekinthető víz elektrolízisével történő eljárás. A zseniális gondolat a következő:

Veszünk egy különleges nyomásálló acélból készült hengert, melynek fenekén és oldalán $0,58 \text{ \AA}$ átmérőjű lyukakat fúrunk. Ebbe a hengerbe tesszük a vizet, melyre egy dugattyúval nyomást gyakorolunk. Ezeken a lyukakon (amelyek nagysága pontosan megfelel a H atomok átmérőjének) a H atomok éppen átérnek, az $1,32 \text{ \AA}$ átmérőjű O atomok pedig benne maradnak a hengerben, ráadásul mindjárt sűrítve.

Az Uvázók Tanácsa, amely a pályázatok elbírálását végezte, a második díjat (két kézfogás a rektorral) a spuriméter megalkotójának, Kis Leónak ítélte oda. A spuriméterrel egy olyan nehéz munkát sikerült végre automatizálni, mely a módszer hívei számára a lelki megnyugvást fogja eredményezni az eredményhirdetésekgig tartó eddigi izgalommal szemben. A műszer annyira pontos, hogy több tanszéken már doktori disszertációk megírásához is felhasználták, — sikerrel.

A harmadik díjat megosztva (a három kézfogásból egyet sorsolással döntöttek el) kapta az „Érző szív” és a „Diákkör a szerelmem” jeligés két pályatévészett pályázat. Az első témája a „Mű bölcsesség-fog gyártása buta fogatlanok számára”, a második pedig „A repülő csészealjok repülő női ajkakkal való helyettesítése, a modern űrkutatásban” problémát tárgyalja.

Végezetül szeretném még megragadni az alkalmat, hogy szót emeljek egyik pályázónkat ért méltánytalanság miatt. Véleményem szerint az Uvázók Tanácsa az elmúlt fél évben uvék nélkül szerzett sima elégségei miatt pikkelt rá, és pályamunkáját nevetséges kifogással elsinkófta. Egy olyan pályamunkát, amely talán a tengeri közlekedés megújítását jelentette volna azáltal, hogy a hajóban a motort itatóspapír tömbökkel helyettesítette. A hajó orrában elhelyezett itatóspapír tömbök nagy erővel szívják a vizet és a hajó a hatás — ellenhatás ismert törvénye alapján előre halad. Nem jelentéktelen az sem, hogy ezzel egyúttal a szennyezett tengervíz szűrése is megvalósítható. Az egyenlítő mentén itatóspapír regeneráló állomásokat lehetne létrehozni, ahol is a vízzel telített tömböket az ottani forró égővel kiszáritanák. Az értékelő bizottság azzal a nevetséges indoklással adta vissza ezt a zseniális találmányt, hogy feltételes módokkal tömött (itt a hajóra gondoltak) pályamunkát nem fogadhatnak el.

Aforizma

A tudós az, aki már nem él.

A tudományok kezdetben mentesek voltak az integrál jelektől, manapság azonban teljesen érthetetlenek.

Gondolkodóba ejt — mondja egyik barátom —, hogy a tanársegédek érthetetlen dolgok felett elsiklanak, de az egyenes egyenletét készer aláhúzzák.

Mi az abszolút szakmai tudás? Mikor az előadót a laikus és a szakember is egyaránt megsemmisülve hallgatja.

Az ember az előadásokon sok okos dologra jöhet rá, ha meg tudja állni, hogy nem figyel oda.

Oktató az, aki úgy magyaráz meg valamit, amit már tudok, hogy nem értem.

Minden megoldott példa egy szeg a tanszék koporsójába.

Kétszer tanul, aki gyorsan tanul.

Gyorsan már tudok vizsgázni, jól vizsgázni még meg kell tanulnom.

A tanulás a gyávák menedéke.

Nem zörög a haraszt, ha nem pfúj a kollokvium.

Ha nem lenne uv., nem tudnánk a kettesnek örülni.

Sajnos a miniszoknya, és a dús kebel a vizsgazárthelyin nem érvényesül.

Aki másnak vermet ás, az tanársegéd.

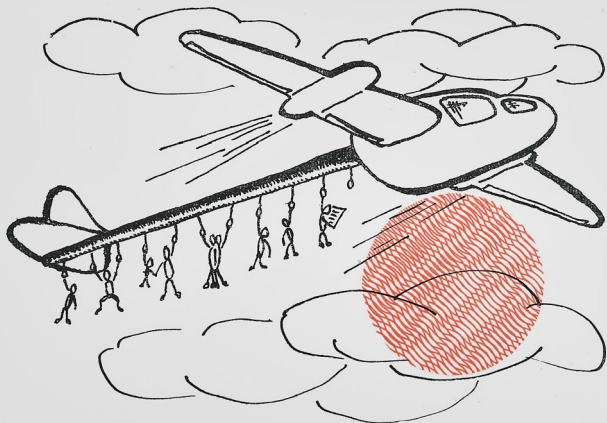
Van aki kísérletezéssel tanul, van aki tanulással kísérletezik, de vannak olyanok is, akik meg sem kísérelik a tanulást.

Egy disszertáció margójára:

Amit nem lehet egyértelműen bizonyítani, az éppúgy lehet hamis, mint ahogy igaz lehet az, amit nem lehet kétségtelenül cáfolni.

Egyesek úgy vélik; a tanuló tanul, a hallgató hallgat. Így hallgatni arany, de nem minden arany, ami hallgat.

A többfokozatú képzés olyan, mint két földszintes ház egymásra építve. Több, mint emeltés épület, mert közben van egy fölösleges tető.

Helyi járat

Értelmező szótár tudományos cikkek olvasói számára

A modern tudományos munkák összes főbb részeiben, a bevezetésben, a kísérletek tárgyalásában, stb. gyakran találkozunk hagyományos, általánosan elfogadott kifejezésekkel.

Az alábbiakban feltárjuk ezek titkos értelmét (zárójelben).

Bevezetés

„*Mint jól tudjuk. . .*” (nem sikerült megtalálnom azt a munkát, amelyben erről szó volt)

„*Hatalmas elméleti és gyakorlati jelentőséggel bír. . .*” (nekem személyesen érdekesnek tűnik)

„*Mivel nem sikerült rögtön az összes kérdésekre választ kapni. . .*” (a kísérlet kudarcba fulladt, de valamit mégis csak jelenteni kell)

„*Először is kifejtjük elméletünket. . .*” (az összes következtetéseket, melyeket tegnap este sikerült összehoznom)

„*Könnyen belátható. . .*” (nem számítottam ki, de biztos így van)

136 „*Ezt a munkát négy évvel ezelőtt végeztük el. . .*” (egy előadásnyira való új anyagom nem volt, viszont nagy kedvem volt elutazni a konferenciára)

A kísérleti módszerek leírása

„A kísérleti apparátus összeállításakor a következő eredmények elérésére számítottunk. . .” (ezeket az eredményeket kaptuk merő véletlenségből, mikor végrevalahára sikerült beindítani a kísérletet.)

„Bizmut és ólom ötvözetét használtuk, mivel éppen ez az anyag mutatja legszemléletesebben a várható effektust. . .” (más ötvözetünk nem volt)

„Az effektus részletes leírása érdekében három kísérleti példányt választottunk ki. . .” (a többi 20 példányon kapott eredmények semmilyen elméletbe nem illettek bele)

„. . . a kísérletek alatt könnyebben megsérült. . .” (leejtettük)

„. . . különleges óvatossággal kezeltük. . .” (nem ejtettük le)

„Félautomatikus készülék. . .” (van bekapcsolója)

„Automatikus készülék. . .” (kikapcsolás is van)

„. . . félíg hordozható. . .” (van egy fogantyúja)

„. . . hordozható. . .” (két fogantyúja van)

Az eredmények feldolgozása

„Diagramunk a legtipikusabb eredményeket ábrázolja. . .” (az ábrán a legjobb eredmények láthatók!

„Az elméleti görbe és a kísérleti közötti megegyezés:

kiváló	(logikus)
jó	(rossz)
kielégítő	(kétséges)
logikus”	(kitalált)

„kielégítő, ha figyelembe vesszük az analízis közben végzett közelítéseket. . .” (semmilyen összhang nincsen)

Az eredmények kiértékelése

„Erről a kérdésről sokaknak ez a véleményük. . .” (a beosztottam is úgy véli)

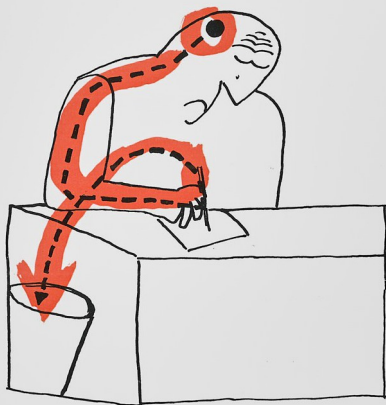
„Vitára adhat okot az, hogy. . .” (ezt a problémát magam találtam ki, mert van rá egy jó válaszom)

„Igaz, ha tekintetbe vesszük a nagyságrendet. . .” (nem igaz)

„Kutatási eredményeink kifejezően mutatják ezen út nagy távlatait. . .” (egyelőre semmi sem jött ki, de azt akarjuk, hogy az állam bocsássa rendelkezésünkre a megfelelő eszközöket)

Köszönetnyilvánítások

„Köszönettel tartozom John Smith-nek segítségéért, melyet a kísérletekhez nyújtott, valamint John Brownnak értékes bírálataiért. . .” (Smith kapta az összes eredményeket, Brown pedig megmagyarázta, mit is jelentenek).

A szünet

Na végre megszólal a csengő. Az ember hátradől a padban, megmasszírozza saját íróbütykét. Vége az órának. Az előadó ilyenkor leteszi a krétát, megköszöni a figyelmet majd kiengedi a társaságot a szünetre.

Így van ez a mesében. A valóság ennél sokkal szomorúbb. Az előadó nem teszi le a krétát, sőt hirtelen nekiugrik a táblának, s kettőzött sebességgel írkalja a képleteket.

Sokat gondolkodtam azon, hogy miért van ez. Talán a csöngőben van a hiba. Mostanában olyan rekedten hörög, mint a vezérökör kolompja. A csorda meg nem tudja, hogy hallucinált-e, vagy távoli harangszót hallott.

Érdeklődésemtől és jó megfigyelőképességemtől indíttatva sok előadó viselkedését sikerült tanulmányoznom.

Vannak úgynevezett felsüket típusok. Ezek 16 400 Hz fölött nem képesek rezgéseket észlelni és sajnos az „A” épületi műszer ennél jóval magasabb frekvencia szinten dolgozik. (Ezúttal köszönöm az illetékeseknek, hogy rendelkezésemre bocsátották a kísérletekhez szükséges frekvencia modulátorokat és előadókat.)

A probléma megoldását megtaláltam. Meg lehet csinálni egy erős, viszonylag mély hangú légvédelmi szirénával. A pénz nem számít.

A következő típusba tartoznak a lezserek. Ők ugyan kiválóan hallják a csengetést, de hamar túlteszik magukat rajta, mintha misem történt volna, folytatják az előadást. Tartásukból, beszédmodorukból egyenesen kiderül az az álláspont, hogy a csengetés nem a diákoknak, hanem nekik szól.

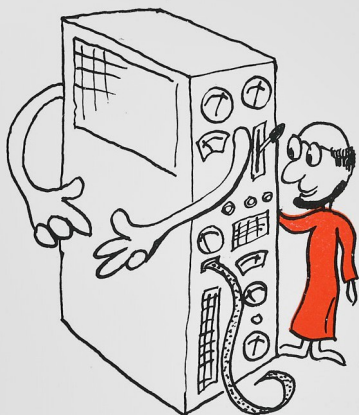
További típusa az oktatóknak az, aki közli a hallgatósággal, hogy hallotta a csengetést, és bocsánatot kér, de az általa megkezdett gondolatmenetet be akarja fejezni. Öt-hat perc alatt be is fejezi és sűrű bocsánatkérések és hajlongások közepette távozik. Ezt nevezzük alázatos típusnak. Jellemzője, hogy egész órán mellébeszél és pont a csöngetéskor kezd bele az általa fontosnak vélt gondolatmenetbe.

További igen elterjedt típusba tartoznak a lelkesek. Ők tényleg nem hallják a csengetést, annyira belefeledkeznek tárgyuk szépségébe. Szerencsére ez a típus napjainkban kihalóban van.

Megfigyelésemet természetesen a diákokra is kiterjesztettem. Szeretnék közölni néhány tipikus esetet velük kapcsolatban is.

Van például olyan egyed, aki a csengetést készpénznek veszi. Ez feltételes reflex, az évek hosszú során alakult ki. Csengetéskor automatikusan összecsukja jegyzetfüzetét, elteszi a tollát és értelmetlenül bámul az előadóra, képtelen megérteni, hogy kerül oda az az idegen. Körülbelül harminc másodperc múlva ideges lesz, papírcsörgéssel, órahúzogatóssal, köhögéssel és ládobogással próbálja felhívni a figyelmet a szünet realitására. Később rágyújt, hangosan beszélget. Ha történetesen öt perc múlva sem fejeződik be az előadás, akkor rossz kedvű lesz, és egész nap nem lehet hozzászólni.

Megfigyeltem ezen kívül olyan egyedeket is, akik egyáltalán nem jártak előadásra.

MŰPINCÉREK A VENDÉGLÁTÓIPARBAN

A magyar vendéglátóipar az elkövetkezendő évben igen jelentős lépést készül tenni a műanyagok új területen történő felhasználására. A munkaerőhiánnyal küzdő vendéglátóipari egységekben ugyanis megkezdik a poliuretánból készült műpincérek alkalmazását. A speciális, — nem rebbenő — kivitelben készülő műpincérek a tervek szerint teljes mértékben helyettesíteni fogják élő kollégáikat; a legújabb prototípusnak a vendégek hívására még a szeme sem rebben. Ezzel a lépéssel a műanyagok használata terén a vendéglátóipar felzárkózik az Állami Cirkusz Vállalat mögé. A cirkuszok ugyanis már a század eleje óta alkalmaznak műlovarnókat.

GRAMAFON-EMBER

Az utóbbi években több hír jelent meg a folyóiratokban arról a tudományosan még nem teljesen tisztázott jelenségről, hogy egyes emberek a kezükkel látnak. Az orvosok ezt azzal magyarázzák, hogy a kísérleti személy ujjainak hámsejtjei között fényre érzékeny idegvégződéses vannak. Az e területen folyó tudományos kutatás során ez év őszén a törökországi Yenice város kórházában újabb meglepetéssel felfedezés született. Az orvosok konstatálták, hogy egy Hasszán Nasivasi nevű 24 éves autóbuszkalauz rendkívüli képességekkel rendelkezik; a kezével hall. Az erősen rövidlátó fiatalember tapintókészsége ugyanis az utasoknak visszajáró aprópénz kezelése során hihetetlen mértékben kifinomult. A tüzetes vizsgálatok során megállapították, hogy a kísérleti személy a kezébe adott hanglemezeket ujjaival körbe-körbe tapogatva képes a lemezre felvett, általa ismeretlen dalokat leénekelni. Különböző nyelvlecke sorozatok hanglemezeivel is végeztek kísérleteket, s azt tapasztalták, hogy Nasivasi az idegen

nyelvű szövegeket tökéletes kiejtéssel olvassa le ujjaival. A szenzációs felfedezés az archeológusok és az ókori nyelvekkel foglalkozó szakemberek körében óriási érdeklődést keltett. Azt remélik, hogy ilyen módon az agyag-, cserép-, és kőtáblákon fennmaradt összes ismeretlen jelentésű ókori felirat pontos szövege, s a nyelvek fonetikus kiejtése ismeretessé válik.

VILÁGRASZÓLÓ TALÁLMAŊY

látott napvilágot a minap. Kacsirek Balázs egyetemi hallgató forradalmasította az egységeket. Ezek szerint:

A hosszúság egysége ezentúl a Makó—Jeruzsálem távolság negyvenmilliomod része, az egy messze.

A súly egysége az egy Kacsir. Többszöröse a Kacsirek.

Az erő egysége a din, amely a 120 éves kiaszott dinoszaurusz húzóereje 0 Celsius fokon, izoterm reverzibilis körfolyamatban elszédülve.

A sebesség egysége az egy bíbic, amely egy friss idei bíbic közepes repülési sebessége 20 Celsius fokon és 5 atmoszféra nyomáson.

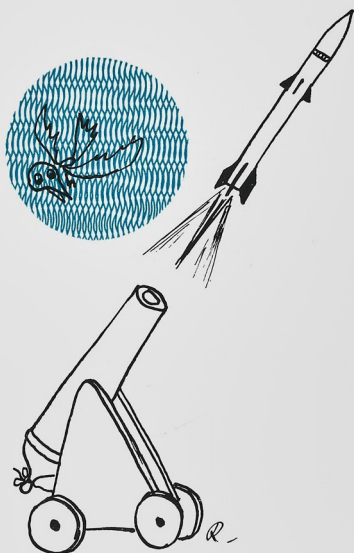
A munka legkisebb egysége az egy munkaegység.

KÖNYVSAROK

Zwilinger Rezső: A Kis Kozmonauták könyve.

Régóta meglevő hiányt pótol Zwilinger most megjelenő könyve, amely az úttörőkhöz szól. A szerző lebilincselően gördülékeny stílusban vezeti be az általános iskolák tanulóit az űrhajóépítés rejtelmeibe. A mű egyes fejezetei hasznos gyakorlati tanácsokat adnak arra vonatkozóan, hogy a ház körül található lim-lombból hogyan készíthetnek a gyerekek műbolygókat és egyszerűbb űrrakétákat. A számos eredeti ötlet mellett több színes ábra teszi a könyvet az olvasó számára érdekessé. Itt szeretnénk azonban felhívni a figyelmet arra,

hogy a mosóteknő fala a van Allen öv áttörése során nem nyújt teljes védelmet a kozmikus sugárzás ellen, ezért a kétszemélyes űrkabin konstrukcióját elhibáztattnak tartjuk.

Egyenlőtlen fejlődés

Figyelem! Figyelem!

Van szerencsém közrebocsátani legújabb találmányomat, az „audiovizuális szemüveget”.

Találmányom lényegét az a felismerés képezi, hogy az emberi szem összeköttetésben van az emberi füllel. Ez az összeköttetés lehet közvetett (pl: A egyén megnézi B fülét), és közvetlen. Ez utóbbira úgy jöttem rá, hogy kihúztam egy szőrszálat a fülemből, és könnyelábadt a szemem. Ezt a mechanizmust hasznosítja az új típusú audiovizuális szemüveg, ami lényegét tekintve fülcsíptető. A könnyelábadó szem előtt ugyanis egy vízréteg keletkezik, amely megszünteti a rövidlátást. A csíptető szorossága a dioptriaszám alapján kalibrált skálán megállapítható.

Jónás a modern korban

A modern orvostudomány új módszert dolgozott ki a gyomorfekély leküzdésére. A vállalkozó kedvű kutatók megfelelő védőöltözékben, két napi hideg étellel ellátva lenyeletik magukat egy-egy óriáscettel. (Az óriáscetek ugyanis közismerten hajlamosak a gyomorfekélyes megbetegedésekre). A tudomány hős katonái így a helyszínen közvetlenül tanulmányozzák a tüneteket, és film-szalagra rögzítik az emésztés mozzanatait. A nem mindennapi feladat ellátására különösen az alacsony termetű orvosok alkalmasak.

1.

2.

3.

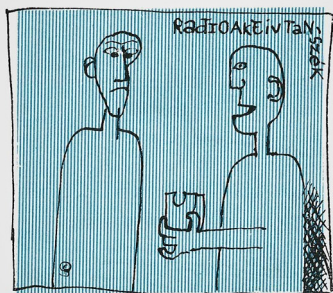
A tudományos élet hírei

● Az i. e. III. évezredből származó kőbaltát és dinoszaurusz csigolyát, valamint üszkös barlangi medve csontokat fedezett fel menzai bablevesében Bu Béla III. évfolyamos egyetemi hallgató. A régészeti szakértők megállapították, hogy bab nem volt a levesben.

● Neves történészek kiderítették, hogy az egyetem nem 25 éves, mint azt eddig hittük, hanem jóval idősebb. Ezt bizonyítja az is, hogy a veszprémi ásatások során olyan régi épületmaradványokat találtak, amelyeken a VVE felirat olvasható. A tudósok szerint ez a „Veni, Vini, Enni!” szövegű közkedvelt latin közmondás rövidítése.

● Még egy régészeti hír: A Kollégiumi Stúdió közli, hogy rendszeres „Pop-múzeum” című műsorszámuk új, nagyméretű darabbal gazdagodott. A közeljövőben egy majdnem teljesen épen maradt ó egyiptomi popot fognak bemutatni.

● Dr. Csoda Lóránd akadémikus, a kémiai tudományok kandidátusa, az oxfordi egyetem díszdoktora, a Veszprémi Vegyipari Egyetem másodéves hallgatója elégtelenre vizsgázott szerves kémiából. Újabb uv. jegyére a Magyar Tudományos Akadémia nemzetközi gyűjtést szervez.

*Radiósok egymásközt
— Add ide a felét!
— Nem lehet, mert harminc
év a felezési időm.*

● Megoldott egy hat tagból álló parciális differenciálegyenletet Einstein Frigyes egyetemi hallgató egy matematika szemináriumon. Teljesítményének elismeréseként a matematika tanszék örökös hallgatójának tekinti őt.

● Érdekes biológiai jelenségre lettek figyelmesek a Veszprémi Vegyipari Egyetem kollégiumának lakói. B. Eduárd egyetemi hallgató március 20-ára virradó délelőtt odanőtt az ágyához.

● Florida partjainál kigyulladt az Egyesült Államok legnagyobb tengeri kőolaj kútja. A szakemberek ezután egy teljesen új eljárást dolgoztak ki, amely szerint a kút közeléből elszívják a tengervizet, és csővezetéken szállítják a keleti partvidék városainak éttermeibe, mint elsőrendű halászelevet.

● Egy francia cég olyan ébresztőórát hozott forgalomba, amely reggelenként szelíd csókkal kelti fel gazdáját, ágyba hozza a reggelit, beágyaz, mos, főz, takarít. A kutatók most olyan szerkezet kikísérletezésén dolgoznak, amelyet mindezen kívül körömpótlásra, és szexuális célokra is fel lehet használni.

● Retikül nagyságú repülőgépet szerkesztett három finn tudós. A repülőgép felszállásához elegendő egy nagyobb sakktábla, súlya alig öt kiló, bárki hóna alatt elfér. A fiatalok szerint moziba, hangversenyre, színházba igen praktikus viselet.

● Japán kutatók egy új, eddig ismeretlen vegyületet mutattak ki a déli tengerek vizében. A vegyület korróziós inhibitorként viselkedik, vagyis megakadályozza a fémtárgyak korródeálódását. Minden valószínűség szerint ez okozza azt, hogy a tengervízben élő kardhalak nem rozsdásodnak.

● Integető automatákat állítanak fel az olaszországi pályaudvarokon. Az ötletes készülék 100 líra bedobása ellenében 3 percig integet a távolodó vonatok után.

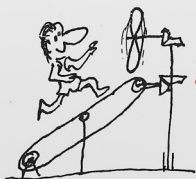
● Egy dániai kutatóintézetben sikerrel végződtek a sajt és a tej felhasználás új lehetőségeit kereső vizsgálatok. A kutatóknak sikerült a sajtból tejtermékeket, a tejből pedig sajtótermékeket előállítaniuk.

● Fogak nélküli fésűt hozott forgalomba egy párizsi cég. A speciális fésűk kopaszok számára készülnek, s jóval kevesebbe kerülnek a „hagymányos” fésűknél.

● Norvég tudósok olyan jégtörő hajót építettek, amely nemcsak a jég, hanem a víz törésére is alkalmas. A norvég tudósok ezzel a hajóval szeretnék megoldani az egyre égetőbbé váló kemény víz problémát.

● Kilőtték az első török űrhajót, Szkafander béggel a fedélzetén.

● Egy indiai jogi 128 napig elmélkedett egyfolytában. Ennek eredményeképp rájött az emberiséget évezredek óta foglalkoztató problémára, az aranycsinálás titkára. Módszeréből egyelőre csak annyit árul el, hogy a következő cserebomlás útján megy a reakció: $Cu + Al = Au + Cl$.

Találmányok

A technika századát éljük, így hát érthető, hogy érdekel bennünket minden, ami a technikai haladással összefügg. De vajon gondolunk-e eleget azokra a feltalálókra, akik többé-kevésbé jelentős találmányaikkal a fejlődés motorjai?

Thomas Alva Edison, a zseniális amerikai feltaláló neve mindenki előtt ismeretes, de vajon ki őrzi közülünk emlékezetében. A. Alonso nevét? Pedig az ő nevéhez fűződik a „Keresztalakú eszköz a rózsafűzér elmondásához” című szabadalom (USA 2 721 398).

És hányan, de hányan vannak a technika hatalmas, ám végleg sosem felépülő palotájának e kis kőművesei, akik szorgalmas munkájukkal és lángelkű ötleteikkel legfeljebb a tisztes jómódot biztosítják maguknak és kis családjuknak, de a halhatatlanság kapuja zárva marad előttük.

Pedig nemcsak olyan nagyjelentőségű felfedezések vannak, mint az atombomba, a stressz vagy a házibuli! Hadd adjak közre néhány ilyen kisebb jelentőségű, de azért roppant érdekes találmányt.

Az itt következő szabadalom-címeket és számokat a „Licencia” szabadalmakat értékesítő szolgálat közleményeiből írtam ki a lángelmék iránti alázattal és minden változtatás nélkül.

1. Rímeltető készülék 3 036 386.
2. Fapeceksorral ellátott falitábla 2 902 776.
3. Készülék szellemi képesség mérésére 2 947.
4. Szájba helyezhető segédeszköz idegennyelv kiejtésének oktatására 3 014 286.
5. Eszköz az éhségérzet csillapítására 2 671 899.
6. Gépkocsi-kormánykerékre szerelhető imádságszámláló szerkezet 2 972 819.
7. Kézben tartható önszűgő készülék 2 866 105.
8. Jutalmazó és nevelő készülék, gyermeki hajlamok fejlesztésére 2 840 213.

Mennyi lelemény, mennyi ötlet és a technikai haladás micsoda távlatai nyílnak meg ezeket a szabadalmakat tanulmányozva! Az embert szinte magával sodorja a belőlük áradó lendület. Én is eltűnődtem, hogy mit lehetne feltalálni és tűnődésem eredményeit ezennel közléteszem.

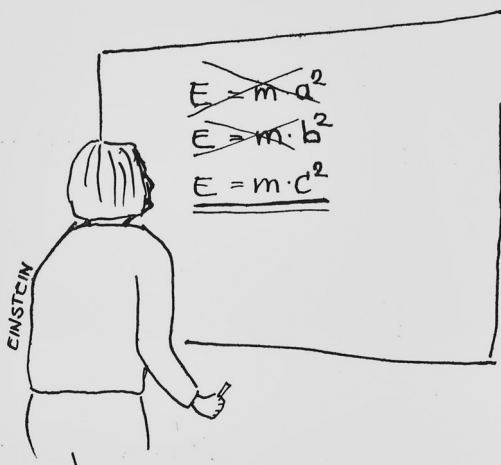
1. Lóbálható műkéz.
2. Eljárás egyes termékek előállítására.
3. Szemüveg bambaság csökkentésére.
4. Száraz cirokszálakból összeállított eszköz háztartási hulladék egykupaalba terelésére.

5. Falba építhető nyílás a napsugarak bebocsátására (ablak).
6. Eljárás modern vonalú éjjeliedény előállítására.
7. Lepedő a szellemtelenek megszellemesítésére.
8. Dörzspapír a józslés csiszolására.

És ez még csak a kezdet. Felszólítom minden olvasómat, törjék a fejüket, érdemes! Így jutunk a csillagokig, és még tovább is.

P. S. Ezen kis írásom elkészülte után bukkantam rá a 2 946 133 sz. USA szabadalomra, amelynek címe: „Szemre illeszthető szerkezet a gondolkodás megkönnyítésére.” E szabadalom ismeretében 3. számú találmányom újdonsága nem tartható fenn, így annak közzétételétől eltekintek.

Így született meg a relativitás-elmélet

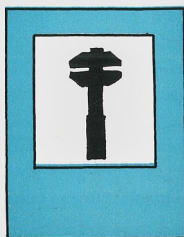
*A fúvószenekar próbája
elmarad!*

Épphogy csak átfértem!

Vigyázat, reform!

Francia nevelőintézet

Hullaház

Vigyázat, felszarvaznak!

Csak hölgyeknek!

Le is út, fel is út!

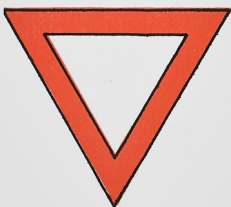

*Ne fogadj el édességet
idegentől!*

Egs kanyar!

*Férfi WC,
elsőbbségadás kötelező!*

Vigyázat, átlagmintavétel!

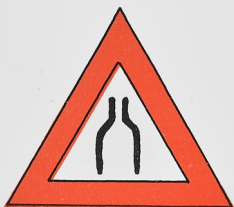
*Leányszoba ajtajára:
már lefeküdtünk!*

Egyismeretlenes utca!

*Törött üvegeket
nem váltunk vissza!*

Diploma - séma

Az V. éves mérnökhallgató életrevalóságának írásos dokumentuma a diploma-dolgozat. Ez a mestermunka jobb helyeken május havában éri el a végleges formáját, ízét, zamatát, akár a ropogós cseresznye, és az orgonavirág.

De mi adja a dolgozat eredeti báját, szépségét, nyálcsurgató tökélyét?! Nehéz kérdés!

Munkatársunk 1974 darab tökéletes dolgozat átvizsgálása, formai, tartalmi, illetve szerkezeti elemzése után az alábbi lényeges konklúziót tárja a nyájas olvasó elé:

1. szempont

A tökéletes dolgozat minden esetben fellengzős, amúgy értelmetlen címet visel. Ezzel fejezzük ki a téma komolyságát, korszerű tartalmát. Az olvasót hanyattlőki, mellbe vágja, elássa. Vegyünk egy szép példát:

„A Bozsik—Zakariás-féle kónuszos gyökhely módszer alkalmazásai, különös tekintettel a monogám hidrokariol intenzív parafrázisára”.

A címet a tanszék gyártja, de az V. évest ez ne zavarja. Nyugodtan fogadja el a becses ajándékként, mást úgysem kap.

2. szempont

A tökéletes dolgozat elengedhetetlen kelléke a jó bevezetés. Stílusa hangzatos, vezércikkyszerű. A multi-super bevezetésekben készítik később az ún. bírálók azt a bírálatot, melyet majd az ún. védés után jól fel lehet használni azon az ún. helyen.

D. Bevesz, az ismert főnőcai pályamester szerint „Nincs olyan hülye téma, amihez ne lehetne alkalmas bevezetőt írni”.

És most lássunk példát:

Bevezetés:

A monogám hidrokariol intenzív parafrázisa napjaink égető műszaki problémája.

Fejlődő iparunk és egyre terebélyesedő mezőgazdaságunk növekvő igényeit, vagy távolabb tekintve, a világpiac, az UNESCO, a MÁVAUT és a SZOT stb. árubővülését a monogámok intenzív parafrázisai nélkül képtelenség kielégíteni.

Magát a jelenséget D. H. Scott, orosz származású amerikai telepes említi meg 1939-es végrendeletében.

A második világháború után, az első pár uncia készítmény E. Tarpataky, ismeretlen származású zongorista alkalmazza légyfogónak. (ld. Nem. Eng. Ed. El. 62, 140—183, 1952.)

Az utóbbi évek közleményei (ld. Műszaki Könyvtár II.—III. emelet.) sajnálatos módon csupán óvatos sejtések, így szegényes támpontot nyújtanak a jelenség lényegét és a nagyüzemi előállítását célzó tudatos alkalmazást illetően.

Dolgozatomban ezért — bár szerény keretek közt — igyekeztem kideríteni azokat a buktatókat, melyek egyaránt gátjai a haladásnak, a tudományos és gyakorlati kutatás eredményességének, népünk, a haza, az egyetemes emberi kultúra kibontakozásának.

(Kisebbségi módosításokkal ez a stílus alkalmazandó még műszaki doktori értekezéseknél, kandidátusi disszertációknál, ecetrá. A szerk.)

3. szempont

A tökéletes dolgozat fő részét a hallgatói lelemény diktálja. Hatására a bevezetés utáni 40—60 oldal elnyeri azt a küllemet és szakmai értéket, melynek ürügyén az ún. bírálók mohó igyekezete 22 sajtóhiba felderítésében kimerül.

A tökéletes dolgozat belsősege szabadon választható. A grafikonokat, diagramokat néhány kórházi lázgörbe, esetleg a munka termelékenységét mutató reklámplakát ügyes másolásával alakítsuk ki!

A szakirodalomban fellelhető megállapítások, adatok számszerűségét minden határon túl közelíthetjük, de sohasem szabad koppintani!

A diagram- és képanyag közti oldalakat régi Élet és Tudomány cikkekből állítjuk össze! (Egyetemi jegyzetet, műszaki könyvet ne használjunk, magyartalan, lapos! A szerk.)

A kísérleti rész leírásánál alkalmazzunk miniszteriumi leíratokat, tájékoztatókat szabad stílusban!

Az összefoglalást a Büntető Törvénykönyv 10—12 paragrafusából építhetjük fel.

4. szempont

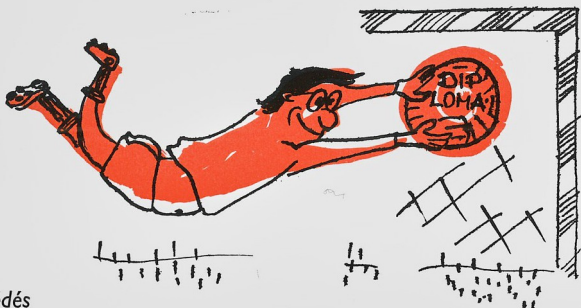
A tökéletes dolgozat utolsó, szám nélküli lapja a hálaadás tömjénzagát hivatott szétoztani. Stílusa változó lehet, kifejezve a szerző egyéniségét és a tanszék odaadásának mértékét. Két variáns:

a) Szerény Szerén dolgozatában:

„Ezúton is megragadom az alkalmat, hogy kifejezésre juttassam azt a soha el nem múló örök hálát, amellyel hazánk kiváló tudósának, szeretve tisztelt és tisztelve szeretett professzorunknak, a nagy Tanszékvezető Tamásnak, a legjobb férjnek és legjobb apának tartozom azért, hogy tudásának csodálatosan gazdag kincsesházából egy-két zseniális gondolattal diplomadolgozatomat a magyar műszaki felsőoktatás büszkeségévé, s a magyar tudományos élet egyik legjelentősebb eseményévé avatta”.

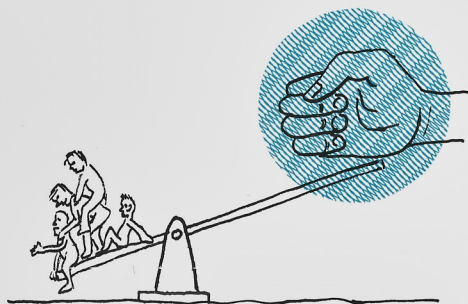
b) Nagypofa Pál dolgozatában:

„Köszönetet mondok Tanszékvezető Tamás kartársnak, aki munkámhoz egy-két ügyes javaslatot adott. Remélem, hogy az az év, ameddig itt a tanszék velem dolgozott, a jövőben meglátszik a tanszék munkájának színvonal-emelkedésén.”

kimegyünk
az

IPARba

...mert aki lápot vet,
ingoványt arat...

PÁLYAVÁLASZTÁSI TANÁCSADÓ

Sokan megkérdezték szerkesztőségünket, hogy szerintünk milyenek kell lennie a jó vegyészmérnöknek. A kérdéseken felbuzdulva mi is közvéleménykutatást szerveztünk. Íme az eredmény:

Idegennyelvi lektorátus:

— A jó vegyészmérnök az olyan jó, hogy hét nyelven beszél.

Géptan tanszék:

— Olyan nincs. A jó gépészmérnök viszont . . .

Fizikém tanszék:

— Együltő helyében meg tud inni tíz liter kőbányait és utána az első kísérletre ki tudja mondani, hogy „ez a göbre böрге göbre, ízé ez a böрге görbe . . .”.

Radiokémia tanszék:

— Mellbőség 95 cm, magasság 173 cm, a derék karcsú, szeme kék.

Szerves tanszék:

— A jó vegyészmérnök abból lesz, akinek az apja patikus.

Ásványtan tanszék:

— Mélyen vallásos. Ha megdobják kővel, kenyérrel dob vissza.

Kémiai technológia tanszék:

— Itt vagyok például én . . .

Ásványolaj- és széntekológia tanszék:

— Csak egyetlen dolgot tudjon: az ásványolaj-technológiát, a szén és petrol-technológiát. Az ÁFOR katalógust, a SHELL katalógust meg a PÉCHY katalógust tisztelje.

Matematika tanszék:

— Legalább teniszezni tudjon . . .

Szilikátkémiai technológia tanszék:

— Tartsa be az Alkemádé szabályt. Hogy miért? Miért ne?!

Marxizmus-leninizmus tanszék:

— Végezze el a szilikát szakot, hogy tanszékünkön jól megállja majd a helyét.

Általános és szervesetlen tanszék:

— Mindent kibír. Sőt . . .

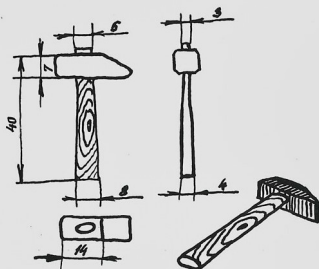
Üzemgazdaságtan tanszék:

— Véleményünk szerint abból lesz a jó vegyészmérnök, aki tárgyunk kere-tén belül mindent maximálisan elsajátít. Egyébként tanszékünk nincs megelé-gedve . . .

Vegyipari műveletek tanszék:

— Legyen merőleges a technológiákra és ne legyen vegyiparilag műveletlen. Mindezekből kitűnik, hogy vegyészmérnöknek lenni nagyon nehéz. Éppen ezért csak azt ajánlhatjuk: fiúk, lányok menjetek bányásznak!

ÜZEMGYAKORLAT napló

június 1. Ma kezdtem meg elsőéves üzemi gyakorlatomat az Egyesült Klór- és Kénbűz Művekben. A mai nap munkaruha vételezéssel telt el, de délután a gyárat is megtekintettük. Szép nagy gyár ez.

június 2. Ma mentünk először a TMK műhelybe. Bemutatták nekem azt a lakatos, akihez be leszek osztva. Szép nagy lakatos ez.

június 3. Végre megkezdhettem a munkát. A főnököm a kezembe adott egy kalapácsot. Ezt kellett lerajzolnom elől, hátul, felül, oldalt és alulnézetben. A rajzok jól sikerültek, nagyon kíváncsi vagyok, mit fog szólni holnap a főnök, ha megmutatom.

június 4. A főnöknek nagyon tetszett a rajz, csak azt kifogásolta, hogy túl közelről ábrázoltam a kalapácsot. Ma még egyszer lerajzoltam, sokkal messzebről. Így nehezebb, mert alig látok el a kalapácsig és mindig mászkálnak az orrom előtt a munkások. Hiába, az üzemi körülmények sokkal bonyolultabbak, mint ahogy azt az ember a rajzasztalnál elképzei.

június 5. A főnök nagyon meg van elégedve velem. Ezért ma könnyebb feladatot adott. Most nyél nélkül rajzolom a kalapácsot, aztán a nyelet külön. Azt mondta a főnök, hogy hozzá kell szokni az ilyen hétköznapi rutinfeladatokhoz is.

június 7. Ma nagyon megszidott a főnök. Megnézte a kalapácsot és azt mondta, hogy feketéllik a vasportól. Az embernek meg kell becsülni a munkaeszközét mert azzal keresi a kenyerét. Mert milyen kenyeret lehet keresni koszos kalapáccsal? Igaza van. Smirglivel megtisztítottam a kalapácsot, majd kiszidoloztam.

június 8. Ma találtam festéket. A kalapács nyelét kékre, a fejét pirosra festettem. A munkások mind körém gyűltek és irigykedtek, mert az biztos, hogy nekem volt a legszebb kalapácsom az egész műhelyben.

június 9. A főnök nagyon rendes volt, mert szakított időt számomra, hogy elmagyarázza a kalapács működését. Kiderült, hogy nekem a legmodernebb típusú kalapácsom van. Örülök ennek.

június 10. A munkaeszközömet egyelőre csak légkalapácsnak használhatom. A levegőbe sújtok vele nagyokat hátul az udvaron, nehogy kárt tegyek valakiben. Úgy érzem, hogy kíváloán tudom már kezelni a kalapácsot.

június 11. Ma a főnök hamiskás mosollyal jött oda hozzám. Valamit rejtegetett a háta mögött. Mondta, találjam ki mi az? Nem találtam ki.

június 12. Egy nagy darab szöveget rejtegetett tegnap a főnök a háta mögött. Erre legmerészebb álmaimban sem mertem volna gondolni.

június 14. Ma lerajzoltam a szöveget elől, hátul, oldalt és alulnézetben, majd délután csupán szorgalmi feladatként metszeteket készítettem róla. A főnök ezért egy kicsit megorrolt. Azt mondta, hogy a metszetrajzolás kispolgári, értelmiségi allűr.

június 15. Nekem van a legszebb szegem a műhelyben. Lesmírgliztem és zöldre festettem. A főnök megígérte, hogy elmagyarázza a szög működését is. Nagyon kíváncsi vagyok erre.

június 16. Most már tudom a szeget is kezelni. Persze a legnehezebb feladat még hátra van, amikor a szeget meg a kalapácsot is egyszerre kell használni. Már alig várom, hogy felvirradjon az a nap.

június 17. Felvirradt az a nap. Ma a főnök behozott egy darab fát és elmagyarázta a működését. Délután a fát is lesmírgliztem és sárgára festettem lila pöttyökkel. Nagyon szép lett.

június 18. Ma a főnök elmagyarázta, hogyan kell a szöveget a kalapáccsal beverni a fába. Ezek szerint a szöveget csúcsával lefelé merőlegesen a fa kiszemelt pontjára helyezzük és a jobb kezünkben levő kalapáccsal a szeg felül található fejére sújtunk. Egymás után többször is, míg a szög feje el nem éri a fa geometriai felületét. Ez olyan bonyolult, mint a húrmódszer, de meg lehet tanulni.

június 19. A műhelyben egy pillanatra megállt a munka, amikor az első ütést mértem a szög irányában. A csattanást ünnepélyes csend követte és láttam a megilletődött arcokon felderengeni a csodálatot. Akkorát vágtam az ujjamra, hogy még a legöregebb ácsok se hitték el, amikor később elmeséltem a rendelőben.

június 25. Ma írtak ki betegállományból. Mire visszamentem a gyárba, ellop-ták a kalapácsomat, a szögemet és a fát. Nem baj, kaptam a főnöktől újakat.

június 27. Két nap alatt mindet újra befestettem és be is vertem a szeget, de kihúzni nem tudtam, mert még nem ismerem a harapófogó működését. A főnök megnyugtatót, nem baj, azt majd megtanulhatom a negyedév utáni üzemi gyakorlat során.

Történelmi idők

Egy lovaskocsi dőcög lefelé a Hosszú utcán. A bakon két nagybajuszú bácsi ül. Az egyik idegen lehet, mert állandóan kérdezősködik.

— Milyen torony az ott, komám?

— Az? Az a *tűztorony*.

— És mi van ott a tetején?

— *Cümer*.

— És miből van?

— *Broncból*, — feleli egykedvűen a helybeli.

— Broncból? — kérdezi a társa, tűnődve ízlelgetve az ismeretlen szót.

— *Abból hát! Broncból*. — hangzik a magabiztos válasz.

— Aztán hát . . . mi az a bronc?

— A *bronc*? — kérdez vissza a helybeli, hogy időt nyerjen, mert egy kissé váratlanul érte a kérdés. De végül kivágja magát.

— *Hát a bronc, az az arany után a legdrágább vas*.

Szervél az iparból

Tisztelt Rektor Úr, vagy Valaki Más Főnök!

Már elnézést kérek, hogy levéllel folyamodok, de a kollektíva is mögöttem áll és belepofáz a stílusomba. Tegnap összegyött a brigád, aztán egyhangúan ki-mondtuk, hogy ha fene fenét eszik is, akkor is beírunk az egyetembe, mert a helyzet annyira elmérgesedés alatt áll, hogy sokan be se mernek gyönni melózni. Azt hiszem, ebből már ki teccett találni, hogy az üzemgyakorlat problémájáról van szó.

Üzemünk 100 éves múltra tekint vissza — már ami megmaradt belőle —, többféle terméket gyártunk és jó részét el is tudjuk ezeknek adni. Most, hogy beüött ez az üzemgyakorlat, koldulni járunk abba a gyárakba, ahol nincsenek üzemgyakorlatosok.

Hát úgy kezdődött, hogy idegyött két fiú illető azzal, hogy itt fognak dolgozni, ingyenért. Aztán egy hétig nem is láttuk őket.

Később egyszer benéztek. Bent voltak vagy két óráig, de akkora robbanásra még a legöregebb szakik sem emlékeznek.

Mer az úgy történt, hogy a fiúkák leültek egy szelepre. Namost mitagadás nálunk dolgozik egy-két szemrevaló fehércseléd. A gyakorlatosok meg addig forogtak utánuk, hogy eltekerték a szelepet. Na erre a sósavas torony úgy el-repült, mintha sose lett vóna. Nem is találtuk meg a mai napig. Lehet, hogy még most is esik. A sósav viszont úgy gyött vissza, mint a tavaszi zápor. Csuda jót köhögtünk az eseten.

A művezető akkor ájult el agyvérzésből kifolyólag, amikor a fiúk érdeklődve megkérdezték, hogy a kozmosz hányat lötték fel az imént?

No aztán másnap, mikor újra begyöttek, bújt mindenki, ahová tudott. Akkor sőhajtottunk fel igazán, amikor aszonták, hogy elmennek megnézni a gyár többi részeit is.

Mikor észbekaptunk, már késő volt. Ugyanis a gyakorlatozók teljesen automatizálták a szerves üzemet. Egy óra múlva az egész automatikusan felrobbant. Akkorát szólt, mintha egy atombombát hozzávágtak volna egy hidrogén bombához. Azok ott rögtön kiszámították, hogy az epicentrum pontosan a hármas keverőedény jobb lapátjának a vége előtt két centivel volt. Azt meg kell hagyni számolni azt tudnak a mai gyakorlatozók.

Másnap aztán a két portásnőnk bejelentette, hogy gyereket várnak az egyetemistáktól. Azok mindent tagadtak, de hiába, mert többen látták, hogy egész nap szabadon járnak ki-be a portásnőkön keresztül. Erre aztán nem tudtak semmit se mondani.

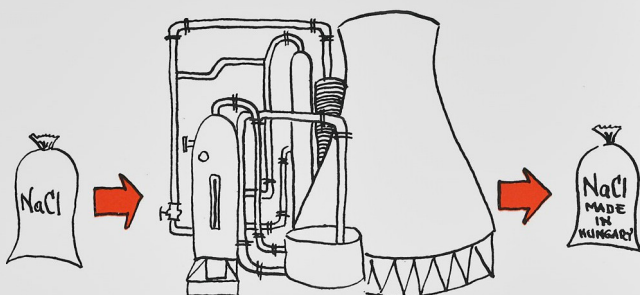
Most helyhiány miatt nem akarok kitérni a kisebb tüzesetekre is. Minden-
esetre az tény, hogy a brigádunk szocialista felajánlást tett arra az esetre, ha az
ötéves terv végére újjáépítjük a gyárat.

Ezért aztán tiszteletteljes kéréssel fordulunk a kedves professzor szakértársak-
hoz, hogy legalább a következő néhány évben ne küldjenek hozzánk gyakorlato-
zókat, mert istenuccse a népgazdaság vallja kárát.

Ennek reményében maradunk tisztelettel:

Kovács Alajos és szegény brigádja

Folyamatábra

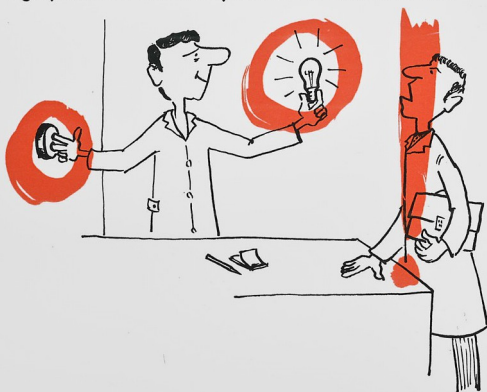

Apróhirdetések

Állás

- A radiokémia tanszék fizika előadásra keres jól artikuláló felolvasókat és katalógus olvasókat. „Oroszlán” jeligére a Piuszhoz.
- A menza konyhalánynak alkalmazna állástalan veszprémi tanársegéd feleségeket.
- A szerves tanszék bűzgyártásban jártas laboránsokat keres. „A hallgatók kimerülőben vannak” jeligére az „A” portára.
- A Veszprémi Vegyipari Egyetem KISZ vb-je és a radiokémia tanszék aktív embereket keres.
- Szilikátosok vegyészmérnöki állásba szeretnének menni. „Ha-ha-ha” jeligére a tanszéki hirdetőbe.
- Alsómocsoládra most végzett, többéves gyakorlattal rendelkező vegyészmérnököt felvonnánk a helyi szappangyárba. Jelige: „Lakás nincs, három műszak van.”
- A Magyar Ipar laboránsnak diplomás nőt keres. Csak nehéz vegyész jelentkezhet!
- A vegyipari műveletek tanszék közli a lakossággal, hogy a Veszprémben végzett mérnökök két diplomamunkát készítenek. Ezért kéri a lakosságot, hogy a frissen végzetteket fogadja szeretettel, és idejében értesítse a mentőket.

SO WIE SO — MEG ILYESMI

Na ja, már megint nach Hause vagyok jöve. Kinn voltam Deutschlandban, machenoltam egy kis praktikumot. Hogy was? Mit machenoltam? Auf kellett schreibenbolnom, hogy hány villanykörte ment tönkre. Nehéz melő volt ez egy ilyen gyöngö szivarnak, mint én. Täglich végig kellett leufenolni a Werket és schreibenbolni a körtéket. Persze a zwischenzeitben tanultam azért egy kis deutschot is. A Gott aki hallja, de már néhány deutsche Wörter előbb az eszembe jut, mint a mátyár. Meg az ausdrukkom se olyan rossz, én nem is tudom, mit lachenoltak annyira a deutschok, amikor elkezdtem egy kis vortragot nyomni nekik az egyetemi életről. Hogy bei uns így, hogy bei uns úgy, ők meg halálra röhögték magukat. Amikor aztán abtreten volt a gyárból, várt rám a pezsgő élet, meg egy kis Mädchen. Megkérdezte, hogy itthon tanultam-e meg ilyen jól deutschul. Azt mondtam neki, hogy nix, itthon csak a hőzentróglit, a spájzot, a sporhertet és a kurbilit ismertem deutschul, és ezeket már igen jól ejtem ki. Erre elkezdett neki a fél arca rángatózni, úgyhogy a Krankenhausba vitték etwas nevetőgörcsökkel. Ott álltam hát ohne kislány, másikat kellett keresnem. So wie so, ez sikerült is.

Hogy hány helyen jártam? Pillanat: ein, zwei, drei . . . össze se tudom számolni. Voltam in Merseburg, Berlin, Dresden, Leipzig és Lajosmizsén. (Miért, ott is laknak svábok!)

Aztán elmentem Rostockba is, meg a tengerpartra. Hogy mik történnek az emberrel külföldön? Betévedtünk khm, khm, a nudista strandra. Vannak az embernek ugyebár ilyen tévedései! Mint régi alapító tagok, végigspacíroltunk a süppedő homokon. Amikor aztán számum közeledett, gyorsan hasravágtuk magunkat és mint a struccok, a homok alá dugtuk a nózinkat. Elég sokat tartózkodtunk ebben a helyzetben, ezért a tűző napon leégett a . . . a . . . , szóval senekem, se a többieknek nem volt valami kellemes hanyatt feküdni éjszaka.

Visszont a Wasser olyan hideg volt, hogy még a fuszeklimet se mártottam bele kétszer. De trinkeltem egy jót. Na nem Wassert, az különben is nagy Salztartalmú. Birt barátom, sört mein Freund! Ezt úgy mondták kinn, hogy komm ein Wenig birközni! Na, látom, hogy nix verstehen, hát lefordítom. Komm, az azt jelenti, hogy gyere, a bir a sört, a közni nem jelent semmit, csak a birrel együtt van értelme, tehát birközni: sörözni. Azt nem tudom, hogy az ein Wenig mit jelent, de sicher, hogy a többi szó mellett eltörpül a jelentősége. A sör nagyon jó, meg billeg is, úgy hogy aztán früstökre is, ebédre meg vacsorára is azt trinkeltem. A praktikum végén már úgy ittam a sört, hogy egy benszülött deutsch se mondta volna rám, hogy nem a familiájukhoz tartozom.

Sajnos, Ende lett a jó életnek is egyszer, haza kellett utazni. Berlinben aufsteigenoltam egy füstös vonatra, amiről itthon a pályaudvaron letettek. Már várt ott rám muter, meg a fater, nagyon örültek, hogy sértetlenül Hause bírtam jönni.

A KEZDET

Odatámasztottam a biciklimet az épület falához, hónom alá csaptam a vadonatúj diplomámat és bekopogtam a felvételi iroda ajtaján. Amikor beléptem úgy éreztem, homlokomon ott ragyog az isteni szikra, amelyet ennyi évi tanulás után a tudományok izzítanak belülről.

Az irodában unott pillantások fogadtak. Egy csinos szőke nő asztala elé kellett állnom, aki a hivatalból kötelező, közönyös pillantással végigmérte rövidnadrágos, nyári inges alakomat. Személyi igazolvány, apja, anyja, öreganyja, és végül egy türelmetlen kérdés:

— A beosztása mi lesz? Segédmunkás?

— Nem — feleltem, és megdöbbszent büszkeséggel kihúztam magam — üzemmérnök!

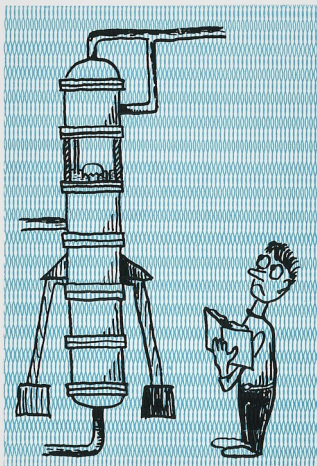
Csak az első fizetésnél jöttem rá, hogy neki volt igaza. Jobb lett volna, ha segédmunkásnak vesznek fel.

Ketten beszélnek

- Mély tiszteletem művezető úr!
- Mi az, mit akar?
- Köszöntem.
- Köszönt. Szóval akkor maga még kezdő mérnök.
- Igen. Szeretném megkérdezni, hogy az ott maga mellett, az kolonna?
- Nem!
- Érdekes. Pedig ellipszis alakú épület, amelyben kamrák vannak, amelyek tulajdonképpen nincsenek. Az ellenáram elve alapján megy be a téglá, jön ki a füstgáz. . . Talán akkor mégis kolonna?
- Nem! Ez kérem az üzemi zuhanyozó!
- Érdekes. És ez a másik izé ez kolonna?
- Nem, kezdőkém, ez sem kolonna!
- Ki hitte volna? Pedig huszonnyolc méter magas, felül megy be a vasérc, alul van a vulkánfiber . . . és oldalt jön ki a vodka.
- Pardon. A vodka belőlem jön ki.
- Akkor ez kolonna?
- Nem, ez a munkavédelmi előadó!
- Hm. Pedig szakasztott olyan mint az ábra a Varga-Polinszkyban. És mire használják?
- Aktatáskát lehet a hóna alatt tartani.
- Na és mondja, de őszintén, van itt az üzemben egyáltalán kolonna?
- Van.

- És mire jó?
- Tárolónak.
- Értem. De mit tartanak benne?
- Banketteket.
- Banketteket? Miért?
- Mert az üzemi kultúrházat be-
kötötték a barátság kölajvezetékebe.
- Ki kötötte be?
- Valami veszprémi mérnök.
- Nagyszerű, remélem van elég belőlük?
- Hát nem panaszkodhatunk, van mit az iparba aprítani. No, de én megyek, dolgom van. Éppen most állítják át a szovjet csőgörényeket keskenyebb nyomtávra.
- Vizsgálatásra művezető úr!
- Jaj, majdnem elfelejtettem. Ezt a füzér lyukas kétfillérest magának küldik.
- De most már remélem, hogy ez kolonna!?
- Nem! Ez az első havi fizetése!

ÜZEMELÜNK, ÜZEMELÜNK

Csörög a telefon. Egy izgatott hang jelentkezik a szennyvíztelepről.

— Te, öregem! Az elmenő szennyvízben marha sok a vas (II) ion.

— Na, és? — kérdezem unottan.

— Te... öö... hogy is mondjam? Mondd nem hiányzik nektek egy sósavas tartályotok?

A szakember

A SZIVATTYÚ

— Mérnök úr, nem akar megállni a szivattyú!

— Hogy-hogy nem akar? — riadtam föl a reggelim maradványaiból, és kelletlenül néztem Figaróra. Ő volt talán az egyetlen, akit néhány napos újonc létemre megjegyeztem magamnak a dolgozók közül. Úgy mondják azelőtt falusi borbély volt, de egyszer hajszálat talált a levesében, és azóta utálja a levest is, a szakmáját is.

Attól a naptól kezdve csak szivattyúkat kezel és többnapos szakállal jár.

— Szóval, hogy-hogy nem akar megállni a szivattyú? — ismételtam meg a kérdést. — Mondjon el részletesen mindent. Milyen szivattyú az? (Még alig ismertem az üzemet). Örvényszivattyú?

— Ügyszólván, izé... — mondta óvatosan — szóval forogni forog. És nem tudom megállítani!

(Már ahogy az örvényekkel lenni szokott — gondoltam.)

— Menjünk a helyszínre — mondtam — és határozott mozdulattal lenyeltem az utolsó falatot.

Futás közben Figaró elmesélte, hogy lúgot nyomtatott föl a tetőn levő tartályba amikor főnről kiabáltak, hogy elég. Ő istenbizony rögtön fölébredt és meg akarta állítani a szivattyút, a végén egy vasrúddal is, de a szivattyú nem állt meg. Ő régi szivattyúkezelő, de ilyet még borbély korában sem látott.

— Csak fel a fejjel — biztattam — azért vannak a műszakiak, hogy az ilyen kérdéseket megoldják.

A helyszínre érve láttam, hogy a szivattyú olyasmi, mint amilyen a géptan jegyzetben található, csak egy kicsit csepeg. De különben nagyon hasonló. És persze forog.

Szóval ismerősnek tűnt, de azért óvatosan jártam körül. Ilyenkor nagyon kell a megfontoltság. Az látszott, hogy le akarták állítani, mert az „Állj” gomb tényleg be volt nyomva. Egészen a vakolatba.

— Legyen szíves, hívja ide a villanszerelőt — kértem Figarót — én addig szememeltartom ezt a vegyipari létesítményt.

A villanszerelő jött is hamarosan és imponáló nyugalommal munkához látott. Komótosan kicsavart néhány biztosítékot és abban a szempillantásban megállt... a két levegőkompresszor.

Valami azt súgta nekem, hogy nem ez a helyes sorrend. Figaró is kárörvendően röhögni kezdett. A villanszerelő azonban tovább szerelt és le is állt minden keverőgép, majd kialudt az egész világítás, és így a sötétben hálistennek nem tudott tovább dolgozni. Pedig akart. Csodálni kellett ezt az embert.

A derengő hajnalban csak annyit láttam, hogy Figaró vigyorog és a szivattyú forog.

Ekkor már kisebb csoportosulás támadt körülöttünk.

— Elvtársam — szóltam rekedten a villanszerelőhöz — kösse ki ezt a villany-motort!

Amíg dolgozott, feszülten figyeltem. Egy perc alatt lecsavarta és messzire húzta a motortól a három vezetéket.

A körülállókból a csodálkozás moraja szakadt föl. Éreztem, hogy elsápadok, a fogam alig hallhatóan összekoccan és a lábam remegni kezd.

A szivattyú tovább forgott! Valami bolygó áram — gondoltam, de nem merem kimondani, mert nem tudtam már, hogy a Ludas Matyiban olvastam-e vagy az elektrotechnika jegyzetben. (Kellott nekem is mindenféle hülyeséget összeolvasni.)

Tudtam, hogy minden szem rám szegeződik. Az orromról lecsöppent egy izzadságcsepp, vagy valami ilyesmi. Istenem, miért nem mentem jogásznak? Miért nem hallgattam a Frédire, amikor először kirúgott géptanból?

És ekkor, mint egy éles sikoly hasított belém az iszonyú gondolat: a lúgtartály már régen megtelt az üzem tetején, nincs világítás, az emberekre folyik a lúg a sötétben, engem börtönbe zárnak, vége a vegyészmérnöki pályafutásomnak, mutogathatom a smasszereknek a diplomámat, és ha pechem van, még ezt a hülye Figarót is mellém zárják!

Üveges szemmel néztem az üzem tetejére. Ott a derengő fényben mintha még mozgott volna valaki.

— Hé — üvöltöttem föl végső kétségbeeséssel — mi van? Megtelt már a tartály?

— Ez? — kérdezte az alak nyugodtan.

— Az hát, az istenit neki — toporzékoltam eszelősen.

— Ez ugyan nem — hangzott a válasz — hiszen alig van már benne.

(Most magyarázzam az utánam jövő hallgatónak, hogy elromlott a visszacsapó szelep és a tetőtartályból lefolyó lúg forgatta visszafelé a centrifugálszivattyút? Minek? Majd rájönnek maguktól is.)

Nekem hirtelen az jutott eszembe, hogy ezek előtt az emberek előtt meg kell őrizni a tekintélyemet. Ha megrendül bennem a bizalmuk, mi lesz a magyar vegyiparral? Megpróbáltam Figaróra hárítani az ügyet, aki ügyis tátott szájjal bámult rám és a borostáin ködcspepek csillogtak.

— Mondja csak — kérdeztem tőle szelíden — megvannak még a borbélyszerszámai?

— Igen — felelte gyanakodva.

— Hát akkor aki most röhögni mer magán, azt nyírja kopaszra — mondtam és döngő léptekkel távoztam valami magasabb beosztásba.

Jó tudni

Végeredményben mégsem volt minden fölösleges, amit az egyetemen tanultunk. Az új üzemek telepítésével kapcsolatban szépen elmagyarázták, hogy gondosan meg kell vizsgálni a talajt, az éghajlatot, az évi középhőmérsékletet, az uralkodó széljárást és azt, hogy van-e jó ivóvíz.

Na, az üzemben aztán csináltam én sokmindent. Statisztikai jelentést, munkaerő mérleget, szaladgáltam cementért, rajzszőgért és már-már azt hittem, hogy soha sem hasznosíthatom a tanultakat.

Egyszer azonban vagy hat év múlva, valaki megkérdezte tőlem, hogy merre van itt jó ivóvíz?

Felcsillant a szemem. Ez az én pillanatom — gondoltam és lelkesen kezdtem magyarázni, hogy az ivóvíz mindig a vízzáró rétegek törésvonalában fakad.

— He? — kérdezte gyanakodva az idegen — és hol van az a fakadás?

Rámutattam a legközelebbi vízcsapra és lendületesen tovább akartam magyarázni a vízhozam és az éghajlat összefüggését, de az illető addigra már faképnél hagyott. Nem is nagyon bántam, mert a középhőmérsékletre már én sem emlékeztem pontosan, csak az vigasztalt, hogy a vizet legalább még tudtam és egy új üzemnél ez a legfontosabb.

Ahogy utána néztem a pacáknak, láttam, hogy milyen mohón iszik a csapból, támadt egy olyan érzésem, hogy nem is üzemet akart alapítani, hanem egyszerűen csak szomjas volt.

Udves Bityámuram? Adajos!

(Írányítószám: 15672, mindjárt a második cella balra.)

Már jó régen nem eszközöltem levelet kezeidbe beléje. Tíz éve, hogy nem üződ az ipart, ami nagy idő, főleg üzletszerű fikusz tiprásért. Jól tudom, hogy a szigorítottban minden nap olyan, mint a főúr a Royalban; duplán számít. . . De ez most nem képezi postai küldeményem tárgyát.

Inkább azt szeretném röviden felhánytorgatni, hogy öt, úszva hét hosszú esztendőn keresztül talpaltam az egyetemi uraságok nyakára a diplomáért. A siker végül is fiakat koronázott, mert egy szép pájnkás reggelen a pótrektor a markomba eszközölte a pöcsétes passzust.

Többször is gondosan elolvastam az írást, amíg megértettem, hogy de faktó vegyészmeérnöki inzsenyer lettem. Ez a helyzetállapot teljesen felkavart. Világos?

Ettől kezdve aztán a sors minduntalan kimutatta a szemefehérjít, és elkezdett velem fej vagy írást játszani. De nékem mindig a másik felem került a nézőpont homlokterébe.

Mondtam is a bögyös kis Punczi Macának az üzem létszám börzójén:

— Kezicsókolom, ahogy a közmondás tarcsa a nép ajkán: minek annak írás, akinek itt a fej?

Mire ő:

— Ugye maga segéd munkásnak gyűtt?

Na, erre fejembe szállt a vérszem és büszkén kifeszített mellel dacos nézést tettem folyamatba. Csoltan odavágtam az asztalra a rézsögekkel kivert diplomámat. Az enyémet. De a Maca sem akart ebben a harcba felülmaradni és megmutatta az övét, csak úgy natúr. Így került pöcsét a barátságunk közé.

De, hogy szavaimat is egymásba ne öltsem, belecsöppentem ettől kezdve a házasságba, persze egy másik nővel kapcsolatosan. Vadonatúj feleségemre mindjárt imponálólág hatottam, amikor megtudta, hogy rögtön az első napokban rámbíztak egy rakás vegyi anyagot, ami aztán eltűnt a tartályból kifolyólag.

Mondtam is az asszonynak: Te, sokba kerülhet ez a vegyészet, mert a főmérnök egészen lila lett az önköltségtől. A többiek ugyan elcsüggedtek, de én nem mondtam le a karrieremről. Fizetésem így 1500 Ft-ra szökkent fel ugrás-szerűen stagnálva.

Hogy észrevétessem becses személyiségem valóságos értékmérőit, eljártam a vállalati bulikra, és itt döbbsentem rá arra, hogy a női hölgyeknek gyarlóság a neve, de mivel a keresztnevről szólítják őket, ez nem tűnik fel az ember szemének.

Így hát maradt nekem a szakma szeretete 1700,—Ft-ért, plusz a levonások. Ez a szakmai szeretet hozta tűzbe a Punczi Macát, de nemcsak őtet, hanem a vállalatvezetőséget, a művezetőt, meg az egész női öltözőt. Csak úgy ropogott a sok égő nájlón bugyi. De a rosseb se gondolta, hogy az első ellenőrző utamon ott lelem az öltözőben Punczi Macát anyapucéran, mint épp a kombinéját mossa a toluolban. Ő sikított. Idézek: „Te jó ég!” Én meg hogy szemérmemet leplezzem, ijedten rágyújtottam. (Megjegyzem igaza volt a Macának, a toluol tényleg jól ég, sőt robban.)

Az események csak úgy pörgették egymást. A detronizáció a karjaimba kergette a Macát, akivel elszántan kiszédelegtem.

— Elvtársak! Tűzkár esete forog fenn — ordítottam határozottan.

Erre a szakszervezeti bizalmi a kezembe nyomott egy poroltót. Nézem; töltete 5 kg szódadikarbóna. Mondtam is neki:

— Hé, nem a gyomrom ég, hanem a női öltöző!

Na és a többi robbanások. Ezekről még nem is beszéltem. Mint haladó értelmiséginek, a szakmai horizontom volumenjét is tovább kellett szélesítenem, átvettem ezért a Kaszatkin római második kötetét. Így robbant fel a hűtőtorony.

Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy ez mindenkit teljesen váratlanul ért. Erre még a legöregebb üzemi szarkák sem számítottak. De ez mind semmi. A hatodik robbanásom sikerült a legjobban. Ekkor 200 dolgozó élén vonulhattam a kórházba. Egy év múlva, amikor kiengedtek minket szembeötlött, hogy mi előbb épültünk fel, mint az üzem.

Ezek után átprogramoztak a robbanó iparba.

Őszintén meg kell mondanom, hogy ez az iparág egy magasan diszkvalifikált munkahely. A balesetvédelmi előadók többször is keményen hangsúlyozta szíves figyelmembe, hogy nem szabad durva hangnemet megütni az itteni exkluzív anyagokkal szemben, hogy a genfi nomen-klaviatúrával éljek.

Ezt a tanácsát messzemenően magam elé tűztem, és a dinamit gyártás felé fordultam, tettelegesen.

Vegyészfurfang

Munkám gyümölcse itt sem nélkülözte a meglepetések töviskoszorúját. Az üzemi MEO is láthatta, hogy a robbanószoba csöndjét ezután nem fogja megtörni semmi. A detonáció hiánycikk lett.

Kérdezte is egyik este a feleségem őnagysága: „Mi ez a nagy csönd fiacskám?” „Biztosan az üzemi próbarobbantásokat végzik asszony”, magyaráztam beszédemnek műszaki lényegét. Működéssel így aztán sikerült az iparágat teljesen demilitarizálni.

De, hogy őszintén lerántsam az igazság szemfédeléről a leplet, meg köll mondani, hogy a Nobel békedíj helyet a munkakönyvemet nyomták a kezembe.

Eltöprengtem ezután egy kicsit a jövőm mulásáról. Eszembe jutott a szegény jó Alma Mutter, aki nem az anyósom. Habozásomat végül is a tettek mezeje követte. Hogy költői tollakkal ékeskedjek találóan, elhatároztam: én egész népet fogom, de nem középiskolás fokon — ércsük? — tanítani.

Ezért vagyok most itt az egyetemen leginkább, mint elméleti ügyintéző II. Szépen elvagyunk az asszonnyal a hallgatók között, mert ahogy a nép ajka tarcsa a közmondást okostul tanul az ember fejlődésileg.

De, hogy történetem feneke kerek legyen, el kell még mondanom, hogy nagybecsű nevem elejéhez orvosi cafrangot tettem folyamatba.

Addig is ölel Zsiga öcséd, dimenziómentesen.

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Végzettjeink kérdezik: „Milyen hasznos szakmát sajátítsak el, hogy meg is tudjak élni belőle?” Izgatottan várjuk pályaválasztási tanácsát!

Dr. Sziklai Géza: Semmilyen, mert egy szakmából sem lehet megélni!

Dr. Blickle Tibor: Ha tudnám, akkor én még itt lennék?

Varga Dezső: A tanácsom: mindegy, csak valamilyen szakmát „valóban” sajátítson el!

Dr. Jelinkó Borbála: Nagyon jól jövedelmezne véleményem szerint egy „maszek” pályaválasztási tanácsadó iroda.

Baróti László: Ha valakinek van valami jó tippje, nekem is szóljon!

Dr. Mohai Béla: Tanulja ki a viaszgyártó-kisiparos szakmát és bizonyítsa be, hogy a magyar viasz jobb, mint a spanyol. Utána már vígan megél belőle!

Dr. Déri Márta: Legyen Kémcsőkefe-szerkesztő, nem kell sokszor dolgoznia, csak ígéretnie, Kefét!

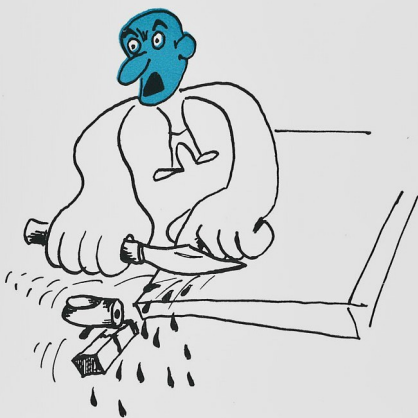
Bucsky György: Talán az lenne jó, ha a végzettek „mellékfoglalkozásként” üznék a vegyészmérnöki szakmát. Úgy bizonyára meg tudnának élni belőle!

Dr. Nemecz Ernő: Miért nem maradtak hallgatók? Addig úgy-ahogy meg tudtak élni valamiből!

Egy hallgató: Remek és jó a mi szakmánk. A megélhetés nem „szakma”, hanem „nyelv” kérdése!

Üzemi baleset

Valamelyik nap reggeli szalonnázás közben az egyik fiatal segédmunkás elvágta az ujját. A laborban nagyjából bekötötték, de elküldték hozzám is, mert hát ez üzemi balesetnek minősül, sérülési lap kell, felelős, meg minden.

— Hogyan történt — kérdeztem szigorúan, és szemügyre vettem, a kissé átvérzett kötést.

— Hát — aszongya — vágtam a szalonnát és megcsúszott a bicskám.

— Jól van, na — mondtam vigasztalóan — katonadolog, máskor majd jobban vigyázzon!

Ekkor csapott rá a munkavédelmi felelősünk:

— Micsoda?! Így nem lehet dolgozni! Azonnal menjen ki az orvoshoz és írasson a lapjára orvosi véleményt, hogy továbbra is részt vehet-e a termelésben.

A srácot láthatóan elkedvetlenítette az ötlet.

— Hogy az istennyila csapjon bele — mondta tisztelettudóan — csak nem fogok egy ilyen vacak vágással két kilométert gyalogolni a rendelőig!

— Úgy látom itt ellenkezés esete forog fenn — pattogott a helybeli munkavédelmi csősz — azonnal kimegy az orvoshoz, mert olyan fegyelmet kap, hogy belekékül. Mit gondol, miért vannak a *Munkavédelmi Szabályok* (ezt végig nagybetűvel mondta) mi?

A sérült a foga között tovább káromkodott, de hát a szabály az szabály, nem tehetett mást, elindult.

— De egyedül nem mehet ám — kiáltott utána a csősz — nekem útközben rosszul lesz, elájul a vérvesztéstől és személyes történik, vagy ilyesmi. Akkor ki vállalja a felelősséget? Én nem, az biztos! Azonnal adj mellé valaki kíséret — fordult hozzám erélyesen.

— Még hogy én? — kérdeztem meglepődve — röhögöm kell! Húsz emberrel kevesebb a létszám a kellenél, nem elég, hogy ez a fiú az egész délelőttöt ezzel a bicskázással tölti, még adjak hozzá egy kísérőt is tettestársnak? Hogy képzeled?

— Én pedig másképpen nem engedem — kiabálja — itt a szabály, megmutathatom, majd te viselsz minden felelősséget! — És fenyegetően felemelte a mutatóujját.

Tulajdonképpen utálok, ha nekem kell viselni minden felelősséget. Tényleg, mi lesz, ha a srác elájul útközben, beveri az orrát, az is vérzik, az ujjja is (hány liter vére is van egy embernek?) szóval kockázatos a dolog.

— Van egy ötletem — mondtam végül — mindjárt megy ki az elektromos targonca a raktárba, majd a vérző barátunk felül a vezető mellé, az beviszi a rendelőbe és később vissza is hozza.

Ebben mind a hárman megnyugodtunk. Gondoltam, a targoncára kellene még egy piros zászló is, meg sziréna, de nem tudtam biztosan, hogy a *Szabályok* mit írnak elő ilyen esetben, így hát nem feszegettem a dolgot.

Ők mindenesetre elindultak.

Közben mennem kellett erre, arra, szinte már meg is feledkeztem az egésztől, amikor egyszer csak telefonhoz hívnak.

— Itt a sérült — jelentkezik egy halvány, lihegő hang.

— Maga az, Pista, hát hogy van?

— Felájultan érkeztem a rendelőbe — mondja.

Húha, kezdtem törölgetni a homlokomat, mégis csak igaza volt ennek a munkavédő arkangyalnak. Ha nem küldök mentő targoncát, talán nem is ér oda élve a fiú. Könnyes szemmel adtam hálát a *Szabályoknak*, amelyek megóvják az embert a könnyelműsködéstől.

— Na, de az istenért — kérdeztem — hát miért van rosszul? A nagy vérvesztesség?

— Nem, hanem már az út elején kimerült az akkumulátor és én toltam be azt a dög nehéz masinát egészen az ambulanciáig.

— Na, de — kapkodtam levegő után — hát miért nem cseréltek időnként helyet, miért nem tolt a vezető is?

— Hogyisne, — szólt gúnyosan az az átkozott szabályismerő barátom — csak az ülhet a volánhoz, akinek *Hivatalos Vizsgabizonyítványa* van!

— Na, jól van — nyögtem végül a telefonba — majd küldök magukért egy darus kocsit, mert nálunk a legdrágább az emberélet. (Vajon mennyi lehet a daruskocsi bérleti díja?)

A könnyelmű olvasó azt hihetné, hogy itt vége van a történetnek, de korántsem. A hivatalos út megy tovább.

Néhány nap múlva kaptam egy hosszú kérdőívet a baleset körülményeinek tisztázására. Leültem, hogy kitöltsem, gondoltam egyszerű ügy, megy ez, hogy csak úgy ropog: név, lakcím, életkor, óra, perc, rendben!

„A baleset rövid leírása”:

Ez sem okozhat fejtörést: reggeli szalonnázás közben a bicskájával elvágta az ujját.

„A baleset színhelye”:

Az üzemi ebédlő — írom lendületesen. Lássuk a következő kérdést!

„Milyen technológiai művelet végzése közben érte a baleset?”:

Na, várjunk csak! Szóval, azt hiszem, hogy az eset leírásából kiderül, hogy ez nem olyan baleset, amelyre önök gondolnak, tehát én ezt a kérdést egy vízszintes vonallal elintézem.

„Használt-e védőfelszerelést?”:

176 Okoskodást lásd mint fent, vízszintes, egyetlen tollvonással tovább.

„Az üzemvezető véleménye”:

A baleset oka: figyelmetlenség.

Kész! Na, ugye, ez nem is volt nehéz! Leragasztjuk, postázzuk a Főosztálynak és már mehet is tovább a munka.

Néhány napra gondtalanul belemerültem abba a keserves termelésbe, amikor hirtelen egy kéz elémolt a fenti kérdőívet és egy hang a fülembé sziszegte, hogy a kérdések nem azért vannak, hogy kihuzigáljuk őket, hanem tessék mindegyikre precízen és részletesen válaszolni.

— Na de hát arra például, hogy . . .

— Mindegyikre! — hallottam egy erélyes hangot. Néztem, néztem azt a kacsaringós kérdőívet és és felgerjedt a szittya vérem.

— Hol az az első kérdés?

„A baleset rövid leírása”:

Nem volt elég precíz az első válasz? Hát csak tessék: A sérült illető reggeli eleségének darabolását, amelyet a zsebrevaló késével eszközölt, nem hagyta idejében abba és a szalonna darabhoz hozzászeletelte balkezének a testközéptől számított harmadik mutatóujjpercét is.

Igy jó? Beszéljünk ékeesen, ha már éktelenül nem káromkodhatunk. Na hol van a második?

„A baleset színhelye”:

Az üzemi ebédlő zöld színű asztala, ott mindjárt balra.

„Milyen technológiai művelet végzése közben történt a baleset?”:

Az előbb ezt kihúztam. Ez hiba volt, mert nálunk végülis található technológia, ha egy kicsit jobban szétnézünk. Lássuk csak: szárítás . . . lepárlás . . . darálás (na ez már majdnem jó) aprítás! Igen, ez illik a legjobban a szalonna vágására. Beírni! Aprítás közben.

Na, gyerünk tovább!

„Használta-e a védőfelszerelést?”:

Vigyázni, mert ezek kifognak rajtam! Csak gondolkozni kell, nem szabad meghátrálni. Nézzük csak, milyen védőfelszerelést lehet ilyen esetben használni? Mondjuk, bőr ujjvédő, esetleg. De ez nem jó. Honnan tudja a sérült előre, hogy melyik ujját fogja elvágni. Vagy talán a bicska élére lehetne valami kemény bőrből készült élvédőt tenni. Baltákon láttam már ilyesmit. Ez nem lenne rossz, de viszont akkor . . . hm . . . azt hiszem, a fogával kellene tépnie a szalonnát és az a szerszámozottság mai fokán nem lenne mutatós. Váratlanul azonban eszembe jutott a megoldás. A baleset napján a sérült gumicsizmát viselt. Az nálunk a vegyiparban védőeszköznek számít, tehát diadalmasan beírhattam, hogy igenis használta a védőfelszerelést, mégpedig nem is eredménytelenül, mert a bal lába mutatóujját, például nem vágta el. Nézzük tovább.

„Az üzemvezető véleménye”:

Megkérdeztem, azt felelte, hogy a maga részéről jobban szereti a nyársonsült szalonnát, mert azt az ember a szőlőhegyen készíti, és ott akár a kezét égetheti meg, akár nyársat nyel, az nem számít üzemi balesetnek.

„A sérült véleménye”:

Még mindig fáj a dereka a targonca tolásától, de arra már nem emlékszik pontosan, hogy miért is ment ki az orvoshoz.

„Az üzemvezetőség intézkedése”:

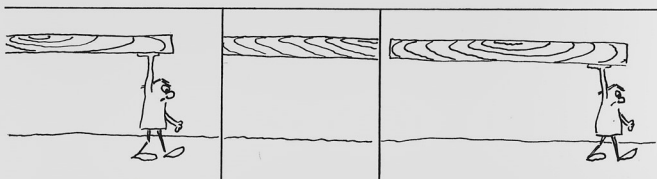
Ám legyen! Intézkedünk mi, nehogy azt higgyék, hogy hiába ülünk itt. Tehát: először is a szóbanforgó asztalt haladéktalanul kiselejtezzük. Azután kioktattuk a sérültet az evőeszközök körütekintőbb használatára. Írtunk az édesanyjának, hogy ezértül apróra vágott szalonnát csomagoljon a fiának, és a kést, villát, ollót vegye el tőle. Továbbá: az üzem területére ezentúl, tűzrendészeti okokból senki sem hozhat be acél késpengét és egyéb, szikrát adó szerszámokat, hanem az ét-

kezéshez mindenkinek alumíniumból készült tompaélű és tompahegyű evőeszközöket fogunk eszközölni. Teljes tisztelettel, stb.

Kész, leragasztani, elküldeni!

Vártam, vártam egy darabig, hogy majd csak visszajön újra, nagy villámlás és mennydörgés kíséretében: hogy micsoda hülyeség ez, komoly kérdőívekkel nem lehet viccelni, mert így, meg úgy!

De nem. Nem jött vissza máig sem. Tulajdonképpen egy kicsit csalódtam. Azt hittem, hogy humoros voltam, de kiderült, hogy csak precíz.

LÁP az INGOVÁNYON

A simple line drawing of a pond with reeds. The pond is represented by a horizontal line with wavy lines below it indicating water. Several reeds with long, thin leaves and seed heads grow out of the pond.

Riporter: Kedves hallgatóink! Most, amikor itt állunk a modern, merészvonalú, de mégis hivalkodó bejárat előtt, senki sem gondolná, hogy mögötte fejlődő vegyiparunk egyik olyan jelentős létesítménye húzódik meg félszegen, amely egycsapásra kiemelte az ismeretlenség homályából ezt az eddig jelentéktelen falcskát Kapcabütyköst, és vegyiparunk fellegvárává avatta.

Magát a gyárat — úgy gondolom — kedves hallgatóink nem ismerik, pedig termékei nemcsak hazánkban és a szocialista országokban, hanem a tőkés relációkban is ismeretlenek. Ez persze nem jelenti azt, hogy avatott mikrofonnal a kezünkben el ne oszlassuk róla az ismeretlenség bárányfelhőjét.

Mindjárt meg is kérdezzük Dönci bácsit, a gyár népszerű portását, akit a dolgozók kedves egyszerűséggel csak Gruzmicsák D. Ödön elvtársnak szólítanak:

Drága Dönci bácsi, maga aki eddig egyszerű falusi tsz-elnök volt, mondja meg nekünk, mi a véleménye arról, hogy kis faluja a fejlődés rögökkel aláaknázott útjára lépett, és szinte egycsapásra fellegvár lett belőle.

Dönci: Tessék? Fellegvár?

Riporter: Ne a fényképezőgépbe pofázzon! Igen, igen fellegvár.

Dönci: A'jó, ha a felleg vár! Mert itt ugyanis annyi eső szok esni. A múltkor is negyven napig esett, a főmérnök már a végén Noénak szólított, a portásfülkét meg bárkának nézte.

Riporter: Na és milyen érzés a tsz-elnöki íróasztal négy fala közül a szabadba kerülni?

Dönci: Ott kérem nem volt perspektíva, csak zárszámadás. De itt ha jól dolgozom, még hotelportás is lehetek, Pesten. És igyekszem is. Mert tetszik látni, engem ideállítottak erre a posztra és ezt végre is hajtom. Én is hasznos tégla vagyok a szocializmus mozdonyában. Az elvtárs honnét gyűtt azzal a villanyborotvával?

Riporter: A rádió riportere vagyok.

Dönci: Melyiké?

Riporter: Hogy-hogy?

Dönci: Kossuthé vagy Petőfié?

Riporter: Izé, hát mindkettőé.

Dönci: És hogy bírja? Mert én egyszerre nem tudok két kapu előtt állni!

Riporter: Hát ide-oda szaladgálok!

Dönci: Szóval be akar lépni: Na, jó. Megszavaztatom a közgyűléssel, de addig ne mozduljon.

Riporter: (Félre: *Hogy is szokott kinézni egy ilyen vegyi gyár?*) Kedves hallgatóim, az impozáns gyárkapun átlépve, elének tárul az egész hatalmas gyártelep. Széles, betonozott utakon teherautók, és elektromos targoncák végzik fűrgén a gyár belső életét. A színesre festett távvezetékek csőhálózata úgy tárul elének, mint érzékeny, lüktető idegek a jövő mikroszkópjában. A molekulák, mint megannyi száguldó, és egymásba kapcsolódó fogaskerék áramlanak e színes hálózatban, hogy beleömlőve a reaktorba egyesüljenek. Szinte hallani lehet, amint anyag az anyagba mar, és a hatalmas téglából falazott lombikokban megszületik a jövő anyaga. A gépek dohognak. És a levegőben kissé a döglött halra emlékeztető szag terjeng. No, de ez a vegyipar.

Hát kedves hallgatóink elmondhatjuk, hogy nagy utat tett meg népünk, amíg a múlt átkos rendszerének mocsarából eljutott e modern vegyipari létesítmény kapujához.

No, de lépünk beljebb!

Dönci: Lépünk, de óvatosan, mert itt még a múlt mocsarából maradt egy kis tócsa.

Riporter: Döngve kitárul a kapu, és máris előttünk csillog a gyár gondosan locsolt főútvonalának . . . ö . . . ö de mi ez? Nádas, fűzfák, rekettye. Mi a fene ez a kurutty, kurutty? Bizonyára a mocsáron túl kezdődik a gyártelep.

Dönci: Arra még nem jártam, de nálunk ezt szokják gyártelepnek hívni. Különben kérdezze meg a főmérnök elvtársat. Ott jön.

Riporter: Valóban, épp most kanyarodik elének egy csillogó vállalati Csajka, akarom mondani sajka. A főmérnök komótosan leteszi az evezőket. Kilép a járműből és barátságos mosollyal felének gázol.

Főmérnök: Jónapot kívánok! Hunnan együtt az elvtárs? A természetfilmesektől?

Riporter: Furnér Tibor vagyok. A rádió riportere, az ipari rovatról. Hadd mutassam be a rádió hallgatóinak a főmérnök urat.

Főmérnök: Ideiglenes Elek elvtárs vagyok, a gyár főmérnöke.

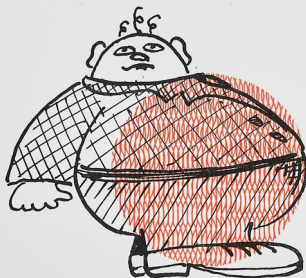
Riporter: Milyen érdekes neve van.

Főmérnök: Igen, Provizórikusból magyarosítottam.

Riporter: No, de ez már végleges?

Főmérnök: Igen.

Riporter: Hát kedves Ideiglenes elvtárs, mondja el az ipari rovat szórakozott hallgatóinak, mit láthatunk az önök üzemében, milyen termékeket állítanak elő, egy szóval, kérem, legyen a kalauzunk és mutassa be nekünk ezt a teljesen újszerű létesítményt.

Főmérnök: Hát elmondhatom az ipari rovat szórakozott hallgatóinak, hogy a vegyipari szabadtelepítés követelményeinek tett eleget a VEGYTERV, amikor az Ecsedi Vízgépjavító Halászati Szövetkezettel kooperálva létrehozta ezt a létesítményt. Úgy a természet, mint az üzem kapcsolata ilyenformán kielégítőnek mondható.

Mert valljuk be őszintén, nálunk az ember és a természet kapcsolata szorosabb mint a hajótöröttek deszkát markoló keze. Bár hajótörés nálunk csak a legindokoltabb esetben fordul elő. Ilyen indokoltabb eset volt, amikor a legutóbbi bázisidőszak részhajrájában elsüllyedt a vontatómozdonyunk. Pedig a kezelője régi hajógépész volt.

Riporter: Igen, igen, de tessék mondani, mi ez az egyenes vágat itt a nádban?

Főmérnök: Ez az egyenes vágat a nádban az iparvágány, itt történt a fentemlített termelés kiesés, pontosan a Toldi üzem kellős közelében.

Riporter: Toldi üzem? Lám, lám, itt is megvan az a kedves szokás, hogy az üzemeket történelmünk nagy vízi úttörőiről nevezik el. Ennek az üzemnek például miért a Toldi nevet adták?

Főmérnök: A száj és körömhagyomány szerint Toldi Miklós itt verte agyon a két csikaszt.

Riporter: És mondja meg a kedves hallgatóknak, hogy hasonlóképpen nevezték-e el a többi üzemet is?

Főmérnök: Hasonlóképpen neveztük el a többi üzemet is, csak természetesen azoknak más-más nevet adtunk.

Riporter: Hallhatnánk talán egy-két példát?

Főmérnök: Hát, kérem ott az északi dagonyán túl van a Botond üzem, mert ott terem a legtöbb buzogány. És itt volt a Titanic üzem.

Riporter: Talán lebontották?

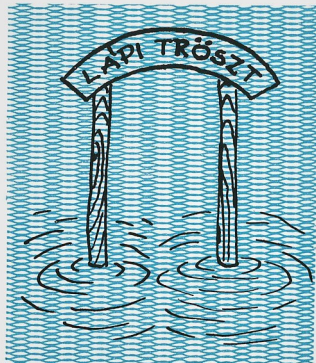
Főmérnök: Nem, elsüllyedt. De csak ezután került elnevezésre.

Riporter: És ez a mély kút micsoda?

Főmérnök: A szóbanforgó részlegünk kéménye.

Riporter: Kedves főmérnök elvtárs, talán azt kérném, mutassa be hallgatóinknak az üzemeket közelebbről is. Tegyük egy körsétát és tűzzük az egyes termékeket mikrofon végre.

A Főmérnök elvtárs kíséretében nyomban el is indulunk a gyár fő víziútját szegélyező keskeny töltésen. Baloldalon a nádasban egyszerre csak nagy csörtetés támad.

Kérdően fordulok a főmérnök felé: Mi az, talán valami csikasz?

Főmérnök: Nem, ez Csikász elvtárs a B oldali földszépcserünk.

Riporter: Csikász elvtárs lendületes csapásokkal közeledik felénk. Arcán boldog mosoly és gázálarc. Fürgén kikapaszkodik a töltésre, és határozott mozdulattal lerázza magáról a piócákat.

Csikász: (Liheg) Főmérnök elvtárs a II. műszak elhelyezte a benzines hordókat a megbeszélés szerint.

Főmérnök: Egymástól 14 méterre?

Csikász: Igen, pontosan az utasítás szerint.

Riporter: Érdekes, miért pont 14 méterre? Ez valami előírás?

Főmérnök: Igen, ez valami előírás. Az üzemi tűzrendészet szerint ugyanis a benzines hordók közelében 14 m-es körzetben nem lehet éghető anyag. Még benzin sem!

Riporter: És miért nem a benzinraktárban tárolják?

Főmérnök: A purinvázás benzin-raktárat fel kellett számolnunk a tó közepéről, mert a mély víz miatt nem tudtuk körülötte kellőképpen felgereblyézni a terepet. Pedig az is egy előírás!

Köszönöm Csikász elvtárs. Csobogjon el a tornyokhoz.

Riporter: Igen, éppen ezt akartam kérdezni, hogy azok a tornyok, amik ott a zombékból emelkednek ki, mint hatalmas kémcsövek, milyen funkciót töltenek be?

Főmérnök: Meg kell mondani, igaza van, azok a tornyok ott valóban funkciót töltenek be. Azok a CO mosók.

Riporter: És azok a takaros menyecskék ott alattuk?

Főmérnök: Azok a női munkavállalóink ott, a CO mosónők.

Riporter: És nem tudom nem-e feszegetek kényes kérdést: bírják a nehéz munkát?

Főmérnök: Hát ugye a mosónők korán halnak, cipeléstől reszket a lábuk...

Riporter: Kedves hallgatónk ideértünk a vízlágyító üzembrészhez, ahol a vállalat legjobb szocialista brigádja dolgozik. Itt van a brigád vezetője Iszapos Lajos elvtárs.

Kedves Iszapos elvtárs megkérem, hogy a rádió hallgatóinak mutassa be brigádját.

Iszapos: Hát, ugye én vagyok Iszapos Lajos a brigád vezetője, mocsárgáz kompresszoros. Ő meg itt Rata Tamás, bomézó és excenter.

Riporter: Mi az, hogy excenter?

Iszapos: Azelőtt center volt a kapcabütykösi válogatott csapatban, de az egyik meccsen a II. dekád 15. percében fejberúgták.

Rata: Ratatatatatata

Riporter: Tü . . . Tü . . . Tü . . . Tüzet szüntess! Kérem a következőt.

Gálic: Gálic István vagyok, menzurás.

Riporter: Na, és a negyedik elvtárs, akin ott lóg az a kötény?

Iszapos: Ó Gödény. A Gödény szaki. Üzemi szakács, a Kanalas Gém brigád tagja.

Riporter: Szóval egy másik brigádból. Na és az Iszapos brigád milyen nevet vett föl?

Iszapos: A brigád tagjai megalakuláskor úgy döntöttek, hogy a Búbos Vöcsök nevet vesszük föl.

Riporter: Nagyon derék, költői név. És hogy megy a munka?

Iszapos: Mint a vöcsök!

Riporter: Na és mi a brigád feladata? Maguk ugyebár a szivattyúkezelők?

Iszapos: Azt már nem! Az egy másik brigád. Mi nem állunk szóba az ilyen pumpenproletárokkal. Mi a kompresszorokat kezeljük.

Riporter: Persze munka után is biztosan összetartanak a közös szórakozásban. Meséljenek talán erről is valamit.

Iszapos: Gá-lic!

Gálic: (fújja, mint a vízfolyás) A mi brigádunk egy jó kollektíva. Munka után, amikor partra lépünk, sok közös élményben veszünk részt. Közösén járunk cirkuszba, zsúrokra, teákra, templomba és közösén hallgatjuk a rádió ipari rovatát.

Rata: (dadogva) Me-me-mert csak e-e-egy rá-rádiónk van!

Gálic: (tovább fújja) Minden nap pontosan járunk be a munkahelyünkre, és a kiváló munkánk csak ebédszünetben szünetel. A brigád tagjai épp most készülnek a ki-mit-tud-ra.

Riporter: Stop! És mivel lépnek fel?

Gálic: E . . . E . . . E . . .

Iszapos: Várjunk csak, hirtelen hogy is fejezzem ki magam . . .

Rata: Me-eg van! (homlokára csap)

Riporter: Na?!

Rata: Egy szu-szűnyog!

Riporter: Na, de ne is zavarjuk a brigád tagjait a felkészülésben, kívánjuk nekik, hogy ott is találják meg a számításukat.

Kedves Ideiglenes elvtárs folytassuk sétánkat és nézzük meg a tűzeg-polimerizáló üzemet. Amint a Gyári Sziréna legutóbbi számában olvastam, a tűzeg-polimerizáló üzem a legkorszerűbb létesítmény ebben a kombinátban. Mennyi az üzem évi kapacitásának volumenje?

Főmérnök: (lázasan keresgélés; amíg a többiek keresnek, ő halandzsázik) A kérdés nagyon találó, mi az évi kapacitásunk volumenjét angol szakirodalomból vettük, és a köbyardot még nem számoltuk át normál magyar talicskára, és természetesen tengeri mérföldre.

Riporter: Akkor menjünk be az üzembe!

Főmérnök: Lehetetlen!

Riporter: Miért?

Főmérnök: Nem hagytak az épületen ajtónyílást; azt a két rozsdás vasajtót csak utólag festettük fel. Csak a pincén át lehet megközelíteni.

Riporter: És bent folyik a termelés?
Főmérnök: A könnyűbúvár szakosztály szerint odabent csak egy búvópatak folyik. A termelést húsz méterrel odább oldottuk meg.

Riporter: Ott a nádtető alatt?

Főmérnök: Igen, ott ahol korszerű gépeink mellett Brizalka bácsi áll az ostorral.

Riporter: Közelebb gázolva megkérdezzük Brizalka bácsit . . .

Kedves Brizalka bácsi . . .

Brizalka: Brázai!!

Riporter: Egye fene, Brázai bácsi, mit csinál ez a gép itt, ami nagy sístergéssel megy?

Brázai: Ez áll! A sístergést a mögötte levőből vezetjük át saválló csövön. Ez a nyikrofonja.

Riporter: Igen, igen, de akkor a mögötte levő mit csinál?

Brázai: Az állítja elő a sístergést.

Riporter: És milyen gép ez?

Brázai: Régi.

Riporter: Nem úgy értem, hogy milyen idős, hanem mit csinál?

Brázai: Ráz. De különben jól húz.

Riporter: Miért nem földelik le?

Főmérnök: A gép rázása nem elektromos alapon nyugszik. Ez egy rázógép. Ez rázza össze a tözeget a polimerrel.

Riporter: És miért háttal áll a gépnek Brázai bácsi?

Brázai: Mert ha szembeállok vele, félek tőle.

Főmérnök: He-he, Brázai bácsi még nem régen van itt, azelőtt fogatos volt a tsz-ben.

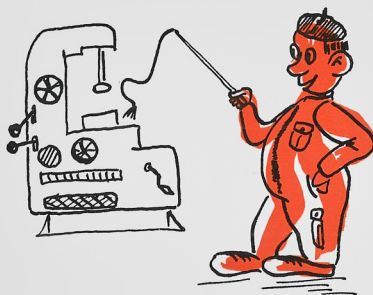
Riporter: És a következő gép ott a bokor mögött, amelyben egy nagy kalapács zuhog fel és le szüntelen?

Főmérnök: Az végzi a nyersanyag zómításét.

Riporter: Ez a gép szemmel láthatóan igen nagy kapacitású. Egész nap megy, reggeltől estig?

Brázai: Nem, csak délután kettőig.

Riporter: Miért?

Brázai: Akkor szok szétesni. De ha a nyaka közé csördíték az olajos ostorral, hamar összeszedi magát.

Riporter: Igen, a nagy korrózió. És az automata gép ott, amelyik tisztá mőszer meg lámpa, az mi?

Főmérnök: Ez üzemünk büszkesége. Műszereit a KISZ adta.

Riporter: A megyei KISZ?

Brázai: A Radelkisz!

Riporter: Na és mire jó?

Brázai: Aztat nem tudjuk, hogy mire jó, de ha valami hülye újságíró gyün, mindig bekapcsoljuk.

Riporter: És mondja Ideiglenes elvtárs, az a tözegpolimer, amely a gyár exportjának nagy részét képezi, mire jó, és mire használják bel- és külföldön egyaránt?

Főmérnök: Pontosán még nem tudjuk, de piackutatóink járják a nemzetközi vizeket, mi pedig kíváncsian lessük, mire használják fel a vevők termékeinket.

Riporter: Az üzem ki tudja majd elégíteni az igényeket?

Főmérnök: Ki tudja? Azt hiszem ki tudja! Bár vevők eddig még nem jelentkeztek.

Riporter: De hát én azt olvastam a Gyári Szirénában, hogy ez az üzem hozza a legtöbb valutát.

Főmérnök: Ez így igaz! Sok kemény valutát hoz át a vámon a turistaforgalom révén.

Riporter: Turistaforgalom? Miért, a nádfedél miatt kempingnek nézik az üzemet?

Főmérnök: Nem! Csak nagyon sok nyugati szaki jár ide, hogy álmélkodjon a gépparkunkon.

Riporter: Na és, ez hozza a sok valutát?

Főmérnök: Nem egészen, a legtöbb valutát a melléküzemünk hozza.

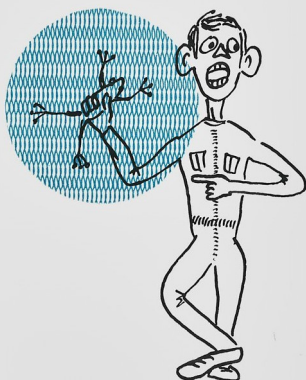
Riporter: Értem, a melléküzemben játszódnak le a mellékreakciók.

Főmérnök: Igen! Nem! Ott a békák befogása játszódik le. Ugyanis békacomb exportunk tartja egyensúlyban a pénzügyi mérlegünk nyelvét.

Riporter: Na és nem félnek a golyáktól?

Főmérnök: A golyákat és egyéb ipari gémekeket az iparörök puskával és kutyákkal tartják távol.

Riporter: Ahá, vegyész kutyák. Azok a görebec ugye?
(Börlömbika hangja hallatszik)

Riporter: Ó már hallom is, hogy a gyári kürt ebéddőt jelez.

Főmérnök: A Furnér elvtársnak őszintén meg kell vallanunk, ez csak a bölömbika volt. Nálunk délben a bűvárharangokat verik félre.

Riporter: Apropos, ebéddő! Úgy látom már valóban közeledik is. Éhes csónakok húznak az ebédlő felé. A türelmetlenebbek úszva igyekeznek. Mi is belépünk egy jó rugózású üzemi kenuba, amit a vállalat ifjú hippije, Gottfried Cucu irányít a nádszigetek között. Róla írja a falújság, hogy ő találta a legnagyobb potykát az üzemi varsavában.

Most éppen két magas torony között suhan el ladikunk.

Mik ezek Főmérnök Elvtárs?

Cucu: Két gázbütykölő bazár.

Főmérnök: Igen. Két gáztisztító torony. Korszerű, katalitikus és riasztóan olcsó üzemű.

Cucu: Persze, mert még sose vakerált.

Főmérnök: Valóban, mert a mocsárgáz feltörését ide terveztük, de az végül is az üzemi iroda alatt kezdett bugyogni.

Cucu: Azóta a gépiró bulák gázálarcban sasszerolják a feketét!

Riporter: Kedves hallgatóink, amíg csónakunk siklik az üzem útjain, megpróbálom összegezni az itt látottakat. Őszintén elmondhatom, nagyon megkapott ennek a létesítménynek a merész telepítése. Kedves Ideiglenes elvtárs, ne vegye zaklatásnak, de utoljára hadd kérdezzem meg, mi indokolja azt, hogy ezt a vegyi kombinátot éppen a kapcabütykősi mocsár közepébe telepítették? Csak nem Szabó dr. Zoltánnál tanulták az üzemtelepítést a tervezők?

Főmérnök: Lehet, de azok már az első felvonulási épületekkel együtt a mocsárba veszttek.

Cucu: Brázai fater tegnap is fogott egyet belőlük. Nagy kanja volt az öregnek.

Főmérnök: Ettől eltekintve, ha a gazdasági mutatókat nézzük, úgy a tervezésben, mint a kivitelezésben különböző alapos indokokat találunk. Hogy a példák tömkelegéből csak néhányat merítsek ki találomra, itt van mindjárt az olcsó víziút. Nem kell alkalmazni elektromos targoncákat, mert járműveinket a helyi golf áram hajtja. Így évente nagyon sok wattot spórolunk meg. Természetesen kilóban kifejezve.

Cucu: Kész a főfám.

Riporter: Na és persze a késztermékek elszállítása szintén olcsó.

Főmérnök: Szintén! Szinte ingyenes. Mert a messziről drágán idehozott föld helyett, helyben és olcsón előállított műtrágyával töltjük fel az ingoványt.

Riporter: Korábban erre nem gondoltak?

Főmérnök: De igen! Korábban erre nem gondoltak! Amikor országos szerveink elrendelték, hogy a termőfölddel tegyék egyenlővé a lápot, a Vízügyi Igazgatóság el is kezdte a feltöltést, de egy apró tervezési hiba folytán — vízzel. Azóta áll lábakon a Központi Laboratórium és gólyalábakon az üzemi portás.

Riporter: És miért nem építették a labort arra a kis dombra?

Főmérnök: E mellett nem mehetünk el közömbösen. Az ott természetvédelmi terület, mert ott találták meg az első jégkorszakbeli mamutszivattyú maradványait.

Riporter: Az elmondottakon kívül van-e még más előnye is ennek az üzemtelepítési módnak?

Főmérnök: További előny, hogy megtakarítottuk a hűtőtornyokat.

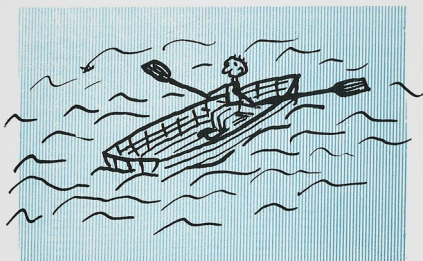
Cucu: Azt a kettőt, ami tavaly elsüllyedt.

Főmérnök: Igen, azóta a hűtővizet csővezeték nélkül, direkt úton vezetjük át a mocsáron.

Riporter: És?

Főmérnök: Olcsó az üzemi étkeztetés. Csak zöldségért kell áteveznünk a szomszéd majorba.

Cucu: Minden nap halat burkolunk.

Főmérnök: Az utakat viszont nem kell burkolnunk.

Riporter: Kedves hallgatóink emellett nem mehetünk el szó nélkül, éppen itt megy el mellettünk egy locsoló hajó határozott pöfögéssel (pöf, pöf), és szórófejei olajat permeteznek. Tessék mondani, mi ez?

Főmérnök: Valóban. Egy állandó gondunkról szólt az elvtárs. Magasabb, főhatósági elvtársak ugyanis elrendelték az üzemi utak portalanítását fáradt olajjal.

Riporter: Ez igen, ez rugalmasság. Locsoló autó helyett locsoló hajó. No ez nagyon derék, csak így tovább!

Most egy hatalmas betonépítményhez közeledünk, amelyből messzire hallatszik a turbinák zakatolása. Kedves főmérnök elvtárs! Nem sokat értek a szabványbetűkhöz, de ez a kolosszus úgy néz ki, mintha egy vízierőmű turbinaterme lenne. Nemde?

Főmérnök: Nagyon helyes a kérdés forszérozása. Először ide valóban vízierőművet akartak telepíteni, a gépeket be is szerelték. De egy apró helyi sajátosságot nem vettek figyelembe. Például azt, hogy a kapabütykösi tó állóvíz. Így aztán vegyikombinát lett belőle, mert az országban már volt éppen elég víziszínpad.

Riporter: No, de úgy hallom, hogy a turbinák járnak.

Főmérnök: Azért, hogy a gépkapacitásunkat kihasználjuk, ideiglenesen kukoricát darálunk a szomszéd tsz számára.

Riporter: Csónakunk most közel kanyarodik a betonkolosszushoz, a zsilipek zakatolva megnyílnak előttünk. Gottfried Cucu bravúros mozdulatokkal átzúdíjtja a csónakot a főbejárat elé. Miután feltápáskodunk a sekély vízben, ruháinkat, és egymás kezét rázogatva meleg búcsút és száraz alsóneműt veszünk.

És már itt is áll előttünk barátságos mosollyal a kedves Dönci bácsi, a mi szeretett Gruzmicsák D. Ödön elvtársunk.

Kísérőink pedig nádat törve távolodnak az üzemi halásztanya felé. Az üzem összes be nem mutatott dolgozói lelkesen integetnek, és zászlót lengetnek felénk. Kezet nyújtok Dönci bácsinak is, aki atyaián megveregeti a zsebeimet, és gyakorlott mozdulatokkal néhány piócát távolít el belőlük, sokatmondó éberséggel.

Ó nagyon köszönöm Dönci bácsi, megható ez a figyelmesség.

Dönci: Nono! Az üzem területéről semminemű berendezési tárgyat kivinni szigorúan tilos!

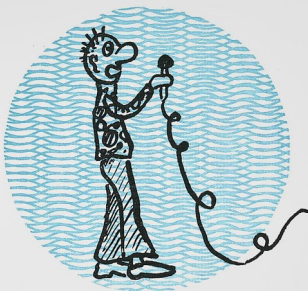
Riporter: Na én nem akarom a gyanú tárgyát képezni Dönci bácsi szemében, de... (*hátrál*)

Dönci: Tessék vigyázni!!

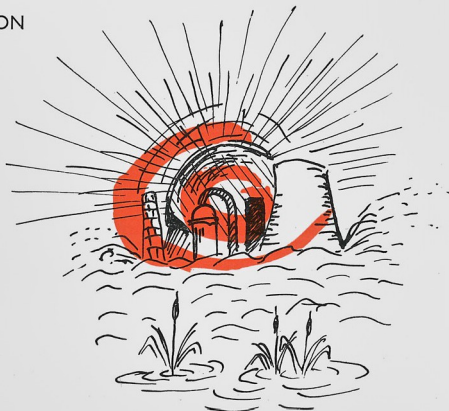
Riporter: Mi a fene ez a pocsolya? Egy új üzem?

Dönci: Nem kérem, ez egy közönséges lápi kubikgödör.

Riporter: Kedves hallgatóink, elmenőben még egyszer végigpillantok most már jóleső érzéssel a gyáron. A nádtetős épületek között kondenzkacsák uszkálnak. Esteledik, lassan kigyúlnak a lidércfények, felhangzik az éber görebe vonítása, az üzem zaja tisztán hangzik a felkelni készülő éjszakában. Vegyiparunk fellegvára lassan alámerül a fellegekbe és a mocsárba. Csodálatos élmény! Önkéntelenül is az a gondolat toluol a fejembe, milyen jó volt találkozni az elvtársakkal és látni azt, hogy miként veti meg az ember a

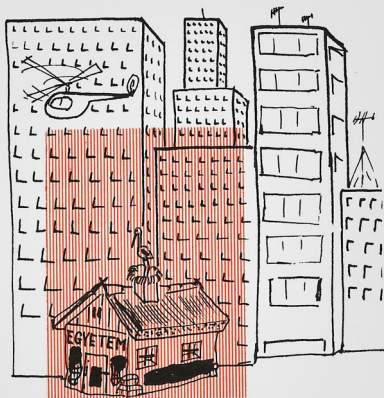
LÁPÁT AZ INGOVÁNYON

VÁLASZOLNAK OKTATÓINK!

Véleménye szerint mi lesz 2000-ben az Egyetem helyén! (Fejtegetéseit abban az esetben is szívszorongva várjuk, ha meggyőződése szerint változatlanul egyetem.)

Dr. Déri Márta: A jelenleginél egy még vastagabb karú egyetem.

Varga Dezső: Egy 5000 fős kutatóintézet, ahol a korszerű vegyészmérnök-képzést fogják tanulmányozni.

Mohilla Rezső: 40 emeletes irodaház, alagsorában egy ici-pici egyetemmel.

190 Dr. Pfitzner György: Kémcsőkefe szerkesztőség.

Dr. Mohai Béla: Mivel a társadalom fejlődése során a felsőfokú képzés általánossá fog válni — általános iskola.

Dr. Nemecz Ernő: Tizenegy-etem, esetleg a reciproka.

Dr. Sziklai Géza: Több fokozatban szűnő félben levő egyetem.

Baróti László: Egyetem lesz. Csak ürvegyészeket fog képezni. A végzettek alkotják majd a többlépcsős rakéták hajtóanyagát. Így a Dunát addigra már valószínű nem vegyészmérnökökkel fogják rekeszteni.

Szeifert Ferenc: Feltétlenül egyetem. Mert különben a több mint 100 adjunktus elmehetne focistának.

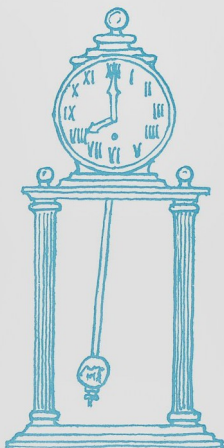
Egy. hallgató: Hogy mi lesz 2000-ben az Egyetem helyén? Én már biztosan nem, de utódaim sem!

Ilyen lesz a vizsga kétezerben:

... a gerjesztés módszerének gyakorlati absztrahálása szerint ...

●●● a mi időnk lejárt ●●●

A bejárathoz egyszerre érkeztünk az osztályvezetőmmel. Udvariasan tessékeltem előre:

- Tessék, tessék!
- Á, köszönöm!
- De, csak parancsolj, kérlek szépen.

A lépcsőn előttem ment és közben a vállán keresztül hátrafelé beszélt hozzám:

- Te, Pistikém, azt a kimutatást ma okvetlenül csináljátok meg!
- Hogyne, kérlek.

— Szóval az alapanyagfélések fölhasználása múlt havi szinten. Az árfekvések behatárolását is dolgoztátok bele forintálisan. A devizális kihatást diszponáljátok mindjárt hozzám.

— Meglesz kérlek, és hamarosan küldjük — válaszoltam udvariasan, és nagyon utáltam az életem.

Egy pillanatra felrémllett előttem a kollégák nyütt arca és hivatalos, unalmas dumája, az adatok, a kimutatások, meg minden. Szóval egész másutt jártak a gondolataim és így történhetett, hogy eltévesztettem az ajtót.

Amikor beléptem, hirtelen ott találtam magam a tíz évvel ezelőtti kollégiumi szobánkban. Füttyös az ágyamon feküdt, mint mindig, és az almát zabálta. Ott állt mellette a kosár, amelyben anyám szokta küldeni az almát.

— Füttyös! — kiáltottam rá döbbenten — hogy kerülsz ide?

— Ne ordítozz, te hülye — válaszolt kimérten — eljöttem fizkém előadásról, mert sürgősen el kell olvasnom ezt a regényt.

Ezzel belemart egy újabb almába, de jószívűen engem is megkínált, alig tudtam elkapni. Még a nyakkendőm is egészen félrecsúszott. Hiába, régen voltam már kézilabda edzésen.

Ekkor vettem észre a többieket.

Kefe az asztalon valami plakátot festett elmerülten a jövő heti klubestire. Jenci az ágyán görnyedt négykézláb, könyökölve. Előre-hátra hintázta magát és a füleit bedugva tanult. Biztos holnap kollokvál. Az asztalhoz léptem és nagyot húztam a vizeskancsóból. Fúj, ez pont olyan langyos, mint régen.

— Húzódj odébb Kefe — mordultam régi szobatársamra, és megpróbáltam odébbtolni a plakátjával együtt.

— Mi a fenét akarsz? — morgott rám.

— Sürgős munkám van öregem! Kimutatást kell csinálnom az alapanyagféleségek fölhasználásáról, az árfekvések behatárolásáról forintálisan, devizálisan.

— Ha elfelejtettél magyarul — válaszolta föl sem nézve — ott találsz az értelmező szótárt a polcomon.

— Ne bánts, az istenért! — kiáltotta váratlanul Jenci és a két öklét kirántotta füliből. — Hogy volt? Mondjad csak! — és papír után kapkodott — Alapanyagféleség . . . forintális . . . ? Diktáld!

Csodálkozva elismételtem újra az egészet. Jenci üvöltött a gyönyörűségtől, hogy végre van egy újabb poén a Mikulás esti műsor anyagához, és akkor már én is felszabadultan röhögtem velük.

Fütytös a párnám alá gyűrte a regényét, felugrott, és kapásból szavalni kezdett:

Editke egy nőféleség

Lesz belőle jó feleség.

Boldog vagyok már egészen

Lesz feleség-féleségem.

A hozomány forintális,

Ha disszidál devizális . . .

Ha megakadt, merően nézte a plafont, és nagyot harapott az almába. Jenci pedig nem győzött ordítani, hogy: várjatok, várjatok, hadd írjam — és lázasan jegyzetelt az ásványtan füzetébe.

Nagyon jó! — helyeselt Kefe is, Fütytös pedig szórakozottan ráült a friss plakátra, és fütyörészve új rímen törte a fejét.

— Mondj még egy-két ilyen marhaságot — nógatt Jenci.

Éreztem, hogy rajtam is újra erőt vesz a lelkesedés.

— Hát például — kezdtem — amikor egy osztályvezető kitalál valami oltári nagy marhaságot, és a beosztottak csak helyeselnek fafejűségéből meg gyávaságból, pedig tudják, hogy egy lehetetlen dolog az egész . . . , — de nem folytathattam, mert mint egy ágyúgolyó, bevágódott Bozont. A haja most is úgy állt, mint egy szabadnapos őrlé.

— Srácok — lihegte boldogan — állati! Leuvéztam géptanból! Megcsókolhatjátok az egemet — csapta elénk nyitott indexét és nyerítve tépte le magáról a sötétkék ruhát.

— Ezt meg kell ünnepelni — folytatta a nyakkendőjébe gabalyodva — mindnyájan a vendégeim vagytok! Pénz nem számít! Mennyi van nálatok?

— Jól van, jól van, gratulálunk, csak csillapodj már! — kiabálta valaki.

Én pedig hirtelen előkaptam a szekrényemből a régi gitáromat. A többiek vigyázba vágták magukat és elkezdték ablakrengetően harsogni a szobánk indulóját:

Békalencse, burgonyavész

fehér vagy, ha vizsgázní mész.

Olyan, mint a megkötött mész

vagyis kalciumkarbonát,

tehát fogd be a pofád!

— Mégegyszer! És und noch einmal! — üvöltötte Bozont és féllábon táncolva húzta le magáról az ünneplő nadrágját, amelyet gondosan az élére hajtogatott, aztán bevágott a szekrénye aljába. Mi pedig újra végigbőgtük az indulót, amely

akkoriban nagyon tetszett nekünk. Kezdő sorait ugyanis a Pallas lexikon 2. (és egyetlen meglevő) kötetének címsoraiból vettük, a többi meg csak úgy jött magától. Az utolsó sort például rendszerint a csitításunkra befutott szomszédok képébe szoktuk énekelni.

— Srácok — kiáltottam fel hirtelen — leszaladok borért, aztán megírjuk ezt a műsort, és kifigurázunk benne minden nagyképűséget és ostobaságot . . .

— Jól van — kiabálták — csak siess vissza! Nesze, itt van egy kis pénz a borhoz. Dobjuk össze!

— Nem kell — háritottam el — tegnap kaptam fizetést . . . ööö . . . akarom mondani ösztöndíjat. Azzal kipirult arccal kiugrottam a folyosóra és mint egy túlkölő rendőrautó: tu-tü, tu-tü, tu-tü . . . száguldottam végig. A forduló előtt éles fékcsikorgást utánózva lassítottam ugyan, mégis elütöttem az osztályvezetőmet, aki váratlanul toppant elém.

— Hová rohansz? — kérdezte mészfheíren, miközben a kabátját porolgattam.

— Hát mindjárt kezdjük a műsort . . . akarom mondani a kimutatás, alapanyag-féleség . . . szóval forintálisan — tettem hozzá lemondóan.

Úgy éreztem, hogy az arcomról teljesen eltűnt az előbbi pirosság. Ahogy visszaneéztem, a folyosón nagyon sok ajtót láttam, és nem voltam benne biztos, hogy azt az egyet meg tudnám-e még egyszer találni.

A bumerágnak a többi fegyvernemhez képest megvan az a jó tulajdonsága, hogy ha célt téveszt, újra visszarepül ahhoz, aki eldobta. Ezért szeretik a benszülöttek. Mindössze egyetlen nagy hátránya van, mégpedig az, hogy a nagyobb állatokkal szemben teljesen hatástalan. Ezek ellen inkább a bunkót ajánlják a vadászati szakemberek.

A bumerángot kezelni nem egyszerű dolog. Rengeteg gyakorlás, tapasztalat, ügyesség, s főleg türelem kell hozzá. Sok-sok dobás száll mellé — vagy nem éppen azt találja el, akinek szánták —, azonban megéri a fáradságot, a kínlódást, mert annál nagyobb az öröm, ha egyszer végre célba jut.

Mi is jónéhányszor eldobtuk már a bumerángot, de minduntalan visszajött. Reméljük azonban, hogy nem fog célt téveszteni ez az utolsó dobás.

Tartalomjegyzék

Bevezető	3
A föl-földobott kő	7
Veszprémi anizs	13
Válaszolnak oktatóink!	14
Körinterjú	16
Köszönés	17
Egyetemi hírek	18
Labornapló	20
Arany köpöcsésze	21
Kimutatás	24
Szerves krimi	25
Vallomás rólunk	26
A légy	27
Egy hallgató feljegyzései	28
Ezeknek?!	29
Válaszolnak oktatóink!	30
Józsa Sándor levőszí a szömvéget	33
Mazsolák	35
Nulla	37
Legenda az úrról, meg a szegény diákról	38
Válaszolnak oktatóink!	40
Vissza Csöpi	42
Szemeszter végén	43
Álmod láttam	44
Ki, hogyan vizsgázik?	46
Vers az évismétlő indexéről	48
Válaszolnak oktatóink!	52
A vizsga	54
Ballada	56
Adalékok az egyetemi hallgató természetrajzához	57
Egy évismétlő dala	59
Arany köpöcsésze	61
Tisztelt Rektor Úr!	65
Üzemméternök sirató	66

Válaszolnak oktatóink!	67
Szervezés kérdése	71
Humor a gyűlésen	73
A konc	74
Apróhirdetések	75
A tűz	77
Válaszolnak oktatóink!	79
Aforizmák	81
A veszprémi fojtogató	83
Megvá tozom	84
Válaszolnak oktatóink!	86
Levél haza	87
A mánia	89
Közérdekű közlemények	90
Az YK-86-os nem tér vissza	91
Válaszolunk oktatóinknak	93
Nekrológ	95
A lift megállt	97
A nagy jótevő	100
Mazsolák	102
Ludvérc	104
Arany köpöcsésze	106
Kallódó tehetség	110
Apróhirdetések	111
Válaszolunk olvasóinknak	112
Az aranyérem nyomában	113
Hírek a nagyvilágból	114
Elnyertük a világ-kupát?	116
Szeminárium	119
Válaszolnak oktatóink!	120
Műszaki szótár. A—Z	122
A pletyka	126
Megyéink növényritkaságai	128
Állati ritkaságok	129

Az örökléstan legújabb eredményei	132
Edison nyomdokain	132
Aforizmák	134
Értelmező szótár tudományos cikkek olvasói számára	136
A szünet	139
Műpincérek a vendéglátóiparban	140
Gramafon — ember	140
Világgraszoló találmány	141
Könyvsarok	141
Figyelem! Figyelem!	142
Jónás a modern korban	143
A tudományos élet hírei	144
Találmányok	146
Diploma — séma	152
Pályaválasztási tanácsadó	157
Üzemgyakorlat	158
Történelmi idők	160
Levél az iparból	161
Apróhirdetések	163
So wie so — meg ilyesmi	164
A kezdet	165
Ketten beszélnek	166
Üzemelünk, üzemelünk	167
A szivattyú	168
Jó tudni	170
Kedves Bátyámuram? A Lajos!	171
Válaszolnak oktatóink!	174
Üzemi baleset	175
Láp az ingoványon	179
Válaszolnak oktatóink!	190
„... a mi időnk lejárt ...”	192
Epilógus	195

Felelős kiadó:

Dr. Nemezc Ernő
rektor

Lektorálta:

Meskó Gábor

Írták, rajzolták és fotózták:

Farkas József, Ferencz Béla, Fröhlich János, Gróh László,
Karcagi László, Koncz Zsuzsa, Marton Gyula, Papp László,
Rábl Ákos, Salamon Tamás, Zala Attila és még sokan mások.

Megjelent a Műszaki Könyvkiadó gondozásában

Műszaki vezető: Hegedűs Ernő

Műszaki szerkesztő: Molnár József

A könyv formátuma: B/5

Ívterjedelem: 17,5 (A/5) ív

Példány-szám: 1540 Papírmínőség: 120 g műnyomó

Betűcsalád és méret: gm/gm gill monó

Azonossági szám: 0663

73/3078. Franklin Nyomda, Budapest. Felelős: Vértés Ferenc igazgató

